

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KASIE WEST

AUTHOR OF *BETTER THAN REVENGE*

Room^{to}

Breathe

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

□ 'i övün

KASIE WEST

"Tüm doğru notaları vuruyor."

—Kirkus Reviews, *Sunkissed* hakkında

"Hafif, köpüklü, baş döndürücü!"

—SLJ, *Sunkissed* hakkında

"Bu, bir yol gezisinde veya plajda okumak için mükemmel bir romantik roman."

—The Bulletin, *Places We've Never Been* hakkında

"Tatlı bir gençlik romanı."

—SLJ, *Places We've Never Been* hakkında

"*Borrow My Heart*, elinizden bırakmak istemeyeceğiniz tatlı bir ziyafet."

—Culturess, *Borrow My Heart* hakkında

"Eğlenceli ve neşeli."

—Booklist, *Listen to Your Heart* hakkında

"Kasie West'in kitapları bizim için rahatlatıcı birer besin gibidir: romantik, hafif ve sevimli!"

—Justine Magazine, *Lucky in Love* hakkında

"Mükemmel bir romantik komedi."

—VOYA, *P.S. I Like You* hakkında

Als b Kasi West

The Distance Between Us Pivot

Point

Split Second

On the Fence

Yedek Erkek Arkadaş

P.S. Seni

Seviyorum

Yanında

Aşk, Hayat ve Liste Aşkta

Şanslı

Kalbini Dinle Şöhret,

Kader ve İlk Öpücük

Belki Bu Kez Gerçeğin

Anı Güneşin Öptüğü

Hiç Gitmediğimiz Yerler

Kalbimi Ödünç Al

İntikamdan Daha İyi

KASIE WEST

Delocorle
Romantiz
m

Delacorte Romance

Random House Children's Books'un bir imtiyazı

Penguin Random House LLC'nin bir bölümü

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

GetUnderlined.com

Metin telif hakkı © 2026 Kasie West Kapak

resmi telif hakkı © 2026 Ana Hard

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı

sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın

Bu kitabın yetkili baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmadığınız, taramadığınız

veya dağıtmamak suretiyle telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve

Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın

hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla

teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

DELACORTE ROMANCE ile kolofon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır. Editör:

Wendy Loggia

Kapak Tasarımcısı: Casey Moses

İç Tasarımcı: Michelle Canoni, e-kitap için uyarlanmıştır

Üretim Editörü: Jamie Johnson

Yönetici Editör: Tamar Schwartz Üretim

Müdürü: Liz Sutton

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

Ticaret Ciltli Kitap ISBN 9780593897720

E-kitap ISBN 9780593897737

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci Penguin Random House Ireland,

Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, [https://eu-](https://eu-contact.penguin.ie)

[contact.penguin.ie](https://eu-contact.penguin.ie).

Random House Children's Books, Birinci Yasa Değişikliğini destekler ve okuma hakkını savunur.

ep_prh_7.3a_154569606_c0_r0

İçindekiler

İthaf

Bölüm 1: Şimdi

Bölüm 2: O zaman

Bölüm 3: Şimdi

Bölüm 4: O Zaman

Bölüm 5: Şimdi

Bölüm 6: O zaman

Bölüm 7: Şimdi

Bölüm 8: O zaman

Bölüm 9: Şimdi

Bölüm 10: O Zaman

Bölüm 11: Şimdi

Bölüm 12: O Zaman

Bölüm 13: Şimdi

Bölüm 14: O Zaman

Bölüm 15: Şimdi

Bölüm 16: O Zaman

Bölüm 17: Şimdi

Bölüm 18: O Zaman

Bölüm 19: Şimdi

Bölüm 20: O Zaman

Bölüm 21: Şimdi

[Bölüm 22: O Zaman](#)
[Bölüm 23: Şimdi](#)
[Bölüm 24: O Zaman](#)
[Bölüm 25: Şimdi](#)
[Bölüm 26: O Zaman](#)
[Bölüm 27: Şimdi](#)
[Bölüm 28: O Zaman](#)
[Bölüm 29: Şimdi](#)
[Bölüm 30: O Zaman](#)
[Bölüm 31: Şimdi](#)
[Bölüm 32: O Zaman](#)
[Bölüm 33: Şimdi](#)
[Bölüm 34: O Zaman](#)
[Bölüm 35: Şimdi](#)
[Bölüm 36: O Zaman](#)
[Bölüm 37: Şimdi](#)
[Bölüm 38: Şimdi](#)
[Bölüm 39: Şimdi](#)
[Bölüm 40: Şimdi](#)
[Bölüm 41: Şimdi](#)
[Bölüm 42: Altı Ay Sonra](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

Babam Donald'a. Yirmi yıl oldu ama hala her gün
seni özlüyorum.

Bölüm 1

ŞİMDİ

"ANAHTAR, ANAHTAR, ANAHTAR. Burada bir tane olmalı," diye mırıldandım, öğretmenler odasındaki dolapları açıp çekmeceleri karıştırırken. Birinin geldiğini düşünerek omzumun üzerinden baktım, ama sadece koridordan geçen seslerdi. Okuldan sonra cezaya kalmıştım, bu yüzden pek kimse kalmamıştı, ama bir iki öğretmenin hala kampüste olduğunu ve beni yakalayabileceğini düşünüyordum. Çabuk olmalıyım.

Arkamdaki masada yarım tepsi Subway dürümleri duruyordu ve tüm oda soğan ve turşu kokuyordu. Son çekmeceyi açtım ama içinde sadece peçeteler ve plastik çatal bıçaklar vardı. Çekmeceyi kapattım ve elimdeki kilitli kese, içindeki cep telefonumla birlikte altındaki dolaba çarptı.

Öğretmenlerin telefonları kilitleyebilmemesi gerektiğini düşünüyordum. Ama okulumuz bu politikayı iki yıl önce uygulamaya koymuştu ve "çok iyi gidiyordu". Politika şöyleydi: Öğrenciler ders sırasında telefonlarını sırt çantalarında tutmalıydılar. Telefonuna bakarken yakalanırsan, telefonun kilitlenmeliydi.

Ne kadar kısa süreliğine bakarsanız bakın. *Neden* baktığının önemi yoktu.

Ben yakalanmıştım.

Artık günün sonu gelmişti. Sıradan bir gün değil, cuma günü. Ve telefonum hala kilitliydi. Küçük çantada işe yaramaz bir şekilde. Bugün cezayı uygulayan Bay Lopez, telefonu kilitleyen öğretmenin

kilidi açması gerektiğini söyledi. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Bay Lopez sadece güç düşkün bir pislikti. Ama hafta sonu için eve gitmeden önce Bayan Thiessen'ı yakalamak istiyorsam, bununla tartışacak vaktim yoktu. Onu aramak için odadan hızla çıktım. Beni telefonuma bakarken yakalayan oydu. Dersinin ortasında durup, ellerini beline koyarak, "Indy, ekranda ilginç bir şey mi var?" diyen oydu.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. Hayal kırıklığına uğradım, çünkü sorusunun cevabı hayırdı, telefonumda ilginç bir şey yoktu. Kesinlikle beklediğim mesaj yoktu. "Kaldırıyorum."

Masasına gidip kilitli bir çanta çıkardı. "Kuralları biliyorsun. Ve bu hafta ilk ihlalin değil." Çantayı masama attı.

"Ciddi misin?" Kilitli çantayı odanın diğer ucuna fırlatmak istedim. Kendimi tuttum. Mükemmel iradem hiç takdir edilmedi.

Hatta tam tersi oldu, çünkü o, "Şimdi sen de cezaya kaldın" dedi.

"Harika," dedim.

Ava ve Caroline arkamda güldüler ve Bayan Thiessen bana bir kez daha baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, başka bir ceza vermedi. Masamın önünde, telefonumu kapatmamı, küçük çantaya koymamı ve kilitlememi bekledi. Görevi tamamlarken onunla göz teması kurdum. Bana memnuniyetle başını salladı ve hiç durmamış gibi dersine devam etti.

Ama görünüşe göre beni ve telefonumu unutmuştu, çünkü cezadan sonra odasını kontrol ettiğimde çoktan gitmişti. Anahtarla birlikte. Ve ben de öğretmenler odasında başka bir anahtar arıyordum. Anahtarların evrensel olduğundan emindim. Bir tür mıknatıs mekanizması.

Telefonumu kurtaramazsam, başım belada demektir. Telefonuma notlar alıyordum. İhtiyacım olan notlar. Belki. Gözlerimi sıkıca kapattım, mesajlarımı kontrol edebilmeyi diledim. Telefonumu bütün hafta sonu boyunca almam, acımasız ve olağandışı bir cezaydı.

Odada bir tur attım. "Aşırı kontrolcü bir öğretmen olsaydım, anahtarı nereye koyardım?" Gözlerim banyo kapısına takıldı.

Belki? Ne zararı olabilir ki? Salonu zaten baştan sona aramıştım. En azından iyice aramış olurum.

İçeri girdim, ağır kapı arkamdan kapandı. Önce lavaboya gittim ve altındaki dolapları açtım. Dört paket tuvalet kağıdı, tuvalet pompası, oda spreyi ve kadın hijyen ürünleri sepeti vardı. Sepetin içini karıştırdım ama gizli anahtar yoktu. Odada iki kabin vardı. Arkadaki daha büyük, engelliler için olan kabine girdim, ama içinde sadece standart bir tuvalet vardı: klozet, kağıt, tutunma kolları ve klozet kapağı koruyucuları. Klozetin üzerinde yüksek bir pencere vardı, ama pencere pervazında anahtar yoktu. Küçük kabinde de durum aynıydı. Duvarların çoğu fayans kaplıydı ve anahtarları asmak için kanca yoktu. Zaten neden tuvalette olacağını düşündüğümü bilmiyordum.

Çantayı kesip açmak zorunda kalacaktım. Salondaki çekmecelerden birinde makas görmüştüm. Kilitli çantayı mahvetmek istemiyordum. Okul bunun için benden para talep edecekti. Böyle küçük bir çanta ne kadar tutabilirdi ki? Banka hesabımda sadece beş dolar olduğunu düşünürsek, hesabımdaki paradan çok daha fazla. Okuldan atılır mıydım?

Neyse. Çaresiz durumlarda her şey mubah.

Kapıya geri döndüm, kolu tutup aşağı doğru ittim. Ama kol hareket etmedi. Kolun üzerindeki kilidi çevirdim ama sadece dönüp durdu. O zaman kapının sağ tarafında küçük bir tuğla olduğunu ve üzerinde "*Kilit bozuk, içerideyken kapıyı açık tutmak için kullanın*" yazan bir tabela olduğunu fark ettim.

Bu bir şakaydı, değil mi? Tuğlaya baktım, sonra kırık kilide. "Hayır," dedim. "Bu olamaz." Kolu çektim. Kıpırdamadı. Kilidi tekrar çevirdim, bu sefer yavaşça, takılıp takılmayacağını görmek için. Takılmadı.

Elimdeki çantayı kaldırdım ve cep telefonumu rehin tutan kilidi kırmaya çalıştım. Kilit, süper kahraman kostümlerinin yapıldığı türden bir tür kauçuk malzemeden yapılmıştı, çünkü esnek ama delinmezdi. Sinirden homurdandım ve telefonumu lavabonun yanındaki tezgaha attım.

Düşünmem gerekiyordu. Sanki beynimden geçerli bir çözüm sıkıştırabilirmişim gibi avuç içlerimi şakaklarıma bastırdım.

Pencere.

Hızlı adımlarla arka kabine doğru yürüdüm ve pencereye baktım. Yerden ulaşmak için çok yüksekti. Tuvalet yaklaşım ve fazla düşünmemeye çalıştım. Sırt çantamı omuzlarımdan çıkardım ve tuvaletten en uzak köşeye bıraktım. Sonra duvara yaslanarak koltuğa tırmandım, bu sabah parmak arası terlik yerine tenis ayakkabısı giydiğim için mutluydum.

Pencerenin üst kısmında menteşeler vardı, bu da pencerenin içe doğru ve muhtemelen sadece birkaç santim açıldığını gösteriyordu. Pencereden çok havalandırma deliği gibiydi. Alt kısımdaki altın renkli kolu çevirip çektim. On beş santim. Pencerenin açıldığı mesafe bu kadardı. Küçük açıklığa yüzümü sokup dışarıya bakmak için yeterliydi. Pencerenin önündeki sineklikten kimseyi göremedim. Tek görebildiğim bir ağaçtı. Şubat sonu için mevsim normallerinin üzerinde bir sıcaklık vardı ve dalları pembe çiçeklerle doluydu. Bir sonraki soğuk dalgasıyla düşeceklerdi.

Kaldırımlar boştu. En azından öğretmenler odasının tuvaletinin arkasındaki küçük kaldırım.

"Merhaba!" diye seslendim yine de. "Orada kimse var mı?"

Hademe hala burada mı diye merak ettim. Hademelerimiz sadece okul saatlerinde çalışırdı ve yine cuma günü, mesai saati bitmişti. Başka bir gün olsaydı geç saatlere kadar kalabilirlerdi, ama cuma günleri herkes kaçmak isterdi. *Ben* de kaçmak istiyordum.

"Merhaba!" diye tekrar seslendim,
ne olur ne olmaz diye. Ses yoktu.

Pencereyi açık bırakarak aşağı indim, böylece biri gelirse duyabilirdim, sonra sırt çantamın yanında çömelip, kapıyı açmama veya cep telefonumu kurtarmama yardımcı olacak bir şey olup olmadığını düşündüm. Herkes beni suçlu gibi davranmış olabilir, ama aslında yanımda kilit açma aletleri veya keskin nesneler taşı mıyordum. Yine de ön cebin fermuarını açıp içini karıştırdım. En keskin şeyim bir kalemdi. Hayal kırıklığı içinde, onu sırt çantamdan çıkardım ve tuvalet kabini kapısının arkasına "*Bayan T berbat*" yazmak için kullandım.

Tamam, belki de bir *suçluydum*.

Beni sorunlu biri olarak gören insanlardan bahsetmişken, ailem nerede olduğumu merak etmeye ne kadar süre sonra başlayacaktı? Okuldan sonra Cody'nin evine gittiğimi düşüneceklerdi. İki hafta önce ayrıldığımızı bilmiyorlardı.

Aslında, ayrılmak için öncelikle bir ilişki içinde olduklarını düşünen iki kişi gerekir. Onun bu gerçeği kabul ettiğinden emin değildim. Her neyse, artık konuşmuyorduk. Aileme söylemedim, çünkü bu durumdan mutlu olacaklardı — ondan nefret ediyorlardı ve ben, onun benim üzüntümü hak etmese de, en azından birkaç hafta daha üzgün görünmem gerekiyordu.

Belki de bu, son birkaç aydır sergilediğim davranışlarımın karşılığı olarak banyoda mahsur kalmamın bir karmaydı. Belki de tüm hafta sonu burada kalacaktım. Belki floresan ışıklar ve hafif küf kokusu beni eski halime dönüştürmeye yeterdi. Annemin tanıdığını söyleyebileceği halime. Çünkü sadece üç gün önce, beni tanımadığını söylemişti. *O zaman ikimiz de aynıyız, anne*, demeliydim. Ama aslında, *ben de yeni halini tanımıyorum*, dedim.

Hayır, tüm hafta sonu burada kalamazdım. Bu gece dışarı çıkmam gerekiyordu. Yarın elime mektubu alıp gitmem gerekiyordu, yoksa annem beni asla affetmezdi. Telefonumdaki notlara ihtiyacım vardı.

Pencereden kahkahalar duyuldu ve ben nefesimi tutarak tuvalete geri koştum ve tırmandım.

"Merhaba!"

"Merhaba!" diye bir ses geldi. Kimseyi göremedim. "Buradayım!" diye seslendim.

"Buradayız!" diye tekrarladılar ve sonra daha fazla kahkaha ve yankı, açık hava koridorlarından birinde yankılandı. Ve sonra sessizlik.

"Ciddi misin?" diye homurdandım.

Arkamda kapının açılmasının muhteşem sesi yankılandı. O tarafa döndüm ve ayağım kaydı. Düşerken çenem pencere pervazına çarptı ve ayağım tuvalete düştü. Yüksek sesle küfrettim ama sonra "Kapıyı tutun! Kapıyı tutun!" diye bağırmaı başardım. Sırılsıklam olan ayağımı tuvaletten çıkardım, ağrıyan çeneme elimi bastırdım ve kapının kapanmasını izlemek için tam zamanında tuvaletten çıktım.

"Sen aptal mısın?" diye lavabonun önünde duran adamın sırtına seslendim. Dönmedi, sadece telefon kılıfını aldı, inceledi ve yerine geri koydu. Sonra tezgahın üzerinde cam gibi bir ses çıkaran bir şeyi kaydırıldı.

Nefes nefese orada durdum, çorabımdan ve ayakkabımdan su sızıyor ve ağırlığımı kaydırıldığında yerde su birikintisi oluşuyordu. Adam döndü ve o sırada kulağındaki kulaklığı gördüm. Beni duymamıştı. Gözlerimiz buluştu ve yüzümdeki ifade düştü, sonra sertleşti. Onunki de aynıydı.

Şimdi, son iki ayda sadece bir kez yakından gördüğüm biriyle tuvalette sıkışıp kalmıştım. Bir daha asla yakından görmek istemediğim biri. Eminim ki o da benim için aynı şeyi hissediyordu.

Beau Eubanks.

Bölüm 2

SONRA

"HALA ÇALIŞIYOR MUSUN?" ANNEM, merdivenlerden inerken bornozunu bağlayarak sordu.

"Artık değil. Yine," dedim, bir sonraki flash karta geçerek. "Bütün gece uyanık kalmadım." Belki de kalmalıydım.

"İyi, çünkü dinlenmek de önemlidir," dedi, mutfak masasında oturduğum yerin yanından geçerken başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Dinlenmekten bahsetmişken," diye alay ettim, "geç uyudun." Saat neredeyse sekizdi. Arabam beş dakika sonra burada olacaktı. Annem genellikle saat yedide uyanırdı. Hastanede kayıtlı hemşireydi ve vardiyası okulun başladığı saatte başlıyordu.

"Biliyorum. Biraz geç kalacağım. Bir şey yedin mi? Sana hemen yumurta yapabilirim."

"Yedim zaten. Teşekkürler." Bir sonraki karta geçtim ve kafamda *mitokondri* tanımını tekrar ettim.

Annem kilerden bir protein barıyla çıktı. Onu masanın üzerinde duran sırt çantamın üzerine koydu. "Sonra yersin."

"Teşekkürler anne," dedim berbat bir İngiliz aksanıyla. "Önemli değil."

O sırada babam merdivenlerden aşağı indi. Şaşırdım. Babam normalde bu saatte çoktan çıkmış olurdu. O da uyuyakalmış mıydı? Cep telefonunu

kulaklarına dayamış, takım elbise ve kravat giymişti. Belki bugün mahkemedeydi. Sadece ofise gidecekse nadiren bu kadar özen gösterirdi.

"Hala burada mı?" diye sordum. Annem kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

Babam telefonu bir saniye kulağından uzaklaştırdı ve bana günaydın dedi. "Okulda iyi günler." Sonra tekrar telefonuna döndü. Sırt çantamdan protein barını aldı, annemin yanağına bir öpücük kondurdu ve garaj kapısından çıktı.

Annem içini çekti ve bana başka bir bar aldı. "O da geç mi kalacak?" diye sordum.

"Hayır, sadece bir sorunla uğraşıyor."

"Ne sorunu?" diye sordum.

Annem başını salladı.

"Gizli bir sorun mu?" diye sordum. Bazen, işinin doğası gereği, babam gerçekten bu konuda konuşamazdı.

"Evet," dedi ve daha önce hazırladığım kahveyi seyahat kupasına döktü.

"Oh!" dedim. "Drama demişken, yazıcımın mürekkebi bitti. Babamın ofisindeki yazıcıyı kullanabilir miyim?"

"Bunun dramayla ne ilgisi var?" diye sordu. "Yazıcım. O bir drama kraliçesi," dedim, sanki çok barizmiş gibi. O güldü. "Evet, gidip onun yazıcısını kullan."

Flash kartlarımı sırt çantama attım ve babamın ofisine koştum, bu ödevi yazdırmayı neredeyse unutacağım için kendime kızıyordum. Bu benim yapacağım bir şey değildi. Ama dün gece yazıcım boş sayfalar çıkardığında, bunu bu sabah yapacağımı kendime söylemişim. Telefonumda Google Docs'u açtım ve son yazdığım makaleyi yazdırmak için dokundum. Yazıcı çalışmaya başladı.

Telefonum bir mesajla titredi:
burada Bana iki dakika ver, diye cevap yazdım.

Yazıcı yazdırmayı bitirdi ve ben kağıtları alıp sırt çantama attım ve kapıya doğru döndüm. Bu sırada sırt çantam masadan bir yığın kağıdı süpürdü ve ayağım kağıt öğütücüsüne çarptı, onu devirdi ve yere daha fazla kağıt saçtı.

"Aptal," diye mırıldandım kendi kendime, iki yığını da alıp tekrar yerlerine koydum. Hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmak için bir tur attım, sonra ofisten çıktım.

"Ava geldi!" diye mutfığa seslendim. "Görüşürüz anne!"

"Sınavında bol şans!"

"Şansa ihtiyacım yok. Benim beynim var." "Evet! Var!"

Kapıyı arkamdan kapattım ve en iyi arkadaşımın arabasına doğru yürüdüm. Alınma sırasının sonuncusuydum, bu yüzden okula giderken her zaman arka koltuğa otururdum. Arabaya bindim. "Üzgünüm millet. AP Edebiyat denemesini yazdırmam gerekti."

"Ugh," dedi Caroline.

"O şey çok kötüydü!" Ava da aynı fikirdeydi.

Beau her zamanki gibi benimle birlikte arkada oturuyordu. Araba paylaşımındaki yerimiz aslında arkadaşlık dinamiklerimizi iyi yansıtıyordu. Hepimiz yakındık, ama Ava ve Caroline daha yakındı, Beau ve ben ise daha da yakındık. En iyi arkadaşlar grubumuzun en iyi arkadaşlarıydık.

Hiçbir neden yokken, sadece komik olduğunu düşündüğüm için omzuna ittim. O da bana bir flash kart attı ve kart koluma çarptı. O gün kot ceket giyiyordum — Ekim ayı nihayet sonbahar gibi hissettirmeye başlamıştı — bu yüzden kartı bana hiçbir zarar vermedi. Kartı, aramızdaki koltuğa düştüğü yerden aldım. Bir hücre şemasıydı. O da ders çalışıyordu. Tabii ki çalışıyordu.

"Bugün Cuma!" dedi Ava. "Benzin kupasına katkıda bulunma zamanı." Boş bir 7-Eleven Slurpee kupasını kaldırdı ve ben çantamdan on dolar çıkardım ve üstündeki küçük deliğe attım.

"Ee?" diye sordu.

"Teşekkürler, şefkatli hükümdarımız, bizi götürdüğün için," dedim gözlerimi devirerek, bu arabadaki herkesin bugün bunu çoktan söylediğini bilerek. Ava'nın düz siyah saçları vardı ve dikiz aynasından bana siyah kaşını kaldırarak baktığı haliyle, sanki gerçekten küçük grubumuzun lideriymiş gibi asil görünüyordu.

Yola çıktı. "Rica ederim."

Gözlerim flash karttaki hücre çizimini taradı.

"İkiniz de ders çalışıyor musunuz?" diye sordu Caroline, arkaya bakarak. Doğal dalgalı çilek sarısı saçları ve büyük kahverengi gözleri vardı.

"Beynimize daha ne kadar bilgi sığdırabiliriz bilmiyorum," dedi Ava.

"Sınıf sıralamamızı korumalıyız," dedi Beau sırtarak. Şaka yapıyormuş gibi davranıyordu, ama sözlerinin doğru olduğunu biliyordum. Sınıfımızda dördüncü sıradaydı, benden bir sıra öndeydi ve birinci olmak istiyordu. Onu geçmekle pek ilgilenmiyordum; sadece mezun olana kadar ilk on içinde kalmak istiyordum. Bunun üniversite ve burs başvurularında yardımcı olacağını biliyordum. Tamam, belki onu geçmek bana da biraz tatmin verecekti. Sadece onu çok rahatsız edeceği için.

Kartı onun yığınının geri koydum ve o bana dalgın bir gülümseme gösterdi. Beau sevimliydi. Büyük mavi gözleri, kalın kahverengi saçları, çarpık bir gülümsemesi vardı. Sinir bozucu bir şekilde kalbim çarpıyordu. Beau'nun yanında bazen böyle oluyordu. Bunu her zaman ona çok değer verdiğim için olduğunu düşünürdüm. O benim en iyi arkadaşımdı. Dördümüz yedinci sınıftan beri arkadaştık, o zamanlar ailelerimiz yakınlığa göre araba paylaşımı organize eden bir uygulama aracılığıyla tanışmışlardı. Ehliyetimizi almadan önce annelerimiz bizi okula götürüyordu. Şimdi Ava götürüyordu çünkü Beau'nun arabasını sevmiyordu ve Caroline ile benim henüz arabamız yoktu.

Ailem, bin dolar biriktirdiğimde araba almama yardım edeceklerini söyledi. Bir şey için fedakarlık yaptığında onu daha çok takdir edersin diye bir şeydi. Fedakarlığımdan bağımsız olarak arabayı takdir edeceğimi düşünüyordum, ama şu ana kadar altı yüz dolar biriktirebilmişim.

Bir kamyonet yan yoldan Ava'nın önüne çıktı. Ava kornaya bastı.

Caroline elini göğsüne koydu. "Yol öfkesini tetikleme." Caroline, dikkatleri üzerine çekmeyi veya insanları gücendirme riskini almayı sevmeyen türden biriydi.

Ava ise tam tersiydi. "Ona aptal olduğunu söylemek zorundaydım." Beau burnunu tekrar flash kartlarına gömmüştü.

"Belki o flash kartları yersen bilgileri daha iyi özömsersin," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunu sınavdaki kompozisyon sorularından biri olarak yazmalısın. Bayan Crane'in bu biyolojik teori hakkında ne düşündüğünü gör."

"Bunun mantıklı olduğunu düşünür."

Bu sefer omzuma itti. Ben güldüm.

"Eve giderken ikinizi ayırmam mı gerekiyor?" diye sordu Ava, annesini mükemmel bir şekilde taklit ederek.

"Bu çok ürkütücüydü," dedi Caroline.

"Annen arabada güldüğümüzde bundan nefret ederdi," dedim.

"O gürültüyü sevmeyiz, ne mutlu ne de üzücü," dedi Ava.

"O zaman çok fazla çocuğu olmuş," dedi Beau. Ava beş kardeşin en küçüğüydü.

"Bence gürültüye tahammülsüzlüğü çocukların bir *sonucu*, öncüsü değil." Okulun otoparkına girdi ve her zamanki yerine, güneş panelli gölgeliklerin üçüncü sırasının altına park etti.

Beau'nun kız arkadaşı Harper, asfaltın kenarındaki çimlerde bizi bekliyordu. Aslında Beau'yu bekliyordu, ama dördümüz genellikle bir bütün olarak görülüyorduk, bu yüzden bazen hem bireyi hem de grubu ifade etmek için toplu ifadeler kullanıyordum.

Örneğin, Caroline herhangi bir kros yarışına katıldığında, "*Bugün harika bir yarış çıkardık*" derdim. Ava dolabındaki hemen hemen her kıyafeti giydiğinde, "*Çok sevimliyiz*" derdim. Beau arabada şarkılara eşlik ettiğinde veya koro performansına katıldığında, "*Harika seslerimiz var*" derdim.

Grubun topluca sahip çıkabileceği bir özelliğim yoktu. Yani, vardı. Zekiydim. Tek özelliğim buydu. Ve tek özelliğim olduğu için, bu konuda çok çalışıyordum. Kendimi kaybedemezdim. Ama hepimiz zekiydik, bu yüzden arkadaşlarım benim yeteneklerimi sahiplenmeye gerek duymuyorlardı.

Arabadan indik ve Beau, Harper'ı kucaklayarak kaldırdı. Harper kısa boyluydu, benim 1,75 metreden çok daha kısaydı. Kucaklamak için mükemmel bir boydu sanki. Harper çığlık attı.

Harper'ı sevmiştim. Sadece birkaç aydır çıkıyorlardı, ama Harper komikti ve Beau'yu çok seviyor gibiydi, bu da artı bir puandı.

Beau onu yere indirdiğinde, "Cadılar Bayramı partisi veriyorum," dedi. "Hepiniz gelmelisiniz."

"On yaşımdan beri Cadılar Bayramı'nı kutlamadım," dedim.

"Doğru değil," dedi Beau. "Yedinci sınıfta 'trunk-or-treat' yapmıştık."

"Evet," dedi Ava. "Hatırladın mı? Annem bagajımızı mezarlık gibi dekore etmişti."

"Ah, doğru," dedim. "Bunu unutmuştum."

"Nasıl unutabilirsin?" diye alay etti. "Çok unutulmazdı."

Ava anahtarlığındaki kilit düğmesine bastı ve hepimiz otoparktan geçerek kampüse doğru yola çıktık.

"Kıyafet giyilmesi gereken bir parti mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Harper. "Kesinlikle. Kostüm giymezen seni içeri almam."

Partileri için elinden geleni yapan insanlara saygı duyardım.

"Teenage Mutant Ninja Turtles olarak gitmeliyiz," dedi Caroline.

"Michelangelo'yu ben alıyorum," dedi Ava.

"Ben Leonardo'yum," dedi Beau.

"Golden Girls olmaya ne dersiniz?" dedim, Beau'ya gülümseyerek.

"Blanche'ı ben alıyorum!" dedi Ava.

"Sen fahişeyi seçerdin," dedim.

"Blanche'ı fahişe diye damgalama," dedi Ava.

"Merhaba," dedi Harper. "*Benim* Halloween partim için dörtlü bir grup seçemezsiniz. Ya ikili olarak gideceğiz" —kendini ve Beau'yu işaret etti—"ya da beşli olarak gideceğiz." Parmağıyla havada bizim grubumuzun etrafında bir daire çizdi.

Oh... doğru... beş kişiydik.

"Aynen öyle," dedi Beau sırtarak. "Sizin neyiniz var böyle?"

O, şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. O, onu kucaklayıp döndürerek, "Üzgünüm, bebeğim," dedi.

Caroline burnunu kıvrarak bana sessizce, "İyi beşli gruplar yoktur. Üç ve iki kişilik grupları teşvik etmeliyiz," dedi.

"Katılıyorum," diye fısıldadım.

Bilim binasına doğru yola çıktık ve sınıfta bizi bekleyen sınavı düşününce sinirlerim yine bozuldu. Biyolojiden yüzde 94 alıyordum ama daha yüksek bir not almak istiyordum. Akıllı olmak benim tek özelliğimse, notlarımın bunu kanıtlamasını sağlamak benim tek görevimdi.

Beau kolumu sıktı. Endişeli bir ifade takınmış olmalıyım. "Harika bir iş çıkaracaksın," diye fısıldadı. "Her zaman öyle yaparsın."

Kalbim yine aptalca çarpıntıya başladı.

Bir kaykaycı yanımdan geçerek neredeyse beni devirecekti.

"Dikkat et!" diye bağırdı Beau. Çocuk arkasına bakmadan orta parmağını havaya kaldırdı.

"Ayaklarınızı yere basın!" diye bağırdı bir öğretmen. *Kampüste kaykay kullanmak kesinlikle yasaktı.*

Özel bir okula gidiyorduk, bu yüzden okul çok büyük değildi, ama ben herkesi tanı mıyordum. Özellikle de bizim gibi üçüncü sınıfta olmayanları. Ve Harper, "Onun tekrar okuldan atılmasına iki hafta var" diyene kadar, az önce yanımdan kayan adamın birinci veya ikinci sınıf öğrencisi olduğunu düşündüm.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Benim sokağında oturuyor. Cody Pratchett. Son sınıf öğrencisi."

"Peki, onu daha sonra görürsen, aynı hareketi yapabilirsin,"

dedim. "Bence o hareket aslında bana yönelikti," dedi Beau.

"Peki, o zaman karşılık *bizden* gelsin." "Mesajı

iletirim," dedi Harper.

"Onu sevimli buldum," dedi Ava. "Onlara iletecekleri mesajın yanı sıra, ona selamımı da ilet."

"Beni neredeyse yere düşürüyordu," diye cevap verdim. "Bu da puan kazandırdı." O güldü.

"Sen bir veletsin," dedim.

Caroline binanın kapısını açtı. Zil çalmak üzereydi, bu yüzden koridorlar doluydu. Beau arka cebine uzandı ve flash kartlarını çıkardı.

Onları bana uzattı. "Bunları yemelisin, sindirmelisin. Bu sınavda benden daha iyi puan almanın tek yolu bu."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve en yakın çöp kutusuna attım. "Bilgi zaten özümsemi. Seni yenmek için ekstra yardıma ihtiyacım yok." Bana alaycı bir gülümseme attı. İki gün sonra puanlarımızı aldığımızda, beni yüzde iki farkla yenmişti. Bir dahaki sefere iki kat daha fazla çalışmam gerekecekti. daha çok çalışmam gerekecekti.

Bölüm 3

ŞİMDİ

BEAU'NUN SERT BAKIŞLARI beni baştan aşağı süzdü, birkaç hafta önce yaptırdığım dağınık saç kesimimden, bir ay önce evde kendim boyadığım ve açık kahverengi saçlarımın üzerinde koyu bir kontrast oluşturan kulağımın arkasındaki kalın siyah şeride ve ayağımın etrafındaki tuvalet suyu birikintisine kadar. Bu durum onu şaşırtmamış, sadece tiksindirmişti. Pencerenin pervazına çarptığım için çenem hala zonkluyordu, ama ona dokunma isteğine direndim.

Tek kelime etmeden kapıya doğru döndü. Yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme kondurdum ve duvara yaslanarak, onun büyük beyni bu planındaki aksaklığı nasıl çözecek diye izlemeye başladım. Beau Eubanks ile burada mahsur kalmak istemiyordum, ama kalmak zorunda kalırsam, onun benimle burada mahsur kaldığını fark etmesini izlemekten zevk alacaktım.

Kolu çekti. Hareket etmedi. Kilidi çevirdi. Yerinde döndü. Kafasını yerdeki tuğlaya doğru çevirdi. Muhtemelen üzerindeki tabelayı okuyordu. Sonra kolu tekrar denedi. Sonunda AirPods'larını çıkardı, cebine koydu ve arkasını döndü.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Oh, bunu *ben* mi yaptım?" dedim, abartılı bir şekilde gözlerimi devirerek. "Burada başka kimseyi görmüyorum," dedi.

Ciddi miydi? "Kilidi kırdım, buraya bir tuğla getirdim, en az bir ay önce yazılmış olduğu belli olan bir yazı yazdım ve öğretmenlerin tuvaletinde kamp yapıyorum.

öğretmenlerin tuvaletinde kamp yapıp *seni* mi bekledim?" "Mümkün."

"Seni görmek istesem bile, ki istemiyorum, neden öğretmenlerin tuvaletinde olacağını düşünsem ki?" Gözlerim birkaç dakika önce bulunduğu tezgaha kaydı ve orada bıraktığı şeyi gördüm: bir kavanoz nane şekeri. Yüksek sesle güldüm. "Öğretmenlere nane şekeri mi getirdin? Onların odasına atıştırmalık mı bıraktın? Dağınıklıklarını temizledin mi? Okulda bir numara olmak için gerçekten her şeyi yaparsın, değil mi? Eminim annen seninle gurur duyuyordur."

"Her şeyi değil," dedi, kollarını kavuşturarak. "O sensin."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Beau," diye bağırdım, göğsümde öfke alevlendi.

Etrafına baktı. "O zaman burada ne yapıyorsun? Burayı tahrip mi ediyorsun?"

Hâlâ kalemi elimde tutuyordum ve bunu inkar edemezdim, evet, onu tahrip etmek için kullanıyordum. "Kilit açmayı düşünüyorum."

"Kilitleri içeriden açamazsın."

"Bunu söylemek için geldiğine çok şükür. Kapıyı tutmam için bağırdığımı duysaydın, çoktan buradan çıkmış olurduk."

"Ayağın tuvalette olmasaydı, seni görürdüm ve içeri girmezdim."

"Neden *kafanı* tuvalete sokmuyorsun? İkimize de biraz huzur ver."

"Bu durumda bu daha hoş bir seçenek olabilir."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Güzel," dedi alaycı bir tonla.

"Güzel," dedim, nefesim zorlanıyordu. Birkaç saniye boyunca nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Bana etkisi olduğunu bilmesine gerek yoktu. Kimi kandırıyordum ki, o zaten biliyordu. Beni her zaman okuyabilirdi. Tüm enerjimi ifademi kontrol etmeye verdim. O sessizdi. Genelde onu da okuyabilirdim, ama o sadece stoik bir ifade takınmıştı.

"Peki," dedim, ondan bir şey istemekten nefret ediyordum ama durumun bunu gerektirdiğini hissediyordum. "Arkadaşlarından birini arayabilir misin? Bizi buradan çıkarabilir misin"

buradan çıkarabilir misin?" Belki beklerken telefonunu ödünç verir de anneme mesaj atabilirim.

"Neden kimseyi aramadın? Bu aralar pek arkadaşın yok mu?"

Bu sözler kalbimi delip geçti, tam da onun hedeflediği yerd, eminim. Dişlerimi sıktım ve tezgâhın üzerinde duran telefonuma başımı salladım.

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Tabii ki, telefonun kilitli." Ve zeki olduğu için, her zaman olduğu gibi, bir sonraki mantıklı adımı da attı. "Anahtar arıyordun, değil mi? Banyoda bulacağını düşündün mü?"

"Anladım, ben bir aptalım. Artık birini arar mısın?" Derin bir nefes aldı. "Telefonum sırt çantamda."

Gözlerim omuzlarına kayd, ama orada herhangi bir askı görmedim, sonra yere baktım, ama orada da bir çanta görmedim. Kilitli kapıya doğru başını salladı. "Nane şekerlerini çıkarmak için oraya bırakmıştım."

İnledim. "Tamam... peki, birinin kaybolduğunu fark etmesi ne kadar sürer?"

"Bu gece şenlik ateşine gidecektim."

"Ava ve Caroline gelmediğinde nerede olduğunu merak etmeyecekler mi?"

"Belki. Caroline'ın çoğu zamanını Luca ile geçirdiğini biliyorsun. Ava'nın dedesi ve ninesi de şehirde."

Aslında, bu iki şeyi de bilmiyordum. En iyi arkadaşlarınızla artık konuşmadığınızda olan budur. Artık onların hayatları hakkında bilgi sahibi olmazsınız. "Harika," dedim.

"Kimse *senin* yokluğunu fark etmeyecek mi? Ailen? Cody?"

"Hayır," dedim, başka bir açıklama yapmadan. Beau'ya hiçbir şey açıklamayacaktım.

Ağırlığımı tekrar değiştirdim ve ayakkabımdan daha fazla su sıçradı. İç geçirdim ve kağıt havlu dağıtıcısına doğru yürüdüm. Sanki ona yumruk atacakmışım ya da ona çarpacakmışım gibi hızla geri çekildi.

Ona bir bakış attım. "Ciddi misin?" "Haklısın," dedi. "Her neyse."

Yürüyüşümü bitirdim ve metal kutunun yanındaki kolu birkaç kez sertçe bastırarak uzun bir kahverengi kağıt şeridi çıkardım. Onu yırttım ve sonra su birikintisine geri dönerek havluyu üzerine bıraktım. Havlu suyu emerek hemen koyu kahverengiye döndü. Islak ayakkabımı çıkardım, çorabımı çıkardım ve ikisini de sırt çantamın yanındaki bölmeye attım. Sonra daha fazla kağıt havlu aldım ve renkleri değişene kadar yere serdim. Lavaboda sabunla ayağımı yıkadım, kuruladım, sonra oturup duvara yaslandım.

"Görünüşe göre sorun yok," dedi. "Sadece pisliğini ört. Temizleme."

"Kapa çeneni, Beau."

"Yanıldığımı söyle."

"Benimle konuşma. Seninkilerden biri gelip seni kurtarana kadar sessizce oturabiliriz." Umarım bu çok geç olmazdı.

"Memnuniyetle," dedi. "Sesinin ne kadar rahatsız edici olduğunu unutmuşum."

."

"Duyduğun şey nefret." "Bu karşılıklı."

Bölüm 4

SONRA

"POWERPUFF GIRLS MI?" DIYE SORDU CAROLINE.

"Evet, kulağa harika geliyor," dedim.

"Ya da belki Alvin ve Sincaplar."

"İğrenç, hayır," dedi Ava. Tam boy aynamın önünde yerde oturmuş makyajını düzeltiyordu. "Annem Charlie'nin Melekleri gibi giyinmemizi istiyor, Lucy Liu versiyonu." Annesi bazen bize Charlie'nin Melekleri derdi çünkü görsel olarak onlara benziyorduk: Ava Asyalıydı, Caroline ve ben ise beyaz tenli ve doğru saç rengine sahip olduğumuz için diğer iki meleğe benziyorduk. Beau'yu bizim Charlie'miz olarak adlandırırdı.

O bunu her söylediğinde Beau'ya başımı sallayıp, "*Hayal kurma*" derdim.

O ise yüksek sesle "Benim küçük meleklerim" derdi.

Ava'nın annesi bunu çok sevimli bulurdu. Ben ise bunun öyle olduğunu ona asla belli etmedim.

"Bizim yaşımızdaki kimsenin bu referansı anlayacağını sanmıyorum," dedi Caroline, "tabii alnımıza falan yazmazsak. Melek." Alnına *melek* çiziyormuş gibi yaptı.

"Ayrıca, Beau olmasa, bizim Charlie'miz kim olurdu?" dedi Ava, dudak parlaticısının kapağını açarak.

"Bu kostümleri düşünmek için çok fazla beyin gücü harcıyoruz," dedim. Yatağımda sırt üstü yatmış, başım yatağın kenarında, dünyayı tersine bakıyordum.

"Partiye sadece üç hafta kaldı," dedi Caroline. Telefonunda iyi seçenekler arıyordu. Caroline her şeyi planlamayı severdi. Ne olacağını tam olarak bilirse daha az endişelenirdi. "Harper bize çok önceden haber vermedi."

"İnsanların bunu çok ciddiye alacağını sanmıyorum," dedim. Eğlenceli olması gereken bir şey için onun stres yapmasını istemiyordum.

O kaydırmaya devam etti. "Ne dediğini duydun. Giyinik olmayanları içeri almayacakmış. Bana oldukça ciddi bir şey gibi geldi."

"Beau ve Harper ne giyeceklerdi?" diye sordum.

"Bize söylemiyorlar çünkü kostümlerini çalacağımızı ve hikayelerindeki kötü adamlar olacağımızı falan söylüyorlar," dedi Ava, gözlerini devirerek, maskara fırçasını yüzüne yaklaştırdı.

Güldüm. Tam da bu yüzden sormuştum. Onların hikayesindeki kötü adamlar gibi giyinmek istemiştım. Bacaklarımı havaya kaldırıp yataktan atladım ve dizlerimin üzerine yere indim. "Hazır mısın?"

"Evet," dedi Ava, makyaj çantasını çantasına geri koyup ayağa kalktı.

Beni odamdan ve merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiler.

Annem kanepede otururken ayağa kalktı. "Merhaba kızlar!

Çıkıyor musunuz?"

"Evet."

"Sokağa çıkma yasağına kadar dönün," dedi. Ona sarıldım.

"Tamam, döneceğim."

Henüz ön kapıya varmamıştık ki babam sağımızdaki koridorda belirdi. "Indy, bir dakika."

Ava bana endişeli bir ifadeyle baktı, ama ben babamın konuşma tarzına alışkındım. Bana babalık sorusu değil, iş sorusu soracaktı. Mesela gelecek dönem okul malzemeleri için ne kadar paraya ihtiyacım olacağını veya öğle yemeği hesabımdaki bakiyenin yeterli olup olmadığını soracaktı. Sanırım bunlar

da bir nevi baba sorularıydı, ama daha çok iş ile ilgiliydi. Aslında, onun farkında olup olmadığını bile bilmediğim bu uyarıyı takdir ettim.

"Arabada buluşuruz," dedim arkadaşlarıma ve onlar ön kapıdan çıktılar.

"Ciddi bir ifade takınmışsın," dedim babama. "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Annem geçen gün benim yazıcımı kullandığını söyledi," dedi. "Yazıcımın mürekkebi bitti. Sana söylemeyi hep unutuyorum."

"Tamam, ben alırım. Ama oradayken bazı kağıtları da aldın mı?"

"Kağıt mı?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. "Hayır." "Yanlışlıkla olabilir mi?"

"Yazıcıda mıydılar?" Benimkileri alırken onları da almış olabilir miyim?

"Hayır, masanın üzerindeydi."

Aniden sırt çantamın yere düşürdüğü kağıtları hatırladım. "Ah! Kazara masadan ve kağıt öğütücünden bazı kağıtları düşürdüm. Ama hepsini geri koydum."

"Kağıt öğütücünden mi?" diye sordu.

"Evet, bazıları kağıt öğütücünün üzerinde duruyordu. Özür dilerim."

"Ve hepsini geri koyduğunda, bir veya iki sayfayı yazdırdıklarıyla birleştirmedin mi? Belki bir öğretmene teslim ettin?"

"Öyle mi yaptım?" diye sordum, endişelenerek. "Öğretmenim sizi aradı mı? Müşteri belgeleri falan mı var? Çok üzgünüm."

"Hayır, hayır," dedi, endişemi gidermek için elini sallayarak. "Kimse beni aramadı. Sadece hatırlaman için soruyorum."

"Eminim ki sadece ödevlerim vardı. Üzgünüm baba, kağıtları dağıttığımı sana söylemeliydim. Onları yerine koyduğumu sanıyordum."

"Önemli değil. Eminim öyle yapmışsındır. İş yerinde tekrar kontrol ederim." Omzumun üzerinden ön kapıyı işaret ettim.

"Tabii, git. Görüşürüz." "Görüşürüz."

"Her şey yolunda mı?" Caroline arabaya bindiğimde sordu.

"Evet, Ciddi Baba neden çıktı?" Ava araya girerek arabayı çalıştırdı.

"Bazı belgeleri falan kaybetmiş. Onları görüp görmediğimi soruyordu.

Eminim yenilerini yazdırır." Kendimi kötü hissettim. Belki de imzalı belgelerdi. Belki de yeniden imzalatması gerekecekti.

Eve gidince sırt çantamı kontrol edecektim.

"Yarın çalışmak zorunda mısın?" diye sordu Ava.

"Evet," dedim dudaklarımı bükerek. Yerel bir merkezde çoğunlukla ilkokul çocuklarına, bazen de ortaokul çocuklarına ders veriyordum. Tüm kimliğin zeki olman üzerine kuruluysa, bu tür bir iş bulursun. Aslında işimi seviyordum. Çocuklar çok sevimliydi, ama yarın gerçekten uyumak istiyordum.

Genelde sadece hafta sonları çalışıyordum, bu yüzden yedi ayda araba almak için sadece altı yüz dolar biriktirebilmişim. Diğer bir neden ise paramı kitaplara ve chai çaylarına harcamayı sevmemdi. Ve filmlere. Aslında sonuncusu pek değil, ama şimdi oraya gidiyorduk ve bu da paraya mal oluyordu.

"Beau ve Harper'ın şu anda randevumuzu iptal edip etmeyeceklerine dair bahis yapalım mı?" dedi Ava.

"İptal etmeseler iyi olur," dedim. "Bunu yapmamızın yarısı onların istediği için. Onlar olmasaydı kitapçıya gitmezdik."

"Doğru," dedi Caroline.

"Siz ikiniz kitapçıya giderdiniz," dedi Ava. "Hangi filmi izleyeceğiz?" diye sordum.

"Şu korku filmi," dedi Caroline.

"Korku filmi!" diye sahte bir korkmuş sesle bağırdım.

"Ben sürerken bağırma. Cidden, Indy. Neyin var senin?"

"Çok şey," dedim.

O güldü.

Yolda giderken, Ava gerçekten Beau'nun son dakikada iptal edeceğini iddia ederek yirmi dolar bahse girmişti. Ben de bu bahsi kabul ettim, bu yüzden caddeyi geçerken onu gördüğümde yüksek sesle "Evet!" diye bağırdım ve geri kalan yolu koşarak gittim. "Buradasın!" Önce onu, sonra Harper'ı kucakladım.

"Beni görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştın... hiç mi?" dedi.

Bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu, ama ben "Bana yirmi dolar kazandırdın" dedim.

"Bilmek istemiyorum," dedi.

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Sana bahis yaptım Beau ve sen kazandın. Bilmen gereken tek şey bu."

"nk o sözünü tutan bir adamdır," dedi Harper. Gerçekten yleydi.

Caroline ve Ava bize yetişti ve birlikte tiyatroya doğru yürüdük. Beau yürürken ayaklarıma baktı. Parmak arası terlik giyiyordum.

"Ayak parmakların şyecek," dedi.

"şmezler."

"Ayak parmakların hep soğuktur."

Bu doğruyd. "Battaniye getirmeliydim."

"Arabada oraplarım var," dedi Ava. "İster misin?"

"Hayır, ben iyiyim," dedim.

"Yarın kime ders vereceğini tahmin et?" Beau bana böyle dedi. O da merkezde çalışıyordu.

Çalışma saatlerim dışındaki programıma bakmamıştım. Genellikle her hafta aynı çocuklara ders verirdim. "Kim?" diye sordum.

"Brady."

"Kardeşinin zel ders mi gerekiyor?"

"Aslında hayır," dedi. "Ama annemi tanıyorsun."

"Evet." Annem mkemmeliyetiydi ve çocuklarından da aynı şeyi beklerdi. Her açıdan mkemmek olmalarını. Babası politikacıydı ve tüm şehir onu izlerken büyümüştü. Memleketinden taşınmış olsalar da, hâlâ herkesin onu izlediğini hissediyordu.

"Ama matematikte zorlanıyor. Ona hiçbir şey açıklamama izin vermiyor. Annem ona seni önerdi ve o da isteksizce kabul etti. Bu aralar kabul ettiği tek şey bu."

"Ona Indy'yi mi önerdi?" diye sordu Harper. "Sanki sıcak servis edilecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Bence ben soğuk bir yemek olurum," dedim. "Gümüş tepside servis edilecek olsam."

"Katılıyorum," dedi Beau. "Buz gibi soğuk." Onu ittim, Harper da öyle yaptı.

"Ne?" diye sinirli bir şekilde sordu. "Bunu söyleyen oydu!" "Ben çok çekici bir kadın olurum," dedi Ava.

"Baharatlı mı?" diye sordum. "Yoksa sıcak mı?" "İkisi de," dedi.

"Ben patlamış mısır olurum," dedi Caroline düşünceli bir şekilde. "Herkesin dört gözle beklediği bir şey."

"Ama aslında sadece ara sıra mı isterler?" diye sordum.

"Kaba," dedi.

"Sadece şaka yapıyorum," dedim. "Seni her zaman istiyorum, benim küçük atıştırmağım."

"Ben neyim?" diye sordu Beau, sanki bunu bilmek için can atıyormuş gibi.

"Sen tam bir öğünsün," dedi Harper.

O güldü ve "Teşekkürler, bebeğim" dedi, ama bunun istediği cevap olmadığını anlayabiliyordum. O bir iltifat istemiyordu. Ne kadar saçma gelse de, gerçekten ne olduğunu bilmek istiyordu.

Standda telefonlarımızı tarattık ve biletlerimizi aldık, sonra içeri girdik.

"Umarım kardeşin dersimizden sonra benden nefret etmez," dedim. "Onu öğrenmeye zorladığım için."

"Lütfen, tüm çocuklar seni en çok seviyor." "Çünkü onlara şekerle rüşvet veriyorum." "Gerçekten mi?"

"Evet. Sen yapmıyor musun?"

"Bize yapmamamızı söylediler," dedi. "Onlar" derken patronlarımızı kastetti. Ama bunu sadece sorumluluktan dolayı söylediler. Küçük çocuklara şeker vermedim, sadece büyük çocuklara verdim. Ve sadece ebeveynlerinin izin verip vermediğini sorduktan sonra.

"Tek bir Jolly Rancher veya nane şekeriyle açabileceğin kapılar inanılmaz," diye alay ettim.

"Şu anda yanında var mı?" diye sordu. "Teorinin işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum."

"Senin kapıların zaten ardına kadar açık." En azından benim için öyleydi. Birbirimize söylemediğimiz pek bir şey yoktu.

Sinemada bize ayrılan sıraya oturduk. Ben Ava ve Beau'nun arasına oturdum, Harper tabii ki Beau'nun diğer tarafına oturdu. Caroline ise Ava'nın yanına oturdu.

Film başladığında Beau eğildi. "Ayak parmakların donuyor, değil mi? Buz gibi."

"Kapa çeneni," dedim ve o güldü. Sinemada klima neden hep bu kadar yüksekteydi?

"Ava'nın çoraplarını getirmemi ister misin?"

Kafamı salladım. Birkaç dakika sonra fısıldadım, "Sen Taco Bell'in Cinnabon toplarından birisin. Dışarısı çıtır çıtır ama içi yumuşacık, yapışkan ve tatlı."

Bana gözlerini devirdi ama sonra gülümsedi.

Bölüm 5

ŞİMDİ

Sessizce bir yerde oturmak zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ya öğretmenin monoton konuşmasını dinliyor, sosyal medyada geziniyor, müzik dinliyor ya da insanlarla konuşuyordum. Beau ile tuvalette ne kadar süredir oturup tek kelime etmediğimizi bilmiyordum ama saatler geçmiş gibi geliyordu. O tezgahın üzerine çıkmış, sırtını köşeye dayamıştı. Ben ise hala yerde, duvara yaslanmış duruyordum.

Telefonuma yazdığım notları hatırlamaya çalışıyordum. Çoğunlukla çocukluk anılarımdı. Bunlar bir kişi hakkında çok şey anlatıyordu. Karakter mektubunda bunları yazmam gerekip gerekmediğinden bile emin değildim. Belki de tamamen farklı bir şeydi. Google şu anda çok yardımcı olabilirdi. Annemi düşünmeye çalıştım, onun yazmamı isteyeceği şeyleri düşündüm. Ama annemle haftalardır uyumsuzluk yaşıyorduk.

İç geçirdim, sırt çantamı yanıma çektim ve yavaşça içindekileri karıştırmaya başladım. Birkaç protein barı buldum, muhtemelen aylar önce annem koymuştu, kitaplar, kağıtlar ve ödevlerin olduğu bir klasör, kalemler, sakız, bir kapüşonlu sweatshirt, bir yığın flash kart. Neredeyse bir tanesini Beau'ya fırlatacaktım, ama sonra onu hala nefret ettiğimi hatırladım.

Onun dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Gözleri kapalı, başını duvara yaslamıştı. Uyuduğuna bir an bile inanmadım. Ayakları lavabonun içindeydi. Ayakkabıları yeni görünüyordu, daha önce gördüğüm bir çift değildi

siyah yüksek bilekli Converse'lerdi. Ayrıca tanımadığım siyah-gri bir flanel giyiyordu. Saçını da uzun zamandır kestirmemişti. Normalden daha fazla kıvrımı vardı. Ya da kıvrımları daha kabarık falan. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, gözlerini açtı ve ben de bakışlarımı kaçırdım.

Diğer ayakkabımı da çıkarmıştım ve şimdi çıplaktım. Beau'nun ayak parmaklarımın donduğu ya da banyo zemindeki mikroplar hakkında bir şeyler söylemek istediğinden emindim, ama sessiz kalmayı başardı. Ya da belki de bunu hiç söylemek istemiyordu. Artık ayak parmaklarımın donması umurunda değildi, ki donuyorlardı, ve ben de onun umursamasını istemiyordum.

Hala elimde tuttuğum flash kartları karıştırdım. Bunlar geçen ay dünya tarihi dersinde girdiğim sınav için hazırlanmışlardı. Sınavdan C aldım, ki bu çok kötüydü çünkü gerçekten çalışmıştım. Ama sınav bitmeden zaman doldu ve cevaplayamadığım tüm sorular notumu düşürdü. Şimdi o notu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Yerden kalkıp çöp kutusuna doğru yürüdüm ve kartları içine atmaya başladım. Ama sonra durup kapıya gittim. Kartı kapı kolunun yanındaki aralığa soktum, ama mandal tarafından engellendi. Bu sefer daha fazla kartı üst üste koyup tekrar denedim. Yine hareket etmedi. Of. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Yanlış taraftasın," dedi. "Mandaldaki düz tarafta duruyorsun, kavisli tarafta değil."

Şimdi de kapı mühendisi mi olmuştu? Her konuda uzman değildi, öyle davranıyor olsa da.

İç geçirdim ve kartları çöp kutusuna attım. Yarısı dolu çöp kutusuna. Çöp torbasını aldım ve çöp kutusunun dışını yokladım. Bir öğretmenin anahtarı çöpe atacağını düşünmüyordum, ama belki cep telefonu çantasını kesip açabileceğim keskin bir şey bulabilirdim. Sonuçları umursamıyordum. Belki de altın öğrenci Beau ile birlikte olduğum için sonuçlar daha hafif olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Onu kırmak için bir şey arıyorum." Telefonum hala tezgahın üzerinde duruyordu ve ona doğru işaret ettim.

O öne eğildi ve kilitli çantayı aldı. Sonra benim daha önce denediğim şeyi yaptı: çıplak elleriyle yırtmaya çalıştı. Çanta sadece gerildi, ama onun çabalarına rağmen sağlam kaldı. Çöp kutusu torbasını yerine koydum ve lavaboya doğru yürüdüm.

Ona çekilmesini söylemeden musluk kollarına uzandım ve o da su akmaya başlarken ayaklarını lavabodan çekti, su onu kıl payı ıskaladı.

Öfkeli bir homurtu çıkardı ama onu görmezden gelip ellerimi yıkadım. Aynada, pencere pervazına çarptığım yerden çenemin altında küçük bir kırmızı iz gördüm. Moraracaktı.

Ellerimi kağıt havluyla kuruladım, sonra daha önce yerde kullandıklarımı alıp hepsini çöp kutusuna attım. *Görünüşe göre kendi pisliğimi temizlemeyi biliyorum, Beau,* demek istedim. Ama bu, onun fikrini umursadığımı, onun hakaretini düşündüğümü, analiz ettiğimi gösterirdi. Umursamıyordum. Umursayamazdım.

"Çalışıyor mu?" diye sordu, çantayı elinde çevirip durdu. "Aramayı denedin mi?"

"Siri'yi hiç kurmadım."

"Hayır, telefon numarasını tuşlamak gibi demek istedim." "Bu işe yaramaz."

"Denedin mi?"

"Birincisi, dokunacak numaraları göremiyoruz. İkincisi, telefon ekranları kapasitif algılama kullanıyor. Kilitli çanta iletken malzemeden yapılmamış."

"Emin misin?" diye sordu. Belki de her şeyi bilmiyordu.

"Bunun tam da amacı bu, eminim," dedim. "Sanırım yine de kapattım." Bayan Thiessen beni şahin gibi izlerken kapattığımı hatırladım.

"Yine de deneyeceğim," dedi.

"Tabii ki deneyeceksin. Kendin yürütmeden hiçbir şeye inanmazsın."

"Sana güvenmemi mi bekliyorsun?" diye tersledi ve çantayı dürttü. Onu bırakın, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Ayrıca bunu yaparken aptal gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey beklemiyorum, Beau."

O bu yorumu görmezden geldi ve çok uzun bir süre telefona erişmeye çalıştı. Muhtemelen bir bilim tanrısına, benim yanıldığımı kanıtlayabilmesi için dua ediyordu. Başaramadı ve sonunda kilitli çantayı tezgahın üzerine geri attı.

"İletken malzeme gerekiyor." Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim, ama kendimi tutamadım. Tamam, peki. Kendimi tutabilirdim. Ama istemiyordum.

"Belki de biyolojiden B'den daha yüksek bir not almalısın."

"Hak ettiğim notu alıyorum, değil mi?" dedim.

"B notu çok kötüymüş gibi davranıyorsun," dedi.

Gülmek istedim çünkü *ona göre* B korkunç bir nottu. Ama görünüşe göre benim notum için evrene şükretmem gerekiyordu. "Oh, tabii. Daha kötüsünü hak ediyorum?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sen söyledin."

Ona orta parmak gösterip gitmek istedim. Öyle yapmalıydım. "Hala notlarımı takip ettiğine sevindim. Bana takıntılı mısın yoksa?"

Dişlerini sıkarken çenesi sıçradı ve bu tepki beni mutlu etti, çünkü sözlerimin onu etkilediğini biliyordum.

Cep telefonu kilitli çantayı tekrar elime aldım ve bir kalemle yan tarafını bıçaklamaya başladım, ucu dikiş boyunca sürükleyerek. Bu, çantaya koyu mavi bir çizgi eklemekten başka bir işe yaramadı.

Bir kez daha onu kenara attım.

"Telefonun kaç kez kilitlendiğini düşünürsek, şimdiye kadar çantaları çözmüş olman gerekirdi," dedi.

"Gerçekten dikkatliyimisin," dedim. "İsyanında pek de sessiz sayılmazsın."

"Hepimiz ekstra yüksek, mükemmel kaidelerimizde sessizce yargılayamayız," dedim acı bir ses tonuyla.

"Bazılarımız kendi kaidelerimizden burun üstü çakılmadık."

Eğer öyle yapmış olsaydım, sanki asfaltın üzerine düşmüşüm gibi hissederdim, etrafımda bana yardım edecek kimse yoktu. Ama bunu ona asla itiraf etmezdim. "Burada daha çok seviyorum. Çok daha rahatlatıcı." Bu doğru değildi. Tek sahip olduğum şeyi kaybetmişim: akıllı öğrencilerden biri olmak. Onsuz kim olduğumu bilmiyordum.

"Bence buna *pes etmek* denir," dedi.
"Canın cehenneme, Beau. Ben daha
iyiyim."

Bölüm 6

SONRA

"Powerpuff Girls olarak gitmeliydik," dedi Ava, partiye doğru birlikte yürürken; adımlarımız uyumsuzdu, bu da işi gerçekten zorlaştırıyordu. "Onların kostümleri daha seksi."

"Onlar çocuk," dedim.

"Ama *biz* değiliz," dedi.

"Teknik olarak," diye başladım, ama o uzanıp yeşil giysili omzuma vurduğu için cümlemi bitiremedim. Aslında başım hariç tüm vücudum yeşil giysiliydi. Yeşil tulumlar giyiyorduk.

Güldüm ama kendimi savunamadım çünkü ortadaydım, kollarım keçeden yapılmış bezelye kabuğumuzun arkasındaki iki delikten geçmişti ve sonra ikisini de sarmıştı. "Bunu kabul ettin."

"Çalışırken görmeden önce," dedi Ava.

"Sorun yok," dedi Caroline solumdan. "Bir şey olmaz." Kendini geri dönmekten vazgeçirmeye çalışıyor mu diye merak ettim.

"Ayaklarımız takılmamalı," dedim, "yoksa yüzüstü düşerim." Cebimdeki telefonum titredi, ama ona ulaşamadım. Annem mi diye merak ettim. Son birkaç gündür stresli görünüyordu, ama ne zaman ona sorsam, önemli bir şey olmadığını söylüyordu. Bana söylemediği bir şey için endişelenemezdim. Tamam, belki de endişelenebilirdim, çünkü titremeyen telefonum olduğunda aklıma ilk gelen kişi oydu, oysa herhangi biri olabilirdi. Muhtemelen Beau'ydu,

nerede olduğumuzu merak ediyordu. Bugün kostümümüzü söylemem için bana bir düzine mesaj göndermişti. Ben kararlıydım.

"Bu kostümün kapsül kısmında bütün gece kalmayacağız," dedi Ava.

"Kalmak zorundayız," dedim. "Komik kısmı da bu."

"O haklı," dedi Caroline.

"Bu geceden sonra ikinizden de nefret edebilirim," diye alay etti Ava.

"Ortak *benim*," dedim ve bizi açık bırakılmış yan kapıya doğru yönlendirdim.

Ava takılıyormuş gibi yaptı ve ben ona kalçamla çarptım.

"Dördümüz olsaydık daha komik olurdu," dedim. "Belki gelecek yıl Beau ile tekrar yapabiliriz."

"Beau'nun gelecek yıl yine çift kostümü giyeceğini düşünmüyor musun?" diye sordu Ava.

Kaşlarımı çattım. "Sence? Harper sonuncu mu?" "Harper'ı sevmiyor musun?" diye sordu Caroline.

"Harper'ı çok seviyorum," dedim, belki biraz savunmacı bir tavırla. "Ama?" diye sordu Ava.

"Onun hayatının aşkı olduğunu düşünmüyorum. İkisi çok farklı. O, onu o yapan her şeyi tuhaf buluyor."

"Hiç fark etmemiştim," dedi Ava. "Ne gibi?"

"Garip seslerle şarkı söylediği zamanlar gibi, ya da en rastgele konularda en bilgili kişi olması gibi, ya da ona söylenen her küçük şeyi hatırlaması gibi."

Caroline bana yan gözle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Yanıldığımı mı düşünüyordu? Herkesin en ufak ayrıntısını hatırlamadığını mı? Belki de bu sadece benim için geçerliydi. Çünkü biz daha yakındık.

Müzik çok yüksekti; arabadan tek tek indiğimizde ve kostümün kapsül kısmını bagajdan çıkarıp içine yerleştirdiğimizde sokaktan duyabiliyordum. Şimdi kapıdan geçerken ses daha da yükselmişti.

Harper'ın evine hiç gitmemiştim, ama bahçesi büyüktü — ortasında ışıktandırılmış bir çardak vardı, etrafı çimento ile çevriliydi ve çimento da çimlerle çevriliydi. Etrafta duran insanların çoğu kostümlerine tam olarak bağlı kalmamışlardı.

Korsan şapkası takmış, elinde kanca tutan biri vardı, ama kostümünün geri kalanı sıradan giysilerdi. Cadı şapkası takmış, çok sevimli siyah bir elbise ve parmak arası terlik giymiş biri vardı. Bir kişi karanlıkta parlayan vampir dişleri takmıştı — bahçenin diğer ucundan bile görebiliyordum — ama kostümünde başka bir şey yoktu. Kostümünün geri kalanı çizgili tişört ve şorttan ibaretti.

Ve sonra Harper vardı. Onun ne olduğunu bile anlayamadım. Mor bir mini elbise ve mor bir kafa bandı takıyordu. Gözlerim bahçede Beau'yu aradı. Onu, beyaz uzun kollu gömlek ve mavi kot pantolon giymiş, buzlukta sodaları yerleştirirken buldum.

"Harper'ın bize şaka yaptığını düşünmeye başlıyorum. Ya da kostümü olmayanları geri çevireceğini söylerken ciddi değildi belki," dedim.

"Daha kötüsü," dedi Ava. "Bence bu insanlar kostümlü *olduklarını* sanıyorlar." "Ne olmaları gerekiyor?" diye sordum.

"Hangi başarısızlardan bahsediyorsun?" diye sordu Ava. "Beau ve Harper."

"Fred ve Daphne mi?" diye tahmin etti Caroline.

"Scooby-Doo'dan mı?" diye sordum. "O beş kişilik bir takım!" Neden bizi kostümlerine dahil etmek istememelerine bu kadar kızmıştım?

"Muhtemelen bu yüzden bize söylemek istemediler," dedi Ava.

"Fred ve Daphne, Scooby ve Shaggy olmadan var olamazlar," diye homurdandım.

"Onlar kendi hayalleri ve hedefleri olan bağımsız karakterler," diye alay etti Ava.

"Ben iyi bir Velma olurdum," dedi Caroline.

"Velma rolünü çok iyi oynardın," diye onayladı Ava.

"Giysilerimizi değiştirmek için çok mu geç?" diye sordu Caroline.

"Evet," dedim. "Buradayız. Bu bizim." Bu sözleri söylerken, hepimizi ileriye doğru ittim. "Önce sağ ayak," dedim, hepimiz farklı zamanlarda rastgele ayaklarımızla adım attığımızda. "Adımları saymamız mı gerekiyor?"

Bu hareket Beau'nun dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü bizi gördü ve güldü. Hem de çok.

Çimlerin üzerinden büyük adımlarla geldi. "Vay canına. Bu..." "Bu cümlenin tek doğru sonu 'muhteşem'dir," dedim. Bana sıırttı.

Caroline ve Ava ona sarılmak için yaklaştılar ve onu küçük grubumuza aldılar, ben ortada olduğum ve bunu engelleyecek kollarım olmadığı için vücudum onun vücuduna çarptı.

"*Bu* inanılmaz," dedi kulağıma. Beynim onun kostümü kastettiğini biliyordu, ama bedenim, dünyada doğru olduğunu bildiğim her şeye derin bir ihanetle, onun sözlerine, yakınlığına tepki gösterdi. Sadece çarpıntılı bir kalpten daha fazlasıydı. Midem altüst oldu ve cildim karıncalanmaya başladı. Geri çekilmeye çalıştım, ama meslektaşlarımla insafına kalmıştım. Onlar gülmekle ve karakterine uygun giyinmediği için onun bir ezik olduğunu söylemekle meşguldüler.

"En azından saçını sarıya boyayabilirdin," dedi Ava. "Ya da turuncu bir fular takabilirdin. Öyle mi deniyor? Fular mı? Fularlar mı?"

"Klostrofobik!" diye gökyüzüne bağırdım.

Onlar da bunu komik buldular ve birbirlerine daha da yaklaştılar.

"Siz korkunç insanlarsınız," dedim ve sonunda Caroline geri çekildi, Beau'yu serbest bıraktı. O birkaç adım geri attı. Bir saniye için gözlerimiz buluştu ve hemen başka yere baktık. *Vücudu onu şimdi ele vermedi. Bana o bakışı o yüzden atmadı. Sonuçta onun bir kız arkadaşı var. Biz sadece arkadaşız.*

"Bütün gece kapsülden çıkamayacağımızı söyleyen sendin," dedi Ava.

"Görüşümü yeniden gözden geçirebilirim," dedim.

"Bu durumda nasıl yemek yemeyi planlıyordun?" diye sordu Beau. "İki elim var." Caroline ve Ava'ya doğru başımı salladım.

"Evet, öyle. Ona ihtiyacı olan her şeyi sağlıyoruz," dedi Ava. "Biz biriz," dedi Caroline.

"Kıskandın mı?" diye sordum Beau'ya.

"Aslında," dedi, gözlerimiz yine buluştu, "bir nevi."

Gülerek, "Merak etme Beau. Sen her zaman bizim için özel birisin. Şimdi bize yiyeceklerin yerini göster" dedim.

Sonraki bir saat boyunca üçlü grup olarak birlikte kaldık. Bir şey yapmak, hatta oturmak bile neredeyse imkansızdı. Tüm sandalyelerin kolçakları vardı. Bir ara çimlere oturmaya çalıştık ama sırt üstü düştük ve biri bize yardım edene kadar ters dönmüş kaplumbağalar gibi sallandık.

Şimdi sadece ayakta duruyorduk ve karanlıkta parlayan vampir dişleri olan kızla, Ali ile konuşuyorduk. Dişleri yüzünden sözleri bozuk çıkıyordu, bu yüzden dikkatle dinlemek zorundaydım. Kostümünün tek parçası olduğunu düşünürsek, onları çıkarmamış olmasını ve kostümüne sadık kalmasını takdir ettim.

"Oh, Cudy burada," dedi. "Cudy mi?" diye sordum.

"Hayır, onun ismini koyan kişi, Cudy."

Kafam karıştı. O işaret etti.

Boynumu uzattım ama bir şey görebilecek kadar çeviremedim.

"Komşusu mu?" dedi Caroline. "Harper'ın komşusu mu?"

"Evet!" diye onayladı Ali. "O da davetsiz misafir olmalı, davet edilmemişti." "Çişim var!" diye duyurdu Ava. "Ve bunu tek başıma yapacağım."

"Gerçekten bizim de seninle birlikte tuvalete gideceğimizi mi sandın?" diye sordum. "Evet," dedi. "Bunu ısrarla isteyeceğinizi sandım."

"O zaman bu fırsatı değerlendirip iki elimle yiyeceğim," dedi Caroline ve ikisi kapsülden çıkıp gittiler, beni vampir Ali ile baş başa bıraktılar.

"Onlarla yemek yiyebilir misin?" diye sordum, dişlerine başımı sallayarak, boş kapsül kanatlar gibi her iki yanımda uzanıyordu.

"Hayır, yemek için çıkarıyorum. Harper'ı bulmam lazım. Cudy'yi bildiğinden emin olmalıyım."

Kollarımı kapsülden çıkarmalıydim, ama çıkarmadım. Rahatsız değildi. Keçeden yapılmıştı, yumuşak ve esnekti. Onu yerde bıraksaydım, başkalarının giyeceğinden ve muhtemelen mahvedeceğinden şüphem yoktu.

Beau'yu aramak için verandada dolaştım. Onu bulamadan, birkaç hafta önce Beau'yu tersleyen, okuldan uzun boylu, sırık gibi, kaykay süren çocukla karşılaştım.

"Oh! Cudy," dedim.

"Cody," diye düzeltti.

"Vampir dişlerinle sen Cudy'sin."

"Ne?" Cody kostüm giymiyordu. Kaykaycı bir çocuk gibi giyinmediyse tabii — bol pantolon, desenli tişört, dağınık kahverengi saçlar. Ama bu onun her günkü görünüşüydü, o yüzden öyle olduğunu düşünmedim.

"Orada olman gerekirdi," dedim.

"Nesin sen? Çubuk böceği falan mı? Peygamber devesi mi?" Pod'a doğru başını salladı.

"Ben bir bezelye tanesiyim. Diğer iki bezelye tanesi beni terk etti."

"Bezelye mi?" diye sordu, beni baştan aşağı süzdü. O ana kadar, dar yeşil giysimin içinde kendimi açıkta hissetmemiştim.

"Birkaç hafta önce arkadaşımı tersledin," dedim, kollarımı kavuşturmaya çalışarak ama başaramadım. Bu hareket, kapsülün yanlarını vücuduma kapatmasına neden oldu.

"Muhtemelen," dedi, sanki bu onun için olağan bir durummuş gibi. "Kaykayınla beni neredeyse devirecektin."

"Benim hatam," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

Neden gülümsüyordum? "Bay Lopez sana kampüste kaykay yapmamamı söyledi." Neden ilk karşılaşmamızdaki olayları tek tek anlatıyordum, emin değildim, sadece başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve o da sohbete katkıda bulunmuyordu.

"Doğru gibi."

"Gitmelisin." Beau'nun sesi konuşmamızı böldü. "Davet edilmedin."

Cody Beau'ya döndü. "Geniş açık yan kapı ve '*Girin*' tabelası aksini söylüyor."

Yani, haksız sayılmazdı. Gülmemeye çalıştım.

Beau bana baktı; yüzüm mücadelemi ele vermiş miydi acaba diye merak ettim. Yüzüm ona karşı sık sık böyle davranırdı.

"Yine de gitmen gerek," dedi Cody'ye.

"Gidebilirim. Pizza yedikten sonra." Cody yemek masasına doğru ilerlerken, dönüp birkaç adım geri yürüdü. Beau'yu işaret ederek bana, "Bu benim parmak gösterdiğim arkadaşım mı?" dedi.

Ben başımı salladım.

Sanki "*Evet, hak etti*" der gibi omuz silkti, sonra dönüp uzaklaştı.

"O neydi öyle?" diye sordu Beau.

"Sadece ona yaptıklarını hatırlattım."

"Umursamış gibi görünmüyordu," dedi.

"Evet, pek umursamadı. Onu buradan kovacak mısın?"

"Ben esas olarak onu senden uzaklaştırmaya çalışıyordum. İşe yaradı."

Kalbim birkaç saniye boyunca hızla attı, bu gece bedenimin beynimden tamamen farklı bir sayfada olduğunu hatırlattı. Biz *arkadaştık*. "Neden?"

"Rahatsız görünüyordun. Seni rahatsız ettiğini düşündüm."

"O iyiydi. Ama beni bir peygamber devesi sandı." Kollarımı açarak kapsülün kenarlarını daha yükseğe kaldırdım. "Peygamber devesi gibi mi görünüyorum?"

Bir adım geri çekilip beni inceledi. Onun değerlendirmesi ile cildim diken diken oldu.

"Öyle görünmüyor," dedi.

Yine kendimi katladım. "Evet, ama bir bezelye tanesi bir kabuğu oluşturmaz." "O zaman beni içeri al," dedi ve bir adım öne çıktı.

Ben otomatik olarak bir adım geri attım. "Ne?"

O güldü. "Kostümünün bir parçası olamaz mıyım?"

"Hayatında etkileyici olmayan bir seçim yaptığın için pişman olman benim suçum değil "*Beni içeri al, Indy*," dedi gülerek.

"Hadi bakalım," dedim, ama vücudum yine bir adım geri attı.

"Hadi o zaman," dedim, ama vücudum yine bir adım geri attı.

Bana ne oluyordu böyle?

Kaşları çatıldı; sonra gözleri benimkilerle buluştu ve bir soru sorar gibiydi.

"Sorun yok, sadece dengemi kaybettim." Bu sefer kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, ama vücudum ne yaptığını biliyordu. Beni korumaya çalışıyordu, çünkü o kollarını deliklere sokup bana yapıştığında, ben ona eriyip gittim.

"Bu bir çift kostümü olmalı, değil mi?" dedi. "Bir kabuğun içindeki iki bezelye."

"Aslında bir bezelye kabuğunda iki bezelyeden çok daha fazlası vardır. Altı, sekiz, on," diye cevap verdim, muhtemelen çok hızlı bir şekilde.

"Doğru. Bu doğru. Ama ben deyimden bahsediyorum." "Evet, deyim yanlış."

Gülerek bağırdı. "Tamam, savunmaya geçmene gerek yok."

"Geçmedim," dedim, ama geçmiştim.

"Yürümeyi denemek istiyorum. Sanırım bunu siz üçünüzün daha önce yaptığınızdan daha iyi yapabiliriz."

"Göründüğü kadar kolay değil," dedim, ama sonra yürümeye başladık ve çok kolaydı. Saymaya bile gerek kalmadan senkronizeydik.

"Göründüğünden daha mı *kolay*?" diye alay etti. "Üç kişi olunca daha zor," dedim.

"Harper'ı da buraya almalıyız," dedi.

"Evet," diye cevap verdim ve bu, vücudumun ihtiyacı olan hatırlatmaydı. Hiç gerek yoktu ama yine de memnun oldum. Hemen kendimi daha iyi hissettim.

"Oh, önce sana onun ağaç evini göstermeliyim." Bizi bahçenin arkasına doğru yönlendirdi.

"Harper ne olacak?" dedim. "Onu da bize katacaktık." Gözlerim bahçeyi taradı. Onu bulamadım.

"Sonra." Bizi bahçenin arkasındaki bir ağaca doğru yönlendirdi.

"Neden saçına sprey sıkmadın ya da başörtüsü takmadın?" diye merakla sordum. Ama o cevap vermeden önce, aklımdan nedeni tahmin ettim. "Annen mi?" O içini çekti. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

O tamamen görünüşe önem verirdi. Muhtemelen saç spreyi veya turuncu başörtüsünün kitsch olduğunu düşünmüştü. Bezelye kabuğu kıyafetlerimizi hiç sevmezdi.

Büyük bir ağacın önüne geldik ve o dallara doğru başını salladı.

Yukarı baktığımda, gövdenin etrafına inşa edilmiş bir ev gördüm. "Yukarı çıkmanın bir yolu var mı?" "Bu kostümle mi? Hayır."

"Kostümü çıkarsak?" dedim.

"Evet, ama sen yükseklikten korkuyorsun," dedi.

"Doğru."

Partiye geri döndük ama hareket etmedik.

"Ebeveynlerden bahsetmişken, benimkilerde bir şeyler oluyor," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Annem stresli. Sanırım babamın haftalardır kötü bir ruh hali içinde olması yüzünden." O günden beri babam evraklarını bulamıyordu. Hâlâ buna kızgın mıydı? O günden beri babamın ofisine girmedim. "Ve ikisi de bana sorunun ne olduğunu söylemiyor."

"Ailen genelde çok sakın... Şey, baban bazen biraz korkutucu olabilir, ama çoğunlukla sakindir."

"Değil mi?"

"Ne olduğunu sorduğunda ne diyorlar?" "Annem sürekli bir şey olmadığını söylüyor."

"O zaman sence ne olabilir?" diye sordu.

"Belki yine gizlilikle ilgili bir şeydir."

"Müşterilerinden biriyle ilgili bir şey mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. En kötü senaryoları düşünmemeye çalışıyorum."

"Üzgünüm," dedi, kolunu omzumun etrafına sıkıca dolayarak. "Muhtemelen bir müşteriyle ilgili bir şeydir."

Kolumdan bir ürperti geçti, yutkundum. "Evet, muhtemelen." Ama kariyeri boyunca müşterileri olmuş, onların sırlarını saklamış ve hiç böyle davranmamış olduğu belliydi. "Gidip diğerlerini bulalım."

"Bekle," dedi.

"Ne?"

"Bak." Gökyüzünü işaret etti. Üzerimizdeki karanlık gece, ışıklarla noktalanmıştı.

Bir yıldız gökyüzünde çizgi çizdi. Nefesim kesildi. "Bunun olacağını nasıl bildin?"

O güldü. "Geleceği görebilirim."

Keşke geleceği görebilseydi. Bana ailemin ne durumda olduğunu söyleseydi. Hayatımda ne yapacağımı söyleseydi. Akıllı olmak bir meslek değildi ve o anda kendim hakkında bildiğim tek şey buydu. En azından o vardı.

Bölüm 7

ŞİMDİ

"İŞTE BÖYLE TUVALETE DÜŞTÜM," dedim. Beau'nun oraya düşmesini istemediğimden değil, ama bir uyarıda bulunmanın nezaket gereği olduğunu düşündüm. Ona bu kadarını yapabilirdim. Karo üzerinde oturmaktan popom ağrıyordu, bu yüzden şimdi volta atıyordum. O tuvaletin üzerinde, pencereyle uğraşıyordu. Önce pencereden dışarı seslendi, ama başarılı olamadı; şimdi de pencereyi sökmeye çalışıyordu. Sökebilse bile, ikimizin de o küçük açıklıktan dışarı çıkabileceğinden emin değildim.

Kapının menteşelerindeki pimleri çıkarmayı zaten denemiştik. Kalemin ucunu altına sokup tuğla ile vurmuştum. Ben bir sonuç alamayınca, o devraldı. İşe yaramadı. Menteşeler yerinden kıpırdamadı. Karşı basınç çok fazlaydı galiba. Ama ikimizden biri kapı kolunu yukarı doğru itse bile, gerginlik azalmadı. O da pencereye yöneldi.

"Düşmem. Ben her zaman senden daha atletiktim," dedi. Tamam, belki de nezaketi bir kenara bırakıyordum.

En az üç saattir buradaydık. Yine, bunu söylemek zordu. Gerçekliği doğrulayacak bir saat olmadığında zaman farklı geçiyordu. Daha yavaş akıyordu. Ama dışarıda güneş batıyordu, bu da muhtemelen saatin altı civarı olduğu anlamına geliyordu. Şubat sonlarında güneş bu saatte mi batıyordu? Sıcak bir gün olmuştu, ama pencereden serin bir esinti geldiğini hissedebiliyordum. Saat geçtikçe daha da soğuyacağını tahmin ettim.

Burada ne kadar kalacaktık? Bütün gece mi? Bütün gece burada kalamazdım.

Boğazım aniden çok kurudu. Etrafa baktım ve gözüm onun nane şekerleri kavanozuna takıldı. Bana Jolly Ranchers'ın özel ders merkezindeki çocuklara yaptığı gibi, o da bunlarla bazı kapıları açmaya çalışıyordu. Belki Bayan Crane, bir dahaki sefere sınav notu istediği kadar yüksek çıkmazsa, notlarını eğriye göre verecekti. Tabii bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Şu anda sınıfta üçüncü sıradaydı. Ben ise sıralamadan tamamen düşmüştüm.

Bu düşünce boğazımı düğümledi. Tüm kimliğim, ilk on içinde kalma yeteneğime bağlıydı. Ve şimdi muhtemelen ilk ellide bile değildim. Düşüğüm çukurdan çıkamıyordum.

Hayır, şu anda bunu düşünmeyecektim. Umurumda değildi. Umursayamazdım.

Nane şekerlerinin kapağını açtım ve tezgahın üzerine döktüm, sonra kavanozu lavabodan suyla doldurdum ve birkaç büyük yudum aldım. Nane şekerleri tek tek paketlenmiş olsalar da, suda hala hafif bir tadı hissediyordum. Kavanozun içi nane tozu ile kaplı olmalıydı.

"Sen de bir tane alabilirsin," dedi.

Döndüm. Pencereden vazgeçmiş olmalıydı, çünkü şimdi arka kabinin açık kapısında duruyordu.

"Nane şekerlerini istemiyorum," dedim. "Ya da nezaket gösterme çabalarını."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sanırım geleceği göremiyorum, yoksa bu tuvaleti kullanmazdım."

Derin bir nefes aldım. Cadılar Bayramı partisini kastediyordu. Gerçekten hatırlıyor muydu? Ağacın yanında durup, o aptal bezelye kabuğunda yıldızlara bakarken. Ve şimdi varsayımsal gelecek görme gücünü bundan kaçınmak için mi kullanacaktı? Benimle tuvalette kilitli kalmaktan mı? Arkadaşlığımızın tamamen bitmesinden değil mi? "Keşke görseydin," dedim. "Ceza almadan önce Bayan Thiessen'a bu çantayı açtırırdım."

Tek bir kahkaha attı. "Sen de bugün cezaya mı kaldın?"

"Hayatında bir gün bile başın belaya girmediğini biliyorum. Tüm öğretmenlerini sevmediğinde ve anneni hayal kırıklığına uğratabildiğinde böyle olur. Bir hayal et." Bu alçakça bir darbeydi, ama görünüşe göre birbirimize böyle davranıyorduk.

Yumruklarını sıktı. "Aslında bu, diğer insanları önemseydiğinde olan şeydir."

"Sanırım, insanların senin hakkında ne düşündüğünü çok fazla önemseydiğinde olan şey demek istiyorsun," dedim sertçe.

" diye tersledim.

Hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Tuvalette ateşkes yapabilir miyiz?"

"Tuvalette ateşkes mi?" diye sordum.

"Evet, sadece bu odada geçerli olacak bir ateşkes." Yere işaret etti.

"Öğretmenler odasındaki tuvalette mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sen beni sevmiyorsun, ben de seni sevmiyorum, ateşkes.

Ödeştik." "Hayır," dedim. "Ödeşmedik."

"Sadece bu tuvalette," diye tekrarladı.

"Peki," dedim. Bu kadar kızgın olmak gerçekten yorucuydu. Çoğu zaman Beau'yu düşünmüyordum... Aslında, bu hiç de doğru değildi. Çoğu zaman, Beau aklımı meşgul ettiğinde onu kafamdan uzaklaştırabiliyordum. Ama normal başa çıkma stratejim işe yaramazsa, bu uzun bir hapis olacak, çünkü o tam önümde duruyordu.

"Tamam mı?" diye sordu, sanki bu kadar çabuk kabul edeceğimi beklemiyormuş gibi. Belki de hiç iyi değildim.

"Evet, iyiyim," dedim.

"Harika," dedi. "Bu ateşkes için bazı kurallar belirlemeli miyiz?"

"Ciddi misin?" diye sordum, kurallara ihtiyaç duymasına şaşırmadım.

"Evet, her birimiz... üç tane mi belirleyelim?"

"Çok spesifik. Duymak için sabırsızlanıyorum," dedim.

Son bir saat boyunca bunu düşünmüş gibi kurallarını sıraladı. "Tamam, benim üç kuralım: Bir, artık alaycı sözler yok. İki, ihtiyacımız olursa birbirimizin yardımını kabul ederiz. Üç, birbirimizi eğlendiririz."

Kaşlarını havaya kalktı. "Birbirimizi eğlendirmek mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Indy. Sıkıntıdan deli oluyorum. Çantadaki malzemeleri kullanarak resim yaparız, oyun oynarız falan."

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim farklı bir çaresizlik vardı. "Son ikisine katılabilirim," dedim. "Birincisi benim için zor olabilir. Seni sevdiğim zamanlarda bile alaycı sözlerin kraliçesiydim."

Tek bir kahkaha attı. "Adil. Seninkiler neler?"

"Aşağılama sözlerim mi?"

"Hayır, senin üç kuralın."

Konuşuruz! Çılgılık atmak istedim. Her şeyi masaya yatırır ve nereden yanlış yaptığımızı buluruz. Ama bu tam olarak bir kural değildi ve aslında bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığından emin değildim. Özellikle de söylediklerimiz fazla olursa kaçacak bir yer olmadığına. Ve öyle olacaktı.

"Kuralların iyi bir başlangıç," dedim. "Gerekli gördüğümde kendi kurallarımı ekleme hakkını saklı tutuyorum."

"Elbette hakkın var."

"İlk kuralı şimdiden çiğniyor musun?" "İlk kuralın imkansız olduğunu söyledin." "Zor olacağını söyledim, imkansız değil."

Ellerini kaldırarak teslim oldu. "Haklısın, zor olan şeylerde iyiyiz *ama imkansız olanlarda değil.*"

Artık öyle olduğumu düşünmüyordum. Artık zor olan şeylerde gerçekten kötüydüm. Son günlerde omuzlarımda duran her şeyin baskısı altında eziliyormuşum gibi geliyordu. Gözlerim, son zamanlarda kaçındığım en önemli şeyi içeren, kilitli telefonumun bulunduğu çantaya kaydı: karakter mektubuna dönüştürmem gereken notlar. Annem o mektubu bekliyordu. Yarın teslim etmem gerekiyordu. Ya yarın ya da asla. Ve asla olursa, işler daha da kötüye giderse beni affetmeyebilirdi. Zaten yine her şeyi mahvettiğimi düşünecekti. Öyle de olmuştu. Planım bugün yapmaktı. Ya da en azından denemektir. Beni neyin engellediğinden emin değildim. Tabii, o ezici baskı dışında.

"Ee..." dedi. "Sırt çantanda ne var?"

Bölüm 8

SONRA

Uzun zamandır ilk kez ailece akşam yemeği yiyorduk. Annem, sevdiğimiz yerel bir Meksika restoranından enchilada, pilav ve fasulye sipariş etmişti. İşyerinde günlerdir kulağı kaşınan bir hastasından bahsediyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Kötü bir şey mi? Kötü bir şeydi, değil mi?"

Babam güldü. "Örümcek mi? Kulağakaçan mı?"

"Bu yüzden mi onlara kulak kılıcı deniyor?" diye sordum. "Çünkü insanların kulaklarına

"Bu bir efsane," dedi annem.

"Bu bir efsane," dedi annem.

Babam çatalıyla annemi işaret etti. "Bence efsane, kulak içine yumurta bıraktıkları ve yavrularının beynini yedikleri."

"Bunu hiç duymadım," dedim.

"Çünkü doğru değil," dedi annem.

"İyi ki öyle," dedim gülerek. Enchiladamdan bir parça kestim, çatalımdan tabağıma kadar peynir uzadı. Normal bir aile yemeği yediğimiz, son birkaç haftadır yaşadığımız gerginliğin sadece benim hayal gücümün ürünü olduğu için rahatlamaya başlamıştım ki, babamın telefonu çaldı.

Telefonunun masada olduğunu fark etmemiştim bile. Annem telefonlarımızı masaya koymamızı hiç sevmezdi ve şimdi babamın tabağının yanında duran telefona baktı. Babam bir an için duymamış gibi yaptı, ama annem tekrar konuşmaya başlayıp hastanın kulağında aslında bir sinek olduğunu söylediğinde, ekranına bakıp telefonu açtı.

"Sinek mi?" diye sordum tiksinererek. "Kurtçuk aşamasından beri mi oradaydı?"

"Sanmıyorum," dedi. "Onu çıkardık." Babamın telefonu tekrar çaldı.

"Okulda olsaydık, onu kilitli çantaya koyman gerekirdi," dedim.

"Kilitli çanta mı?" diye sordu, mesajına dalmış bir şekilde.

"Kilitli çanta nedir?" diye sordu

annem. "Sana bundan hiç bahsetmedim mi?" "Sanmıyorum," dedi.

Ona daha iyi bakmak için döndüm ve o, sanki bu komik bir hikaye olacakmış gibi, beklenti içinde gülümsedi. "Ders sırasında telefonlarımıza bakarsak bile, öğretmenler gün sonuna kadar bu küçük çantaya kilitlememizi isteyebilirler."

"Ah, evet, okul belgelerinde okuduğumu hatırlıyorum. Yani telefonunu alıyorlar mı?" diye sordu.

"Sorumluluk gibi geliyor," dedi babam.

Ona sıırıttım. "Bir avukatın söyleyeceği bir şeye benziyor." "İyi ki ben avukatım."

Annem su doldurmak için ayağa kalktı ve kilerden bir paket tortilla cipsi aldı.

"Ama hayır," dedi annem tekrar oturduğunda. "Bence okul bunun bir sorumluluk olduğunu fark etti. Bu yüzden öğretmenler telefonları saklamıyor. Öğrencilerin günün sonunda kilidi açılana kadar yanlarında taşımaları için kilitli taşınabilir bir çanta veriyorlar."

"Vay canına," dedi annem. "Ne kadar futuristik."

"Telefonun hiç kilitlendi mi?" diye sordu babam.

Ona "*Beni tanıyor musun?*" pozisyonunda başımı eğdim. "İlkokulda bile klipsim hiç sarıya geçmedi. Sence benim

telefonum kilitlenecek mi sanıyorsun?"

Babamın telefonu tekrar çaldı. "Üzgünüm," dedi. "Bunu cevaplamam gerek. Bundan sonra telefonumu gece boyunca kilitleyebilirsin." Yemeğinin yarısı bitmiş halde masadan kalktı ve kapıyı kapatarak ofisine girdi.

Annemin ruh hali aniden değişti, gözleri sertleşti, çenesi gerildi. "Babam acil bir durumla mı uğraşıyor?" Müşterisi olsa bile ve bu nedenle gizlilik nedeniyle konuşamıyor olsa bile, iş için mesai saatleri dışında telefonlara cevap vermek zorunda kaldığı bir durum aklıma gelmiyordu. O bir ceza avukatı değildi. Federal çalışanların iş kazası tazminat talepleriyle ilgileniyordu. Belki de mesajlar işle ilgili değildi? Bu düşünce beni daha da korkuttu. Kişisel bir şey olabileceği düşüncesi. Kişisel bir şey olsaydı bu kadar açık davranmazdı, değil mi?

"Yemek masasında bu konuyu konuşmayalım." Gerçekte nasıl hissettiğini saklamaya çalışıyordu, ama sözleri sert ve kısaydı.

"Tamam," dedim. Peki nerede konuşabilirdik? Çünkü ne zaman bir sorun olup olmadığını sorsam, yemek masasında olmasa bile, cevabı hep aynıydı: yok.

Yemeğe devam ederken küçük bir sohbet yapmaya çalıştım, ama o sadece yarı dinliyordu, cevapları arasında gözleri kapalı ofis kapısına takılı kalmıştı.

Tek çocuk olmaktan hiç rahatsız olmamıştım. Ailem çok erken bir aşamada sadece bir çocuk istediklerini karar vermişlerdi. Annem benim hamileliğimde çok zorlanmıştı ve ikinci bir çocuk denerken daha fazla komplikasyon riskine girmek istememişlerdi. Bu beni hiç rahatsız etmemişti. Anlıyordum. Ama böyle anlarda, bir kardeşim olmasının güzel olacağını düşünüyordum. Evde garip veya ters giden şeyler olduğunda bakışabileceğim biri. Nasıl hissettiğimi tam olarak anlayacak biri. Ya da bazı durumlarda aşırı tepki verdiğimi veya yeterince tepki vermediğimi söyleyecek biri. Ama benim böyle bir kardeşim yoktu. Belki de bu yüzden arkadaşlarımla bu kadar yakındım.

Bu yüzden, akşam yemeğinden sonra odamda, en yakın arkadaşımı aradığımda hiç şaşırmadım. Beau.

"Alo," ikinci çalıntıda cevap verdi.

"Ne istediğimi biliyor musun?" diye sordum, masamın sandalyesine otururken. Ayağımla yerden iterek tam bir daire çizdim.

Muhtemelen selam vermek yerine bir soru ile başladığım için biraz güldü. "Fotoğrafik hafıza mı? Mükemmel el yazısı mı? Ömür boyu Taco Bell Cinnabon tatlıları mı?" dedi, onun kişiliğine atfettiğim yiyecekleri hatırlayarak.

"Sonuncusu zaten bende var."

"Ben senin malın değilim," dedi dramatik bir sesle. "Değil miyim?"

"Gerçekten ne istiyorsun?"

"Filmlerde gördüğün, ikinci katın penceresinden çıkıp çatıya oturup hayatı düşünebileceğin evlerden birini istiyorum."

"Sen yükseklikten korkuyorsun."

"Böyle bir çatıda korkmazdım. Neredeyse düz sayılır. O çatılardan birinde daha fazla fikir edinebilirim."

"Herkes korkardı," diye onayladı. "Ne hakkında içgörüye ihtiyacın var?"

"Birçok şey, ama bu gece, işbirliği yapmayan ebeveynler." Akşam yemeğindeki etkileşimi özetledim.

"İşinden dolayı stresli olabilir mi? Babamın bazen işinden dolayı stresli olduğunu biliyorum."

"Evet..." Bu bana birkaç hafta önce bulamadığı belgeleri hatırlattı. Sırt çantama gidip klasörümü çıkardım ve sayfaları karıştırmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Beau.

"Bir süre önce teslim ettiğimiz kompozisyonu arıyorum. Geri aldık, değil mi?" Sayfanın üst kısmında kırmızı mürekkeple yazılmış bir *A harfi* hatırladım. Kompozisyonumun sonuna yanlışlıkla babamın belgelerini zımbalamış olsaydım A almazdım, değil mi? En azından bundan bahsederdi. Tabii kompozisyonun tamamını okumamışsa. Bay Whit kompozisyonun tamamını okumamasıyla biliniyordu. İnsanların sadece komik olmak için son sayfaya saçma sapan şeyler yazmaya başladığını duymuştum. Ben hiç yapmamıştım. Çok riskliydi. Ama Bayan Lloyd, Bay Whit değildi.

"Evet, geri aldık," dedi Beau. "Neden?"

"Belki yanlışlıkla babamın iş belgelerinden bazılarını teslim etmişimdir. İşte burada," dedim, bir kez daha kırmızı A'yı işaret ederek. Son sayfaya baktım; fazladan sayfa yoktu.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Sence aşırı tepki mi veriyorum?" "Öyle demedim," dedi.

"Hayır, burada gereksiz yere abarttığımı düşünüyorsan bunu söylemeni istiyorum. Bu kardeşler arası bir şey."

"Anlamadım?" dedi.

Masamdan bir fosforlu kalem aldım ve kapağını birkaç kez çevirdim. "Kardeşler birbirleri için bunu yapar, değil mi? Acımasızca dürüsttüler, ama sevgi dolu bir şekilde."

"Birincisi, ben senin kardeşin değilim."

"Biliyorum, ama sen bana en yakın kişisin.

İkincisi?" "İkincisi mi?" diye sordu.

"*Bir* dedin, o yüzden en azından bir de iki olduğunu varsayıyorum. Belki üç ve dört bile vardır."

"Evet, iki numara var. İki numara," dedi ciddi bir sesle, "kardeşler birbirlerine böyle davranmaz. En azından benim kardeşlerim öyle değil."

"Birbiriniz için ne yaparsınız?"

"Kardeşim her gün beni gözetliyor ve anneme rapor ediyor. Kız kardeşim eşyalarımı alıyor ve almamış gibi davranıyor. Onlar da acımasızca dürüst olabilirler, ama bu nadiren sevgi dolu bir şekilde olur."

"Huh. Ben ve kardeşlerim, aşırı tepki verdiğimizde veya yeterince tepki vermediğimizde birbirimize söyleriz."

"Kardeşlerin gerçekten çok havalı gibi görünüyor."

"Öyleler," dedim gülümseyerek.

"Ve hayır, bence aşırı tepki vermiyorsun. Ne hissediyorsan onu hissediyorsun."

Ayağa kalktım, pencereme doğru yürüdüm ve panjurların ipini çektim. Panjurlar pencerenin üst kısmına yükselirken yüksek tiz bir ses çıkardı.

"O ses neydi?" diye sordu.

"Çatı çizgisini inceliyordum."

"Senin çatında öyle bir şey yok. Pencereden dışarı çıkma."

Tırmanmazdım. Buradan çatı eğimini aşağıya bakmak bile başımı döndürdü. Caddenin karşısında, tanımadığım bir araba farları açık olarak park etmişti. İçindeki göremiyordum ama araba çalışıyordu. Muhtemelen DoorDasher ya da benzeri bir şeydi, yolunu kaybetmişti.

"Pencereden dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu. Anlaşılan çok uzun süre sessiz kalmıştım.

"Hayır. Evinizi hayal etmeye çalışıyorum. O tür bir çatınız var mı?"

"Benim pencereyden yok. Belki annemlerin evinde vardır." "Şanslısın."

O güldü. "Bir dahaki sefere onlar şehir dışındayken, hayatın tüm gizemlerini düşünmek için onu kullanırız."

"Neden şehirdeyken kullanmıyoruz?" Araba uzaklaştı ve ben de panjurları indirdim, muhtemelen buradan televizyon ekranı gibi aydınlatıldığımı fark ettim.

"Indy, komşular ne düşünecek?" dedi azarlayıcı bir tonla, eminim annesini taklit ederek.

İlk başta, pencereyden beni gören komşularımdan bahsettiğini sandım. Ama sonra aslında ne hakkında konuştuğumuzu hatırladım. Onun çatısında otururken. "Seni normal bir genç sanabilirler."

"Bana nasıl normal diyebilirsin?" diye alay etti.

"Annen her yıl senin başarılarını anlatan broşürler hazırlayıp mahalleye dağıtıyor mu? Bu, en mükemmel çocuklara sahip olduğunu hatırlatmak için yapacağı bir şey gibi görünüyor."

"Hayır, ama her yıl Noel kartımıza eklediği bir haber bülteni hazırlıyor."

"Bunu bilmiyordum. Bana hepsini sakladığını söyle, Eubanks ailesinin mucizesini okuyayım. Beau'nun hazinesini. İki yaşında, şimdiden bölüm bölüm kitaplar okuyor muydun? Beş yaşında, ziyaret eden önemli şahsiyetler için piyano konçertoları çalıyor muydun?" Beau piyano çalabiliyordu. Bazen bunu unutuyordum çünkü pek yapmıyordu.

"Büyükbabamı mı kastediyorsun?"

Gölerek, "Sanırım o, tanıdığımız ziyaret eden üst düzey yetkililere en yakın kişi," dedim.

"Gelmeden önce her şeyin hazırlığı yapıldığına bakılırsa, öyle gibi geliyor."

"Özür dilerim," dedim.

"Ne? Neden?" diye sordu, açıkça kafası karışmış bir şekilde. "İnsanlar senden çok şey bekliyor."

"Bu iyi bir şey," dedi. "İnsanlar ne kadar çok beklerse, ben de o kadar çok kendimi zorlarım."

"Bize de biraz başarı bırak." "Senin bolca var."

İki derin nefes aldım, kısa sohbetimizden sonra uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettiğime şaşırmıştım. "Hey, Beau?"

"Evet?"

"Teşekkürler.

" "Ne için?"

"Benim adamım olduğun için."

Bölüm 9

ŞİMDİ

Yere çapraz bacaklı oturduk, birbirimize bakıyorduk. Aramızda iki protein barı, sakız, kağıtlarla dolu klasörüm, yarım düzine kalem ve en az iki ay önce kütüphaneden ödünç aldığım, henüz iade etmediğim ve okumadığım bir kitap vardı. Kütüphaneci benden en az dört kez gecikme bildirimi göndermişti ama ben bunları görmezden gelmiştim. Geri kalan eşyalar hala çantamdaydı ve şu anda bize bir faydası yoktu.

"Bunları sonraya saklamalıyız," dedim, protein barını dürterek. "Daha acıkınca."

Gözleri kapıya kaydı. "Muhtemelen onlara ihtiyacımız olmayacak. Acıkmadan buradan çıkmış olacağız."

Bunu o kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki, buraya kilitlendiğimden beri vücudumu saran gerginlik neredeyse tamamen geçti. Hayır, gerginlik telefonum kilitlendiğinde başlamıştı.

"Ama evet," dedi. "Katılıyorum. Yiyecekleri saklayalım."

"Ben kitapları alırım," dedik ikimiz de aynı anda.

"Oh," dedi, gözlerime bakarak. "Evet, önce sen alabilirsin."

"Belki bir saat sonra değişiriz?" diye önerdim.

"Bir saatin geçtiğini nasıl anlayacağız?"

Doğru. Burada kaç saat geçtiğini hala tam olarak bilmiyordum. "Belki her bölümden sonra sırayla okuruz."

O da başını salladı. "Bu olur."

Ciltli defteri ve kalemleri ona doğru ittim ve kitabı aldım. Beau'nun en sevdiği tür olan bir fantastik kitaptı. Ama bu, onun kitaplığında gördüğüm bir kitap değildi. Aslında, onun okumadığı bir şey okumak istediğim için özellikle bu kitabı seçmiştim. Garip, "senin yüzüne karşı" bir hareket. Ona söylemeyi planladığımdan değil. Sonra kitabı okumadım, geri vermedim ve sırtımda bir yük haline geldi, onu hatırlatan başka bir şey.

Sırt çantamdan kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardım, top haline getirdim ve üzerine uzandım. Onun benim geçici yastığıma baktığını fark ettim, belli ki benim rahatımdan kıskançlık duyuyordu. Bunu paylaşmak isteyeceğim kadar büyük bir ateşkes yoktu dünyada. Kendi uzanma düzenini kendisi bulabilirdi. Ve buldu da. Tezgâhın üzerindeki yerine geri döndü, köşeye sıkıştı ve dizlerinin üzerine benim defterimi koydu.

Kapağı açtığında, aylar önce onun, Ava ve Caroline hakkında yazdığım bazı yazılar birdenbire aklıma geldi. Kendimi yerden kaldırıp odanın diğer tarafına atladım.

"Dur!" dedim ve ciltli defteri elinden çekip aldım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Önce bunu biraz temizlemem lazım. Sen kitaba başlasan olmaz mı?"

"Şu anda kitapla başlamak istemiyorum. Onu istiyorum." Dosyayı işaret etti ve tezgahı kaydı.

"İstemiyorsun. Söz veriyorum." Yerime geri döndüm, ciltli dosyayla oturdum, sonra kitabı kaldırıp ona kaşlarımı kaldırdım.

O başını salladı ve ben de ona attım. Top parmak uçlarından sekip yere düştü.

"Hanginiz daha atletikti?" diye sııttım. "Kural bir."

"Bu sadece bir gözlem, bir gerçek."

"Berbat bir atıştı," diye mırıldandı, eğilip kitabı yerden alırken. Ama yerine oturmadı, kitabı açmadı, sadece ben ciltin başından başlayıp sayfaları çevirirken bana bakakaldı. Başlangıçta çoğunlukla çalışma kılavuzları vardı. Ama bazı kenar boşluklarında

Beau=aptal ya da *Tek çocuk olduğuma seviniyorum* ya da *Arkadaşlar berbat* gibi sözler ya da çok daha sert ifadeler vardı. O sayfaları yırttım ve kenara koydum. Sonra, sadece arkadaşlarımla değil, ailemle de ilgili daha uzun, daha öfkeli eleştiriler içeren gerçek defter kağıtlarına geldim. O ilk günlerde ne kadar çok yazdığımı unutmuştum. Sayfa sayfa yırttım.

"Vay canına," dedi. "O kadar çok mu?"

"Eminim bir yerlerde *Indy'den nefret ettiğin* günlüğün vardır. Muhtemelen hayatının aşkını kaybetmenin benim suçum olduğunu anlattığın sayfalarla doludur."

O bunu inkar etmedi. İki ay boyunca bunun doğru olup olmadığını, beni suçlayıp suçlamadığını merak etmiştim. Artık biliyordum. Hâlâ Harper'ın hayatının aşkı olduğunu düşünüyordu. Bunun içimi nasıl burktuğunu görmezden geldim.

Birkaç sayfa daha çevirdim, ama onlar da boş beyaz sayfalar çıktı. Memnuniyetle başımı salladım. Sonra yırttığım sayfaları daha düzenli bir şekilde istifledim ve çöp kutusuna baktım. Onlar çöp sayılırdı, ama burada atamazdım. Beau onları kolayca geri alabilirdi. Ya da bir öğretmen ele geçirebilirdi. (Öğretmenler hakkında da söyleyecek çok kötü şeyim vardı. Sonuçta, bu berbat durumun büyük bir kısmı onların suçuydu.) Bu yüzden sayfaları çantama geri koydum ve Beau'nun bakışlarıyla karşılaştım.

"Ciltli defteri geri ister misin? Yoksa kitapla mı başlamak istersin?" diye sordum.

Bana uzun bir süre baktı. Bir şey söylemesi için onu cesaretlendirdim. Bir şey söylemesini *istedim*. Söylemedi. Bunun yerine kitabı kaldırdı, sonra kendini tezgahın üzerine çıkardı.

Kalemin kapağını açtım ve dikkatimi boş bir sayfaya verdim. Belki de telefonumdaki notlara ihtiyacım yoktu. Belki de buradan sıfırdan başlayabilir, daha iyi anıları düşünebilirdim, sanki yenilenmiş gibi. Çok fazla zamanım yoktu. Ve takip edemesem de, zamanımın azaldığını biliyordum.

Bölüm 10

SONRA

“BU SABAH evimin önündeki caddede park etmiş KARA bir araba vardı. Araba paylaşımı sırasında fark ettin mi?” Beau ve ben okul pistindeki tribünün en üst sırasına oturmuş, Caroline'ın kros yarışını bitirmesini bekliyorduk. Takım okulun uzak ucunda başladı, büyük bloğun etrafında birkaç tur attı ve burada bitirecekti. Ava, henüz onu göremesek de, alt sırada ayakta tezahürat yapıyordu.

"Koyu renkli bir araba mı?" diye sordu Beau. "Park edilmiş mi? Hayır, fark etmedim." "Evet..."

"Fark etmeli miydin?"

"Daha önce hiç görmemiştim, ama bu hafta birkaç kez gördüm. Bazen içinde bir kadın oturuyor." Onu ilk kez o gece odamda görmüştüm. DoorDasher olduğunu düşünmüştüm, ama o zamandan beri çok uzun süre orada duruyordu. Paranoyaklaşmışım ve onun şüpheli bakışı da yardımcı olmuyordu.

"Sence de komşunu ziyaret eden biri falan olabilir mi?"

"Yani, mantıken, evet." Haklıydı, öyle olmalıydı. Evimdeki herkes gergin olduğu için ben de gergindim. Yeterli bilgiye sahip olmadan buna bir neden atfetmeye çalışıyordum.

"Peki mantıksal olarak *değil mi*?" diye sordu, bana doğru yaklaşarak.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey."

"Pazartesi günü hala oradaysa bana göster."

Onun bunu ciddiye alması, benim aşırı tepki verdiğime dair inancımı daha da güçlendirdi. "Eminim öyle olmayacak. Oh! Caroline geldi." Ayağa fırladım ve tribünün altında duran Ava'nın yanına gittim. O şimdi daha da yüksek sesle tezahürat yapıyordu.

Beau sağ tarafıma oturdu, ellerini havaya kaldırdı. "Hadi, Caroline!" "O bizim kızımız!" diye bağırdı Ava.

Yanımızdan geçerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı, ama bize bakmadı. Yanakları pembeleşmişti ve bunun çoğu efordan kaynaklansa da, en azından bir kısmının bizim gürültümüzden utandığından kaynaklandığını biliyordum.

O bitiş çizgisini geçti ve ben "Ona snack barda bir Gatorade alacağım" dedim.

Beau ve Ava başlarını salladılar ve ben tribünlerin arkasındaki küçük binaya doğru yürüdüm. Binanın önündeki metal ızgara yukarı kaldırılmış ve açık bir pencere oluşturmuştu. Bir içecek aldım ve arkadaşlarımin yanına dönmek için arkamı döndüm. Pist çevresindeki çitin diğer tarafındaki kaldırımdan gelen bir kaykay sesi dikkatimi çekti.

Oraya doğru yürüdüm ve Cody'yi bir ağacın altında kaykayının üzerinde durmuş, bir tür atlayış çalışırken gördüm.

"Kendini öldürme, Cudy," dedim.

Bana doğru döndü. "Oh hey, bu bir peygamber devesi."

"İnsan formunda," dedim.

"Ne?" diye sordu. Şakayı o başlatmıştı, bu yüzden şakayı anlayacağını düşündüm.

"Kostümü çıkarmış mı?" diye açıklığa kavuşturdum.

"Oh, tamam." Zıpladı ve tahtanın üzerine indi. Omzunun üzerinden, caddeye park edilmiş koyu renkli bir sedan görünüyordu. Daha önce gördüğümle aynı değildi... ya da öyle miydi? İçinde kimse yoktu. Hayır, aynı değildi. Neden aynı olsun ki?

Bir başka sıçrayış Cody'nin dengesini kaybetmesine neden oldu ve düşmemek için kollarını kullanarak ileriye doğru koştu. Bu hareket onu

çite yaklaştırdı. Bana yavaşça gülümsedi.

Yoga pantolonu giymiş, yüksek at kuyruğu saçlı bir kadın ve sırt çantası taşıyan bir çocuk, az önce şüphelendiğim karanlık arabaya bindi. Diğer arabada gördüğüm kadın değildi, bu da beni rahatlattı. Kafam karışmıştı.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu Cody, kadına ve çocuğa başını sallayarak. "Hayır," dedim.

"Yüzündeki ifade sanki kendini öldürmüşler gibi görünüyordu."

"Kedim yok."

"Onlar öldürdüğü için mi?"

Gözlerimi devirdim ama güldüm.

"Indy!" Ava, tribünün üstünden bana el sallıyordu, arka tarafa doğru bakıyordu.

Gatorade'yi kaldırdım.

"Geliyorum!" Cody'ye dönerek, "Görüşürüz," dedim. "Görüşür müyüz?" diye sordu.

"O zaman getir!" dedi.

"Belki." Geri çekildim, sonra arkadaşlarımla yanına koşarak gittim.

"Yine patenciyle flört mü ediyorsun?" diye sordu Ava, ben Gatorade şişesini Caroline'a verirken.

Yanımda duran Beau, sanki benim cevabımı da dinliyormuş gibi başını eğdi.

"Hayır," dedim, ama açıklamadım. "Çok iyiydin, Caroline. Tebrikler!"

"Teşekkürler." İçkisini kaldırdı. "Ve teşekkürler."

Beau, flört sorusunun gerçek cevabını bekliyormuş gibi omzuma hafifçe dokundu. Ben gerçek cevabı verdiğimi sanıyordum.

Bölüm 11

ŞİMDİ

"BANYO SUYU İĞRENÇ Mİ?"

O kadar uzun süre sessizlik olmuştu ki, sesi beni irkitti. Daha önce bardak olarak kullandığım boş kavanozu eline aldı. Nane şekerleri hala lavabonun sağındaki tezgahta yığılmış duruyordu.

"Nane tadı vardı. Nedenini bilmiyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Gülmeye başlıyor gibi bir nefes verdi ama tek bir sesle kaldı. Eskiden benim şakalarım gülerdi.

Dikkatimi önümdeki yerde duran açık klasöre geri çevirdim. Yazmam gerekiyordu, bizi mutlu, normal bir aile gibi gösterecek çocukluğumla ilgili hikayeler düşünmem gerekiyordu, ama aklıma gelen her hikaye artık çarpık geliyordu.

Bir noktada vazgeçip kalemimi kurşun kalemle değiştirdim ve kağıdın tamamını gölgelendirdim, yıldızlar için boşluklar bıraktım. Tek bir kayan yıldızı boyadım. Beyaz yerine siyahtı ve onu yere çarptırıp bir krater bıraktım. Elimin kenarı transferden dolayı siyah olmuştu. Onu ovuşturdum.

Beau ayaklarını lavabodan çıkardı ve kavanozu doldurdu. Kavanozu, içindeki sıvının berraklığını inceliyormuş gibi havaya kaldırdı.

"Fazla düşünmemek en iyisi," dedim. "Sen bu konuda iyisin," diye cevapladı.

"Kural bir," dedim.

Cevap vermedi, sadece bir yudum aldı. Sonra paketlenmiş bir nane şekerini açıp suya attı. "*İyi karar*" demek istedim, ama söylemedim.

"Daha iyi," dedi bir sonraki yudumdan sonra.

"Çişimi yapmam lazım," dedim aniden. Ama bu ani bir his değildi. Otuz dakikadır tutuyordum.

"O zaman işeyin," dedi. "Burası bunun için doğru yer."

İç geçirdim. Gerçekten istemiyordum. En iyi arkadaş olduğumuz zamanlarda bile onunla aynı odada işlememiştim. Ama daha fazla tutamayacağımı biliyordum. "Kulaklarını kapatıp *la la la* yapman gerekecek."

"Ciddi misin?"

"Evet, cidden. İşememi dinlemeni istemiyorum." "Bu doğal bir işlev. Herkes yapar."

Yavaş hareketlerle parmaklarımı kulaklarıma koydum ve ciddi, monoton bir sesle "La la la" dedim.

"Indy."

"Bu *benim* birinci kuralım," dedim.

"Diğer kişi işerken kulaklarımızı tıkayıp şarkı söylememiz mi?" diye sordu.

"Evet," dedim kararlı bir şekilde.

"Bunun için bir kuralı boşa mı harcıyorsun?" "Boşa değil."

Gözlerini devirdi ama benim talimatımı yerine getirdi. Benim la la la'larımdan farklı olarak, onun devam ettikçe melodik ve dinlemesi hoş bir hal aldı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum, kilitlediğim ve üç kez kontrol ettiğim uzak kabinde pantolonumun fermuarını açarken. Cevap vermedi, ya beni gerçekten duyamıyordu ya da duyamıyormuş gibi yapıyordu. Tuvaletin üzerindeki pencere hala açıktı, ama ben ona dokunmadım. Dışarıda kimse olmadığı belliydi. Klozet kapağına koruyucu koydum ve oturdum. Melodisi gerçek bir şarkıya dönüşmüş gibiydi; tanıdık geliyordu ama ne olduğunu anlayamadım. Belki de tuvalete geldiğinde dinlediği şarkıydı.

Müzik. Dinlediği müzik. Yüksek sesle nefes aldım.

"Ne?" dedi. "İyi misin?"

"Seni serseri! Kulaklarını tıkayıp şarkı söyle." "Söylüyorum!"

"Yeterince yüksek değil!" Şarkısı daha yüksek sesle söylenmeye başladı.

İşimi bitirdim, sifonu çektim, düğmelerimi ilikledim, kabinden çıkıp lavaboya koştum ve ellerimi yıkadım.

Parmaklarını kulaklarından çıkardı ve şarkı söylemeyi bıraktı. "Düşmedin düştün mü?"

"AirPod'ların! İçeri girdiğinde müzik dinliyordun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Unuttum." Beni gördüğünde benim onu gördüğüm kadar şok olmuş olmalıydı

benim onu gördüğüm kadar şok olmuş olmalıydı, ikimiz de kulaklıklarını unutmuş olsaydık. Onları cebinden çıkardı. "Eğlence."

"Hayır," dedim. "Eğlence değil. Siri."

"Siri mi?"

"Onu kurduğunu biliyorum." Çünkü Beau, "Daha Sonra Kur" seçeneğini tıklayacak türden biri değildi. Her şeyi sonuna kadar yapardı. Mükemmel bir şekilde. Siri'yi kurma aşamasına hiç gelmemiştim, çok sabırsızdım. Telefonumu kullanmaya başlamak için çok hazırdım.

"Evet, ama telefonum dışarıda." Kapıyı işaret etti. "Sırt çantamın içinde."

"Kulaklığınıza dokunup, telefonunuza birini aramasını söyleyemez misiniz?"

"Kulaklığım la müziğimi tekrar açabilirim... belki... bir süredir buradayız, uygulamanın hala açık olduğundan emin değilim. Ama Müzik ve Siri aynı program değil. Siri'nin buradan beni duyabileceğini sanmıyorum."

Ellerimi kot pantolonumun arkasında kuruladım, bu yeni düşünce beni o kadar heyecanlandırmıştı ki kağıt havluyu düşünmeye bile vakit bulamadım. Kapıya koştum ve yüzümü aralığa dayadım. "Hey Siri!" diye bağırdım, sonra ona döndüm. Hâlâ tezgaha yaslanmış, AirPod'larını tutuyordu.

Ona elimi salladım. "Tak şunu." "Bu işe yaramayacak."

"Bir dene!"

Kulaklıkları kulağına taktı ve sağdakine dokundu. Kulaklıklar bir zil sesi çıkardı. Heyecanla başını salladım. "Müzik," dedi çok yüksek sesle.

"Güzel! Şimdi Siri'ye birini aramasını söyle."

"Hey Siri," dedi. "Ava'yı ara."

Ava'nın adı boğazımı düğümledi, ama işe yarayıp yaramadığını görmek için nefesimi tuttum.

O başını salladı. "Hiçbir şey. Hala müzik çalışıyor. Bunlar yeni versiyon olsaydı işe yarayabilirdi."

Dudaklarımı büktüm ve inledim. Kulaklıkları çıkardı.

"Tamam," dedim. "Yani kulaklıklarla seni duyamıyor mu? O zaman buraya gel ve kapıdan bağır. O benim sesime alışık değil."

O iç geçirdi ama yanımdaki kapıya doğru yürüdü. Ben yeterince hızlı geri çekilemedim ve omuzu omzuma değdi. Nefesimi tuttum ve o bana yan gözle baktıktan sonra yüzünü kapının aralığına yaklaştırdı ve "Hey Siri!" diye bağırdı.

İkimiz de yanıt beklerken hareketsiz durduk. Cevap verirse onu duyabilir miyiz diye merak ettim. Tekrar denedi, "Hey Siri! Caroline'ı ara!"

Göğsümde yine bir sıkışma hissettim ama ses çıkmadı. Hiçbir şey. "Hey Siri!" diye olabildiğince yüksek sesle bağırdım.

"Hey Siri!" diye daha da yüksek sesle bağırdı, yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Siri, seni küçük serseri! Bizi duyabildiğini biliyorum!"

Bu sefer güldü. "Siri, buradan çıktığımızda başın büyük belada olacak!"

"Yemin ederim bunu bilerek yapıyor," dedim, onunla birlikte gülerek. "Siri'ye güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır! Sen öyle mi düşünüyorsun?"

Yine güldü ve kapıya sırtını dönerek başını kapıya yasladı. Ben de aynısını yaptım. Artık omuz omuza duruyorduk. Ona kızgın kalmak istedim. Ona *çok* kızgındım. Ama aynı zamanda, son iki ayda kendimizi zorladığımız mesafe olmasaydı, onu çok özlediğimi artık inkar edemezdim. Fark ettiğimden daha fazla. Ama onu özlemek hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Kızgın olmak daha kolaydı. Çünkü alternatif üzüntüydü. Ve üzüntünün beni mahvedeceği endişesi vardı. Bu duyguyu uzun zamandır

Uzun zamandır birçok duyguyu bastırıyordum. Son birkaç aydır sadece öfkemin gelişmesine izin vermiştim. Ve öfkem gelişmişti. Çiçek açmış, büyümüş ve güzelleşmişti.

Bana kulaklıklarından birini uzattı. "Müzik?"

Bölüm 12

SONRA

Beau'nun kardeşi özel ders merkezine girdiğinde "BRADY! GERİ DÖNDÜN" dedim. Geleceğini biliyordum, programımda vardı. Ama çocukları hoş karşıladığımı hissettirmek hoşuma gidiyordu. Bugün merkezde sadece iki öğretmen daha vardı, Beau ve Cliff adında bir üniversite öğrencisi. Şükran Günü tatili öncesindeki haftaydı ve işler yavaştı. Patronumuz Lana arka ofisteydi. Beau, üçüncü sınıf bir çocukla okuma çalışması yaptığı yerden başını kaldırdı. Son otuz dakikadır onun e ve a harflerini abartılı bir şekilde telaffuz etmesini dinlemiştim. Hatta odanın diğer ucundan sessizce onunla alay etmiştim. Bana sert bir bakış attı ama ağzı sırtarak kıvrıldı.

Kardeşi içeri girerken, o öğrencisiyle konuşmasını bitiriyordu. Brady ona çok benziyordu: mavi gözler, gevşek bukleler, uzun ve sırık gibi.

"Selam Indy," dedi Brady, gözleri yerde, büyük odanın arkasındaki masama ulaşmak için masaların etrafından dolanarak.

"Bu pek de mutlu bir *merhaba* değildi," dedim. "Ne oldu?"

"Son matematik sınavımdan C aldım. Annem beni geri gönderdi."

İçim cız etti. Annesi bu notu duyunca dehşete düşecekti, ama ben matematikte zorlanan bir çocuk için bunun iyi bir çaba olduğunu düşünüyordum.

En son buraya geleli bir aydan fazla olmuştu. Kavramları iyi öğrendiğini düşünmüştüm, ama matematiğin zorluğu da buydu:

Her ünite de yeni kavramlar vardı ve bunlar bir öncekine dayanıyordu, bu yüzden geri kalırsanız durumu tersine çevirmek zordu.

"Matematik zordur," dedim. "Ve herkesin öğrenme şekli farklıdır. Belki geçen sefer senin öğrenme şeklinizi anlayamadım. Bu sefer birkaç farklı yöntem deneyeceğiz. Tamam mı?"

"Evet, tamam," dedi.

"Müziği sever misin?"

"Evet," dedi.

"Tamam, o zaman biraz müzik kullanalım."

Beau, öğrencisini dışarı çıkarırken masamın önünden geçiyordu. Geçerken omzumu sıktı ve "Teşekkürler" diye fısıldadı.

Yanaklarım kızardı ve hızla ondan başka bir yere baktım.

"Senin kardeşimden daha iyi müzik seviyorsun," dedi Brady.

Ben güldüm.

"Hey, duydum," dedi Beau karşıdan. Çalışma alanını temizliyordu. Cliff on beş dakika önce çıkmıştı.

Brady ve ben kavramlar arasında müzik dinliyorduk. Onun daha fazla rahatlamasına yardımcı olmaya çalışıyordum. Hatta birkaç fikri ritimle uyumlu hale getirdik. Beau gibi iyi bir sesim yoktu, ama müzik zevkim çok daha iyiydi, buna katılıyordum.

"Çocuğun bir fikri olsun," dedim.

Brady güldü. Süresi neredeyse dolmuştu ve cam kapıdan annesinin arabasının ön tarafa geldiğini gördüm. Beau ile eve gitmemesine şaşırdım. Ama belki de son bir saat boyunca mahallede işlerini halletmekle meşguldü. Ya da belki de Beau bugün beni arabayla getirmişti ve beni eve bırakması gerekiyordu.

"Karpuz mu, üzüm mü?" diye sordum, iki Jolly Ranchers şekerini kaldırarak. "Karpuz," dedi.

"Yine doğru bir seçim."

Şekerin ambalajını açıp ağzına attı.

"Negatif üsleri şimdi biraz daha anladığını düşünüyor musun?"

Başını salladı.

"Sanırım." "Anladın."

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek, ayağa kalkıp sırt çantasını takarak.
"Belki gelecek hafta da gelmeliyim."

"Haftaya Şükran Günü var. Ama ondan sonraki hafta kesin gelir," dedim.
"Annene internette uygun bir zaman ayarlamasını söyle."

Başını salladı ve kardeşine el salladı.

"Hoşça kal," dedi Beau. Sonra Brady'nin kapıdan çıkıp arabaya binmesini bekledi ve bana dönerek, "Ona iyi davranıyorsun," dedi.

"Sen de iyi olurdun eminim. Sen sadece kardeşi olman, o da seni pek dinlemiyor."

"Eminim kardeşlerin seni her zaman dinliyordur," dedi. "Söylediğin her kelimeye kulak kesilirler."

Gülerek, "Tabii ki dinlerler," dedim.

"Ama cidden, bence sen benden daha rahat birisin ve bu onun için daha iyi."

"Evet, o da var," dedim ve ona üzümlü Jolly Rancher'ı fırlattım.

O da yakaladı, ambalajını açtı ve ağzına attı. "Bugün başka randevun var mı?"

"Hayır, o son hastamdı." Kağıtlarımı ve malzemelerimi topladım, sonra ön masadaki kutudan bir Lysol mendil aldım.

"Playlist'ine ihtiyacım var,"

dedi. "Ne?" diye sordum.

"Benim için en iyi müziklerden oluşan bir çalma listesi hazırlaman lazım, böylece havalı olabilirim."

"Evet, yapacağım," dedim.

"Ciddiyim," dedi, belki de yüzümdeki sırtışı fark ederek.

"Biliyorum. Ben de ciddiyim." Çalma listem o kadar da özel değildi.
Sadece çeşitli türlerden iyi şarkılar vardı. Gerçekten öne çıkan bir şarkı yoktu.

sanatçı ya da tür. Belki de bu yüzden iyiydi — çeşitlilik. Ya da belki de hayatımın odaklanamadığım ya da tutku duyamadığım başka bir alanıydı.

Beau ofis kapısına gidip kapıyı çaldı. Kapıdan boğuk bir "Girin" sesi geldi ve kapıyı açtı.

"Indy ve ben bugünlük işimizi bitirdik," dedi.

"Teşekkürler. Bir dahaki sefere görüşürüz."

"Hoşça kal, Lana!" diye seslendim, onu göremesem de.

"Hoşça kal!" dedi.

Beau'nun arabasına doğru yürüdük. Oldukça yeni, iki kapılı bir Corolla'ydı ve arka koltuğu çok küçüktü. Ava, Beau'nun araba paylaşımına katılmasını istememesinin nedeni de buydu. O kontak anahtarını çevirirken ben emniyet kemerimi taktım.

"Şimdi senin çalma listeni başlatacağım," dedim, telefonumu çıkarıp Spotify'ı açarak. "Adını Cool Like Indy koyacağım."

"Bunu
yapmak
zorunda
mısın?"

"Zorundayı
m."

Beau güldü. "Annem, ailenizin Şükran Günü yemeğine davetli olduğunu bilmeni istedi."

"Ona teşekkür et. Belki bu yıl davetini kabul ederiz."

"Öyle mi?" diye sordu, park yerinden çıkmak için omzunun üzerinden bakarak. Kolunu omzuma değdirdi ve Jolly Rancher üzüm aroması duyularımı sardı. Bu kombinasyon midemi kıpır kıpır etti.

Bütün gücümle bunu görmezden geldim. "Şükran Günü hakkında hiçbir şey duymadım. Sanırım annem bir şey düzenlemeyecek. Sizin evinize gitmek daha kolay olur." Normalde teyzem, teyzemin kocası ve üç çocukları bize gelirdi. Birkaç saat uzaklıkta yaşıyorlardı. Annemin anne ve babası yaklaşık beş yıl önce vefat etmişti. Babamın anne ve babası ise ülkenin diğer ucunda, babamın kız kardeşinin yanında yaşıyordu. Onları nadiren görürdük.

"Senin için daha kolay olabilir," dedi gülerek.

"Deden geliyor mu?"

"Tabii ki geliyor."

Tirildim. "Evet, belki de bu mesajı anneme iletmeyeceğim. Büyükbaban beni korkutuyor."

"Garip davranan anne babanla yalnız kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Haklısın," dedim. "Yani hala tuhaf davranıyorlar mı?"

"Evet." Fısıltılı konuşmalar. Gergin çatışmalar. Bunun önemsiz bir şey olmadığını biliyordum.

"Bekle, bana bahsettiğin araba var ya? Sence ikisi birbiriyle ilgili mi?"

"Bilmiyorum." Arabayı birkaç gündür görmemiştim. Muhtemelen sadece birisi ailesini ziyarete gelmişti. Ya da beni izlediklerini fark edip, onları anladığımı düşündükleri için daha dikkatli davranıyorlardı. Hiçbir şey anlamamıştım. Neden orada takıldıklarını hiç bilmiyordum. "Belki. Muhtemelen hayır."

"Üzgünüm," dedi.

Omuz silktim. "Ben çözerim."

"Davayı çözdüğünde bana haber ver."

Bölüm 13

ŞİMDİ

Yere geri dönmüştüm, kapüşonlu sweatshirtimin üzerine uzanmış, dizlerimin üzerine koyduğum klasörü önümdeki boş sayfaya bakarak inceliyordum. Annem benden bunu yazmamı istediğinde, babam hakkında bir karakter mektubu yazmak o kadar da kolay görünmüyordu.

"Karakter mektubu mu?" demiştim. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Sadece baban hakkında güzel bir mektup. Avukatına verip mahkemeye iletebileceğimiz bir şey. Bir anı falan."

"Bir anı mı?"

"Onu daha..." Sesi kesildi. "Sempatik?" diye sordum.

Gözlerini kısarak "Sempatik" dedi. "Bir baba. Bir ebeveyn."

Neden zorlanıyordum? Onunla ilgili olumlu anılarım yoktu değil, o gerçekten çok iyi bir babaydı. Ama o anılarla birlikte gelen iyi duyguları bir türlü canlandıramıyordum. Ve bu mektupta duygularımın önemli bir rol oynaması gerektiğini biliyordum. Muhtemelen en önemli rol.

Bir anı.

Çocukken birkaç kez hayvanat bahçesine gitmiştik. Maymunlara komik sesler çıkarırdı. Bu yeterince ilişkilendirilebilir miydi? Bazen yatmadan önce bana kitap okurdu. Bu davranışı, herkesin onun hakkında sahip olabileceği olumsuz düşünceleri silip süpürdü, diye alaycı bir şekilde düşündüm.

Beau'nun AirPods'larından biri sağ kulağımdaydı. Müziği çok dikkatli dinlemiyordum, düşünmeye çalışıyordum, ama bilinçaltım devreye girdi, çünkü bunun aylar önce onun için hazırladığım çalma listesindeki üçüncü şarkı olduğunu fark ettim.

Sanki benim fark etmemi bekliyormuş gibiydi, çünkü ciltli defterin üzerinden ona baktığım anda gözlerim onunla buluştu. Kitabı kucağında açmıştı.

"Güzel müzik," dedi.

"Öyle." Bu bana bir şeyi hatırlattı. "Brady nasıl?"

Dikkatini açık kitaba verdi, sonra tekrar bana döndü. "Seni özleyorsun," dedi sonunda.

Gözlerim yaşardı ve onları tutmak için dişlerimi sıktım. Dikkatimi dağıtmak için başımın altındaki sweatshirt'ü yeniden düzeltiltim. "Matematikte nasıl gidiyor?"

"B."

"Güzel. Yapabileceğini biliyordum." *Ben olmadan*, diye eklemek üzereydim, ama o kısmı kendime sakladım. Bunu yüksek sesle söylemek beni gerçekten ağlatırdı. İki ay önce ders merkezinden ayrılmıştım ve çocukları çok özleyordum.

"Kendine çok fazla baskı uyguluyordu," dedi Beau.

"Genlerinde olmalı."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Evet. Muhtemelen."

"Annen B notuna ne tepki gösterdi?" Sormama gerek yoktu. Onun bu konuda ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Cesur bir yüz takmıyor," dedi alaycı bir şekilde.

"Onun cesur yüzünde, o çok iyi yaptığı yargılayıcı bakışlar da var mı?" "Evet."

Gülmeme engel oldum. Sessizliğe büründük ve o okumaya geri döndü. Müzik çalmaya devam ediyordu. Sevdığım şarkılar. Nefret etmem gereken biriyle tuvalette mahsur kaldığımı neredeyse unutabilirdim. Gözlerimi kapattığımda, herhangi bir yerde müzik dinliyor olabilirdim. Kendimi sürüklenirken hissettim. Burada uykuya dalmak istemiyordum.

Oturup gerindim, boynumu ovuşturdum. "Bu bölümü bitirdin mi?"

"Aklım başka yerde," dedi.

"Umurumda değil, sadece kitabı istiyorum." "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Rica ederim," dedim, sanki alaycı davranmıyormuş gibi.

"Bitirmedim," dedi.

"O kadar yavaş okumadığını biliyorum," dedim. "Cody nasıl?" diye sordu.

"Ciddi misin?" Ona sinirli bir bakış attım. "Yavaş okumak aklına Cody'yi mi getirdi?"

Omuz silkti.

Gözlerimi kısarak baktım. "Kaba olma. Ateşkes isteyen sendin."

"Ateşkes sadece bu tuvaletteki insanları kapsıyor."

"Bana bu fırsatı vermek istediğinden emin misin?" Bu tuvalette olmayan pek çok insan hakkında söyleyecek çok şeyim vardı.

"Henüz almamış olmana şaşırdım." "Evet, ama hala zaman var."

"Ben de söyleyecek birkaç şey bulabilirim." "O zaman söyle Beau. Söyle!"

Uzun bir süre birbirimize baktık. Onun sert ifadesi alışık olduğum bir ifade değildi ve bana yöneltilmiş olmasından nefret ediyordum. Bu canımı yakıyordu. Ona karşılık vermek istiyordum.

"Cody iyi," dedim, sonunda sorusuna cevap vererek. Sanki onu gerçekten incitmişim gibi irkildi. Öyle miydin?

Başını eğdi, sonra kitabın sayfasını çevirdi.

Dişlerimi sıktım, aylardır içimde yanan tanıdık öfke içimi yakıyordu. Bazen, şu anda olduğu gibi, öfke tüm düşüncelerimi gölgelediğinde, olanları yanlış hatırlıyor muyum diye merak ediyordum. Yoksa neden herkes onun tarafını tuttu?

Bölüm 14

SONRA

Yüksek bir gürültü beni uykumdan uyandırdı. Bağırışlar da vardı. Korkarak oturdum. Sanki biri ya da bir grup insan ön kapıyı kırmaya çalışıyor gibiydi. Yatağımın etrafındaki duvarlar titriyordu. Başucuna yaslanıp donakaldım.

Daha fazla gürültü.

Sonra koridorun karşısındaki annemle babamın odasının kapısı açıldı ve biri merdivenlerden aşağı koşuyordu. Babam mı? Ona aşağı inmemesini söylemek istedim. 911'i aramasını. Ama sesim de çıkmıyordu; korkudan boğazımda düğümlenmişti.

Bu kızgın bir müşteri miydi?

Kapım açıldı ve annem ortaya çıktı. Yüzündeki ifade beni rahatlatmadı. "Kalkman gerek," dedi.

"Neden? Ne oluyor?" diye sordum. "Bir bornoz giy."

"Bornoz mu? Benim bornozum yok."

Annemin omuzlarında bir bornoz vardı. "Tamam, o zaman battaniye giyeyim." "Giyinemez miyim?" Şort ve tişört giyiyordum.

Cevap vermedi, sadece yatağımdan battaniyeyi çekip omuzlarıma sardı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Cevap veremedi, bağırışlar evin içinden geldi.

Annem beni merdivenlere götürdü ve merdivenlerin başına geldiğimizde, aşağı inmek üzereyken, siyah üniformalı üç kişi merdivenleri tırmanıyordu. Geri çekilmeye çalıştım ama annem kolumu tuttu. Anlamadığım şeyler bağıırıyorlardı.

"Dışarı çıkmalıyız," dedi annem şaşırtıcı derecede sakin bir sesle.

"Neden?" diye sordum, ama yine de onu takip ederek merdivenlerden aşağı indim ve ön verandaya çıktım. Orada bir bank ve iki sandalye vardı ve annem beni birine götürdü.

Babam zaten oradaydı ve eve giren daha fazla insanı izliyordu. Bazıları silahlıydı. Bazıları klipsli dosya tutucuları vardı. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi fark ettim, ceketlerinin arkasında büyük beyaz harflerle FBI yazıyordu. Babam anneme arama emri hakkında bir şeyler mırıldandı.

Orada durup, gözlerimi kırıştıtararak, birinin bana neler olduğunu anlatmasını bekledim, çünkü bu kesinlikle *önemli bir* şeydi.

Sonunda annem, "Şirkette bazı şüpheli hareketler var. Ve sadece kimlerin karıştığını bulmaya çalışıyorlar" dedi. "Şüpheli faaliyet mi? Suç faaliyeti mi?" diye sordum. Babam sıkıca başını salladı.

"Bu sadece bir soruşturma," dedi annem beni sakinleştirmeye çalışarak. "Baban yanlış bir şey yapmadı."

Eğer bu doğruysa, neden son birkaç haftadır bana bu konuda açık davranmadılar? Bunun olabileceği konusunda beni uyarmadılar.

Dışarısı soğuktu. Güneş yeni doğuyordu. Saatin kaç olduğunu tam olarak bilmiyordum — kaosun içinde telefonumu komodinin üzerinde bırakmışım — ama saat erkendi. Komşularımızın bizi izleyip izlemediğini merak ettim. Bu insanların neden bu kadar erken saatte evimize geldiklerini merak ettim. Neden önce aramadıklarını merak ettim. Babam onları içeri alırdı. Ama merak ettiğim anda, babamın hazırlanacak zamanı olmaması için bunu bilerek yaptıklarını anladım. Eşyalardan kurtulmak için mi? Bunu sadece filmlerde görmüştüm. Gerçek hayatta da böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum.

Ancak babam bunu haftalardır biliyordu. Annemle gergin konuşmalar yaparken ve akşam yemeğinde telefonlara cevap verirken.

Nasıl biliyordu? Saklayacak bir şeyi mi vardı? Ve eğer öyleyse, buna hazırlıklı mıydı?

Bu, ofiste kaybolan belgelerle mi ilgiliydi? Benim kaybettiğimi sandığı belgelerle mi? Bu belgeler onu bir şekilde suçluyor muydu?

Damarlarda buz dolmuş gibi hissettim. Yatağımdaki battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım ve sandalyelerden birine oturdum. Annemle babam oturmadı. Sadece ayakta durup izliyorlardı. Kimse bizimle konuşmadı, bu bana garip geldi. Belki babam kapıyı açtığında onunla konuşmuşlardı. Sanki sonsuza kadar dışarıda kalmışız gibi hissettim.

Sonunda insanlar evden kutularla çıktılar, muhtemelen babamın ofisinden. Tanıdığım bir kadın taşıdığı kutuyu, benim de tanıdığım koyu renkli bir arabaya koydu. Sonuçta paranoyak davranmamıştım. Görünüşe göre daha da şüpheli olmalıydım.

"Eubanks'ların evine Şükran Günü yemeğine davet edilmiştik," dedim, beynimin neden iki gün önceki mesajı iletmek için bu anı seçtiğini bilmiyordum. Belki de Beau'nun şu anda burada olmasını dilediğim içindi. Hayır, aslında istemiyordum. Kimsenin burada olmamasına seviniyordum. Karşıdaki Ring kamera dışında kimse bunu görmüyordu. Kameraları bu kadar uzağı görebiliyor muydu? Görebiliyorlarsa, komşularımız bunu tekrar tekrar izler miydi? Spekülasyon yapar mıydı? Arkadaşlarıyla paylaşır mıydı? Sosyal medyada yayınlar mıydı?

Annem bana baktı. "Evet, beni aradı." "Gidiyor muyuz?" diye sordum.

"Belki," dedi dalgın bir şekilde.

Ayaklarımı sandalyeye çekip dizlerimi göğsüme kucakladım. Evden daha fazla insan ve kutu çıktı.

Annem omzuma hafifçe vurdu. "Bu iyi bir şey. Onun adını her türlü dolandırıcılık suçlamasından temize çıkaracaklar ve her şey bitecek."

Bu görüşe katılmıyor gibi görünen babama baktım. Umarım ilk cümleye katılmıyordu, ikinciye değil.

"Dolandırıcılık mı?" diye sordum. "Şirketinden biri dolandırıcılık mı yapıyor? Devleti dolandırıyor mu?" Babamın şirketi işçi tazminatı ve federal yardım konusunda uzmanlaşmıştı. Bir avukat daha fazla para kazanmak için belgeleri tahrif ederse... bu hiç iyi olmazdı. Babam böyle bir şey yapmazdı.

gözlerim yaşardı. Ya yapmışsa?

"Dinle," dedi annem, bana bakarak. "Bu burada kalacak, tamam mı? Bunu arkadaşlarımızla veya ailemizle konuşmayacağız. Onun tüm işi, insanların ona güvenmesine bağlı. Ve onlar ona güvenebilirler. O dürüst biridir." Sanki babam orada durmuyormuş gibi, sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi söyledi.

Başımı salladım. Aynen öyle. O dürüst bir insandı.

"Bunu kendine saklayabilir misin? *Kimseye* söyleme," dedi tekrar. "Evet," dedim.

Bir ajan babama yaklaştı. "Bay Blair, sizi sorgulamak için içeri gelmenizi istiyoruz."

"Şimdi mi?" diye sordu babam.

Ajan kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve babam onunla birlikte gitti. Onun siyah bir arabanın arkasına binerken izlerken paniğim boğazıma kadar çıktı.

Arabayla uzaklaşırken yüzüm yanıyordu. "Neden onu tutukladılar? Onun adını temize çıkaracaklarını söylediğini sanıyordum."

"Onu tutuklamadılar," dedi annem.

"FBI arabasının arkasına binmek zorunda kaldı," diye tartıştım.

"Sadece sorgulama için. Geri dönecek. Hadi, içeri girelim."

Sadece sorgulamak içinse, neden kendi arabasıyla gitmesine izin vermediler? Giyinmesine? Daha sonra gelmesine? Korku tüm vücudumu sardı. Geri dönecek miydi?

Annem beni eve geri götürdü. Her şey yerinden çıkmıştı; kanepeler eğri duruyordu ve dolap kapakları açıktı.

"Yatağına geri dönebilirsin," dedi annem, giriş masasının çekmecesini kapatarak.

Bundan sonra uyuyabileceğimi mi düşünüyordu? Ama yine de başımı salladım ve yavaşça merdivenleri çıktım çünkü onun sakinliği beni daha da korkutuyordu. Odamın kapısı aralıktı ve içeri girdiğimde odamın da yağmalanmaktan kurtulmadığını fark ettim. Şifonyerimin çekmeceleri açılmış, giysilerim yere saçılmıştı. Yatağım ortadan kaymıştı. Dolabımdaki asılı giysiler bir kenara itilmişti. Masa çekmecelerim açıktı, kağıtlar yere dağılmıştı. Sırt çantamın fermuarı bile açılmıştı.

Sonraki bir saatimi her şeyi yerine koymakla geçirdim. Uyuşukluk korkumu bastırmıştı. Belki de annem bu yüzden bu kadar sakindi. O da uyuşmuştu.

Sonra giyinip dışarı çıktım. Beau'nun evinin önünde durdum. Yaklaşık bir mil uzakta oturuyordu. Uzun süre ona baktım ama kapıyı çalmadım. Onunla bu konuyu konuşamazdım. Anneme konuşmayacağımı söylemiştim. Ve bu sadece önemsiz bir aile meselesi değildi. Bu ciddi bir meseleydi. Annem haklıydı, babamın kariyeri tehlikedeydi. Gelecekteki kazanç potansiyeli. Geçim kaynağımız. Yürümeye devam ettim.

Mahallemizden birkaç kilometre uzaklıktaki kaykay parkına vardım ve bir bankta oturdum, orada iki yalnız kaykaycı parkuru geçmeye çalışıyordu.

Orada ne kadar süre sersemlemiş halde kaldığımı bilmiyordum, ama beni trans halimden çıkaran şey solumda beton üzerinde tekerleklerin çıkardığı ses oldu. Baktığımda, yeni gelmiş bir kaykaycı yolun üzerinde kayıyordu.

Bir ayağı kaykayda, diğer ayağı kaldırımında, yanımda durdu. "Peygamber devesi."

Gözlerim kaykayından yüzüne kaydı. "Cudy," dedim.

"Bu sadece benim de dahil olduğum bir şaka ise iç şaka olur," dedi.

Nefes nefese güldüm. "Bu benimle kendim arasındaki bir şaka ve benim için sorun yok."

"Kendinle bir şaka mı?" diye tekrarladı. "Hoşuma gitti. Ben de birkaç tane bulmalıyım."

Ayağımı bankın üzerine çekip dizimi göğsüme kucakladım. "Eminim zaten birkaç tane vardır, sadece farkında değilsin."

O başını salladı, sonra etrafına baktı. "Beni görmek için mi buraya geldin?"

"Hayır, sanmıyorum." Öyle miydi? Kaykay parkında takılmıyordum, ama daha önce orayı görmüştüm ve belki de bilinçaltım ona rastlayacağımı düşünmüştü.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye sordu, kaykayını bana doğru yaklaştırıp sonra tekrar kendine doğru çekti.

"Bu sabah pek bir şey düşünmüyorum."

"Benim dünyama hoş geldin," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"İyi bir dünya mı?" diye sordum, şu anda bir tür umut hissetmeye ihtiyacım vardı.

"En iyisi." Bu sözlerle, omzunun üzerinden bana bir kez daha gülümsedi ve parkura girdi.

Bölüm 15

ŞİMDİ

BELKİ DE karakter mektubu yazmam gerekmeyecekti. Evden aldıkları kutularda veya onunla yaptıkları üç saatlik sorguda herhangi bir şey bulup bulmadıklarını her an öğrenebilirdik. O gün eve yorgun argın gelmişti.

Belki şu anda telefonumda her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir mesaj bekliyordu. Sonuçta mektup yazmam gerekmeyecekti. Aramızda her şey yolundaymış gibi davranmam gerekmeyecekti. Ya da belki mektubumun çok önemli olduğunu söyleyen bir mesaj bekliyordu. Alabileceği tüm yardıma ihtiyacı vardı. Mektup olmadan ona güvenmek daha da zor görünecekti.

Avuç içlerimi şakaklarıma bastırarak, daha fazla anıyı yüzeye çıkarmaya çalıştım.

Bir keresinde arabamızın benzini bitmişti ve babam anneme ulaşamadığı için benzin bidonuyla üç mil yürüdük. Üç mil gibi gelmemişti. Yol boyunca "I Spy" oynadık. Ben kazandım. Muhtemelen bana bırakmıştı.

Gözlerim yanarken iç geçirdim. Beau ve ben daha iyi bir durumda olsaydık, şu anda onunla konuşabilirdim. Her şeyi dönebilirdim. Belki bu kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olurdu. Kafamı boşaltıp babamla ilgili bazı anıları hatırlayabilirdim. Ya da belki bu sadece daha fazla öfke uyandırırdı.

Beau, Cody'yi sorduğundan beri tezgahın üzerinde sessizce öfkeleniyordu. Gerçekten okuyor mu diye merak ettim. Bu banyodan, benden uzaklaşmaya hazır mıydı? O zaman bir daha asla konuşmak zorunda kalmazdık.

"Ayrıldık," dedim.

Gözleri benimkilere çevrildi. "Ne?"

"Cody ile ben. Ayrıldık."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"İyi."

"Güzel," diye mırıldandım.

"Hayır, demek istediğim... o sadece... ikiniz..."

"Evet, artık değiliz," dedim, o cümlesini tamamlayamayınca. Artık kimse yoktu. Son birkaç haftayı okulda tamamen yalnız geçirdim. Ev de pek iyi değildi. Belki daha da kötüydü.

"Seni ortalıkta görmedim," dedi.

Öğle yemeğinde arabamda oturduğum için görmemişti. Aslında sahip olmamam gereken bir arabaydı, çünkü ailemin benden istediği miktarı biriktirmiş olsam da, artık aylık olarak katkıda bulunacak çok param yoktu. Bu da yükü ailemin omuzlarına bırakıyordu. Eskisinden daha ağır bir yük. Özel ders merkezinden ayrıldığımda, yeni bir iş bulmak niyetindeydim, ama henüz bulamamıştım. Bulmam gerekiyordu. Belki marketlerde poşetçi olabilirdim. Geçen hafta vitrinlerinde iş ilanı görmüştüm. "Etrafta dolaşıyordum," dedim.

"Beni gördün mü?"

"Senden kaçınmaya çalışıyorum, Beau."

"Evet..." dedi, sanki Aralık ayında olanları tam olarak hatırlamış gibi. Ne kadar öfkeli davranırsa davranırsın, öfkelenmek için haklı bir nedeni olan tek kişi o değildi.

Bölüm 16

SONRA

“HEY, INDY, GİDİYORUZ,” dedi annem, odama kısa bir vuruşla girerek. Geçen hafta o kader gününden beri bulamadığım ders kitabını yatağımın altında arıyordum. Evdeki kimsenin bahsetmediği gün. Hepimizin olmamış gibi davrandığımız gün. Ama ben unutamıyordum. Uykumda vücudum bana sürekli hatırlatıyordu. Rüyalarımda gerçek olan yüksek gürültülü seslerle sık sık uyanıyordum.

Babam işe gitmemişti. Evindeki ofisinden, muhtemelen müşterilerine telefon ettiğini duydum, Şükran Günü nedeniyle biraz izin alacağını ama *her şeyin yolunda gittiğini* söylüyordu.

Bir hafta önce bizim verandada durmuş olsalardı, buna katılmayacaklarını düşündüm. Saatlerce babamın hukuk bürosunu Google'da araştırdım ve ortaklarının gülümseyen yüzlerine bakarak, yalancı ve hırsızın kim olduğunu merak ettim. Çünkü belli ki onlardan biriydi. Bunu arkadaşlarımla konuşabilseydim, bunu çözüp, onların özelliklerini, ifadelerini ve özgeçmişlerini analiz edip, baş şüphelimizin kim olduğunu belirleyebilirdik. Bu, tüm bu durumu hafife almama yardımcı olabilirdi. Bunun yerine, tam tersi hissettim. Çok ağır hissettim.

İnternet, o gün evimde olanlar konusunda ailem kadar sessizdi. Bunun haberlere çıkmadığına inanamıyordum. Belki de FBI henüz bir şey bulamamıştı. Eğer suçlama yapılırsa

bu bir sır olarak kalmazdı. O zaman bunu biriyle konuşabilirdim, değil mi? Ama bunun konuşabilmemin tek nedeni bu olsaydı, o zaman konuşmak istemezdim. Belki kimse hakkında hiçbir şey bulamazlardı ve hepimiz normal hayatımıza dönmüş gibi davranabilirdik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, kitabımı bırakıp topuklarımın üzerine oturdum. Tatilden sonra okula döndüğümüz gün sınavımız olacaktı ve ben hiç çalışmamıştım. En azından sınavımız olacağını sanıyordum. Hatırlayamıyordum.

"Eubanks'larda Şükran Günü yemeğine," dedi gülümseyerek. Gerçek gülümsemesi değildi, ama oldukça iyiydi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Akşam yemeği on beş dakika sonra başlayacaktı. Dün bana gitmeyeceğimizi söylemişti. Olaydan beri arkadaşlarımdan hiçbirini görmemiştim. Geçen Cuma okulu asmışım ve tatilin ilk Pazartesi günü arkadaşlarımla buluşmayı reddetmiştim. Kimse bunu garipsememişti.

Sırt çantama sürünerek yaklaştım ve defterimi çıkardım, sonra matematik bölümünü açtım. Evet, sınavımız vardı. Sınıfta aldığım notlarla idare edebilir miydim? Sayfaları geriye doğru çevirdim.

"Tamam mı?" dedi annem.

"Ne?" diye sordum.

"Eubanks'lara. Akşam yemeğine."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü evden çıkmamız lazım."

Annem evden çıkmıştı, bu yüzden benim mi yoksa babamın mı demek istediğini merak ettim. Annem her gün işe gidiyordu.

Ona baktım. Hazırdı — kıyafetleri, saçları, makyajı. Güzel görünüyordu. Ben hala pijamalarımın duruyordum. Henüz duş almamıştım. Dün duş almış mıydım? "Katkıda bulunacak hiçbir şey hazırlamadık," dedim. "Geleceğimizi haber verdik mi ki?"

"Davet edildik," dedi. "Bizim için iyi olacak." Bu sözlerle odamdan çıktı.

İç geçirdim ve hazırlanmak için banyoya gittim.

Annem bir şişe kırmızı şarap tutuyordu ve biz verandada dururken onu bir elinden diğerine sinirli bir şekilde aktarıyordu. Babamın da benim kadar bu fikri sevmediğini anlayabiliyordum — yani hiç sevmiyordu, sanki biz davetsiz misafirlermişiz gibi hissediyordu. Evin önünde çok sayıda araba vardı ve daha fazla insanın durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getireceğini bilmiyordum. Verandada, o arabalardan birinin Beau'nun dedesinin arabası olacağını hatırladım ve geri dönüp gitmemiz gerektiğini anladım. Daha şık giyinmeli, daha güzel bir şey getirmeli, evde kalmalıydık.

Kapı açıldı ve Bayan Eubanks gülümseyerek bizi karşıladı. Koyu bordo bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti. Dudakları elbisesinin rengiyle aynıydı ve saçları sert dalgalar halinde şekillendirilmişti. "Merhaba," dedi. "Girin." Yüzündeki ifadeden bizi gördüğüne şaşırıp şaşırmadığını anlayamadım. Görünüş konusunda çok iyiydi.

"Teşekkürler," dedi annem, içeri girerken şişeyi ona uzattı. Annem de elbise giymişti, ama o Pazar ayinine hazır gibi görünüyordu, Bayan Eubanks ise bir galaya hazır gibi. "Geciktiğimiz için özür dilerim." Bu sözlerle elini omzuma koydu ve bunun kimin yüzünden geciktiğimizi gösteren bilinçli mi yoksa bilinçaltı bir hareket mi olduğunu anlayamadım. Bana on beş dakika önceden haber vermesi benim suçum değildi. Uzun bir etek ve dar bir tişört giymeyi başarmıştım, ama Converse ayakkabılarımı giymiştim. Her zamanki gibi onları çıkarıp kapının yanına bırakmalı mıyım diye düşündüm. Ama bugün orada başka ayakkabı yoktu.

"Sorun değil," dedi. "Daha yeni başlıyoruz."

Eubanks'ların evine sık sık giderdim, ama ailem oraya pek sık gitmezdi, bu yüzden Bayan Eubanks'ın öncülük etmesini beklediler.

"Blair'ler geldi," dedi Bayan Eubanks, biz büyük salona girdiğimizde bize doğru işaret ederek. Normal yemek masası doluydu. Bitişikteki oturma odasına büyük bir katlanır masa kurulmuş ve üzerine çuval bezi masa örtüsü serilmişti. O masa da doluydu. Sonbahar renklerinde çiçeklerle dolu vazolar odayı dolduruyordu.

Beau'yu hemen ekstra masada, çocuk masasında buldum. Uzun kollu gömlek ve kravat giymişti. Beni görünce şaşırdığını anlayabiliyordum, ama bu hoş bir şaşkınlıktı. Geniş bir gülümsemeyle karşıladı. Bir haftadır ilk kez, kendimi

rahatlama hissi. Beau ile konuşabilirdim. Ona gizlilik yemini ettirebilirdim. Biriyle konuşmam gerekiyordu ve ona herkesten daha çok güveniyordum. O benim içimi dökmeme izin verirdi. Her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ağlamama, bağırmama ya da vücudumu yanacakmış gibi hissettiren tüm birikmiş gerginliği boşaltmak için bir şeyler yapmama izin verirdi.

Solunda bir hareket oldu ve Harper'ın gözlerine baktım. El sallıyordu. Ben de el salladım. Bugün konuşabileceğim umudu suya düştü.

"Merhaba Indy!" Brady masanın diğer ucundan seslendi. "Merhaba," dedim.

Her iki masada da biraz hareketlilik oldu, sandalyeler yer değiştirildi, arka odadan bazı katlanır sandalyeler getirildi. Birkaç dakika sonra, çocuk masasında Beau'nun yanında benim için fazladan bir sandalye ve ana masada ailem için iki sandalye eklendi. Yerlerimizi aldık.

"Beraberlik, ha?" diye fısıldayarak ona dedim.

O uzanıp kravatını düzeltilti. "Ve çok yakışıyor, değil mi?"

Onun şekillendirilmiş saçlarını ve gözlerine mükemmel uyan mavi kravatını incelerken nefes nefese bir kahkaha attım. Gerçekten de çok yakışmıştı. Hem de çok. Boğazımı temizledim ve başka yere baktım.

"Geleceğini bilmiyordum," dedi. "Evet, üzgünüm, annem son anda karar verdi."

"Hayır, geldiğine sevindim. Ama büyükbabamın büyük konuşmasını kaçırdım," dedi.

Yine yetişkinlerin masasına baktım, büyükbabası masanın başında oturuyordu. Önemli birine *benziyordu*. Tamamen beyaz saçları, koyu renkli takım elbisesinin altında bembeyaz bir gömlek. Sanki tüm hayatını kalabalıkların önünde konuşarak geçirmiş gibi. Muhtemelen öyle de olmuştu, belediye başkanı, vali ve sonra da kongre üyesi olarak. Beau'nun babasının masanın başına onu oturttuğu beni şaşırtmadı. Ya da Şükran Günü konuşmasını onun yaptığı da. Neyin için şükrettiğini merak ettim. Odayı dolaşıp herkese neyin için şükrettiklerini sormuş muydun acaba? Bunu kaçırdığım için mutluydum. Ne diyeceğimi bilemezdim. Beau mu? Ona minnettardım.

"Evet, burada olduğun için mutluyuz," dedi Harper, Beau'nun yanından bana doğru eğilerek.

"Teşekkürler," dedim.

"İşte senin tabağın." Bayan Eubanks önüme boş bir altın tabak koydu, üzerine beyaz bir tabak yerleştirdi. "Buyur." Beau'nun omzuna hafifçe vurdu. "Dirseklerini masadan çek."

Beau hemen itaat etti, sonra masanın ortasına uzanıp patates püresi kasesini aldı ve yanıma koydu. "En sevdiğin önce."

"Teşekkürler." Bir kaşık dolusu tabağıma koydum, sonra kaseyi tekrar masanın ortasına ittim. Kasenin üstünden, bana bakan küçük bir kız gördüm. Ona gülümsedim.

"Eğer o Beau'nun kız arkadaşıysa" — Harper'ı işaret etti — "sen kimsin?" "Bu benim arkadaşlarımdan biri," diye cevapladı Beau. "Buraya çok yakın oturuyor." Ben onun komşusuydum. Demek istediği buydu.

"Indy," dedi. "Bu kuzenim Clara ve kardeşi James, Roseville'den." Masadaki herkesi tanıtmaya devam etti. Ailesinden bazılarını tanıyordum, örneğın masanın ucunda oturan kız kardeşinin çocuklarını ve tabii ki Brady'yi.

"Ben Harper," dedi Harper gülerek, o bitirdiğinde.

"Memnun oldum," diye karşılık vermeye çalıştım. Ama pek işe yaramadı. Çatalımı tabağımdaki patateslerin üzerinde gezdirdim.

"Gelmeden önce yemek yedin mi?" diye sordu Beau. "Biz senin üçüncü durağın falan mıyız?"

"Hayır, açım," dedim, çünkü açtım, ama aynı zamanda midem de gergindi. Bütün hafta boyunca içimde dolaşan gerginlikle doluydu. Patateslerden bir ısırık aldım.

Beau hindi tabağına uzandı ve birkaç parça tabağıma koydu. "İyi misin?" diye sordu, endişeyle kaşlarını çatarak.

Hayır! Bağırarak istedim, ama bunun yerine zorla gülümsedim ve başımı salladım. Ona bakmadım, çünkü beni anlayacağını biliyordum.

"Cumartesi günü sahildeki şenlik ateşini duydun mu?" diye sordu Harper.

"Duymadım," dedim. Ama görünüşe göre ayda bir kez sahilde şenlik ateşi yakılıyordu, bu yüzden şaşırmadım.

Beau başını eğdi. "Grup mesajlarımızı okumadın mı?"

Grup mesajlarımız sürekli bir bildirim akışıydı ve çoğu günün çeşitli yönlerine ilişkin yorumlardı. Örneğin, Caroline şöyle yazardı: *Bu sabah dikkatim dağıldı ve tostumu yaktım.* Ava buna şöyle cevap verirdi: *Muhtemelen hak ettin.* Beau da şöyle cevap verirdi: *Ben yanmış tost severim.* Ve böyle devam ederdi. Grup mesajlarımız geçen hafta boyunca oldukça yoğundu. Ben ise nadiren cevap veriyordum.

"Ah, doğru," dedim. "Unutmuşum." Belki okumuştum, belki de Ava'nın kaybolan mavi kısa bluzuyla ilgili elli mesajın arasında kaybolmuştu.

Kayıp eşyalardan bahsetmişken. "Matematik kitabımı burada mı bıraktım?" "Sanmıyorum," dedi Beau.

"Bu gece seninkini ödünç alabilir miyim?"

O güldü. "İyi deneme." Harper'a, "Indy sınıf sıralamasında benden iki puan geride ve sınavda başarısız olmam için her şeyi yapar," dedi.

"Hayır, kitabımı gerçekten bulamıyorum."

Şüpheyle gözlerini kısarak bana baktı. "İhtiyacın olanları buraya yazabilirsin, ama benim de çalışmam lazım. Kitabı alamazsın."

Başımı salladım. Normalde çalıştığım kadar çok çalışamayacaktım, ama bu da yeterli olmalıydı. Midem yine bulandı. Bu hissin bir an önce geçmesi gerekiyordu. Hiç hoşuma gitmiyordu.

Birkaç saat sonra, Beau'nun odasındaki masasında oturmuş, ders kitabından olabildiğince çok şey yazmaya çalışıyordum. Harper, arkamdaki kitaplığının yanında, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Beau yatağında oturuyordu. Benimle konuşabilmem için, Harper'ın benden önce ayrılacağını merak ediyordum. Ayrılacağını sanmıyordum, ama umuyordum. Daha önce sadece kıpır kıpır olan midem şimdi düğümlenmişti. Bunu görmezden gelip ders çalışmaya odaklanmaya çalıştım.

"Kitap zevkin berbat," dedi Harper, gözleri raflarda dolaşırken.

"Fantastik kitapları sevmez misin?" diye cevapladı Beau. O fantastik kitapları severdi. Muhtemelen en sevdiği serileri birkaç kez okumuştı.

"Gizem romanları okumalısın," dedi

Harper. "Gizem romanlarını sevmem,"

diye cevapladı.

"Denedin mi?" diye sordu. "Sana ödünç vereceğim bir dizi var."

"Tamam," dedi.

"Değiş tokuş yapalım," diye önerdi.

Beau'nun tepkisini görmek için matematik kitabından gözlerini kaldırdım. Kitaplarını paylaşmayı sevmezdi. Onlara çok düşkündü.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, kitap rafları boyunca ilerlerken.

Güldüm ama sonra dudaklarımı ısırarak gülmeyi kestim.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim, onun kitaplarını ödünç veremeyeceğini söylemeyeceğini anladığımda.

Hatta onun bazı kitapları çıkarıp sayfaları çevirmesine izin veriyordu.

"En sevdiği kitaplar sağ üstte, mavi olanlar," dedim. "Sanırım yazar tarafından imzalanmışlar bile."

O, işaret ettiğim yere doğru yürüdü ve o bana gözlerini kısarak baktı. Ben de masummuş gibi omuz silktim.

"Yaşasın!" dedi ve altı tanesini de alana kadar rafta duran kitapları tek tek çıkardı. "Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Belki de teker teker okumaya başlamalısın," dedi, elleri biraz titriyordu, sanki kitapları ondan kapıp rafa geri koymaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi.

"Hayır," dedi Harper. "Hızlı okurum ve beklemeyi sevmem. Ama beğenmezsem kızma. Senin gibi fantastik kitap meraklısı değilim. Çok fazla tuhaf isim, yer ve efsane var."

"Onları bu kadar iyi yapan şey de bu," dedi. "Bu

kitapları seviyor musun, Indy?" diye sordu Harper.

Yazmaya geri döndüğüm yerden döndüm. "Onları okumadım ama çoğu kitabı severim," dedim. "Gerçekten favori bir türüm yok."

"Hangisini daha çok seversin?" diye sordu. "Kitap okumayı mı, film izlemeyi mi?" Yine yazıyordum ve onun sorusuyla durdum. "Ben mi?"

"Evet," dedi. "Filmleri çok *severim*."

"Bilmiyorum," dedim. "İkisini de seviyorum." Yanağımı kaşıyarak önümdeki açık sayfaya baktım. Tüm harfler birbirine karışmıştı. Gözlerimi kırptım. Hâlâ bulanıktılar.

Kitabı kapattım ve ayağa kalktım. "Gitmeliyim." "Neden?" diye sordu Beau.

Ailem yaklaşık bir saat önce ayrılmıştı. Planım sadece eve yürümekti. Sonuçta komşuyduk.

"Bilmiyorum," dedim. "Çünkü gitmem gerek."

"Tamam. Cumartesi görüşürüz?" diye sordu Harper. "Ateşin başında mı?" "Cumartesi," dedim.

"Seni bırakırız," dedi Beau ayağa kalkarak.

"Hayır, yürümek istiyorum. Yürümem lazım."

Beau sadece bana bakarak düşüncelerimi okumaya çalıştı. Bu sefer başaramadı.

Bölüm 17

ŞİMDİ

KİTAP YÜZÜME ÇARPTI. "Ah!" Kitabı üzerimden kaldırıp bir kenara koydum.

"Uyuyakaldın mı?" Beau tezgâhın üzerinde otururken sordu. O kadar uzun süre orada oturmaktan poposu uyuşmuş mu acaba diye merak ettim.

"Yorgunum," dedim. "Sence saat kaç?"

"Bilmiyorum. Dokuz mu? On mu?"

Oturup ellerimle yüzümü ovuşturdum. Sonra kulaklığımı çıkarıp ona uzattım. O da kulaklığını çıkarıp ikisini de cebine attı.

"Sen dinleyebilirsin," dedim.

"Sanırım pillerinin şarjı bitmek üzere. Dünden beri şarj etmedim."

Banyoda yüksek diz yürüyüşleri yaparak kendimi uyandırmaya çalıştım. "İstersen kitabı okuyabilirsin."

O başını salladı ama yerde duran kitaba bakakaldı.

"Harper'ın sana verdiği o gizem serisini okudun mu hiç?" diye sordum.

"Evet, yaptım. Kötüydü." Bir dakika sessiz kaldı. "Ona verdiğim seriyi hiç okumadı. Hala onda duruyor."

"Hiç geri vermedi mi? *Siz ayrıldıktan sonra* bile..." Bu kelimeleri söyleyemedim. Bu banyoda bir kez söylemiştim zaten.

kim suçlu olduğunu

biliyorduk. "Hayır," dedi.

"Çok kötü."

"En sevdiğim seriydi. Üstelik imzalıydılar."

Ben de utanç duydum. Bu da benim hatamdı. O seriyi ödünç alması. Ama o hayır diyebilirdi. Hayır demeliydi. "En sevdiğin şeyleri asla ödünç verme," dedim, ki bu çok küstahça bir sözdü.

Birkaç dakika boyunca beni izledi, sonra gözleri tekrar yere düşen kitaba döndü. "Neden o kitabı aldın?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bilmiyor musun?"

"Belki de benim çalma listemi dinlediğin için," dedim. Gözleri benimkilere kilitlendi.

"İyi görünüyordu," dedim, ki bu da onun benim müziğimi dinlemesinin temel nedeniydi.

"Doğru," dedi ve tekrar deftere yazmaya başladı.

"İki ay önce iade edilmesi gerekiyordu. Gecikme ücreti ne kadar acaba?" "Bayan Garcia iyi biridir. Unuttuğunu söyle yeter."

"Artık hiçbir öğretmen bana havalı gelmiyor," dedim. Karşılık verip iyi notlar almayı bıraktığında olan buydu.

O sıkıca başını salladı.

"Cidden, sen oku. Beni uykulu yapıyor."

"Yorgun olmak istemiyor musun?" diye sordu. "Neden uyumuyorsun?"

"Henüz çok erken." Bir süredir kabus görmüyordum, siyah giysili adamların kapımı kırıp beni çevreledikleri kabusu. Beni her zaman soğuk terler içinde uyandıran kabusu. Ama şansımı bildiğim için, Beau uyanırken ve beni izlerken bu kabusu göreceğimi biliyordum. Bu tuvalette uyuyacak olursam, ki bu büyük bir ihtimal, aynı anda uyuyacaktık.

"Belki de erken değildir," dedi. "Bildiğimiz kadarıyla saat sabahın biri olabilir."

"Sanmıyorum." Nedenini açıklayamazdım, ama o kadar geç olduğunu hissetmiyordum. Hala açık olan pencereden giren hava yeterince soğuk değildi ya da

bir şey. Biraz daha yüksek diz yürüyüşü yaptım.

"Ben de öyle." Kapıya doğru baktı. "Kimsenin bizi almaya gelmediğine inanamıyorum."

"Konumunu kimseyle paylaştın mı?" diye sordum.

"Ailemle, ama aramayacaklar. Nadiren beni beklerler." "Peki sabah? Eve gelmediğini fark ettiklerinde?"

"Daha çok öğleden sonra gibi. Uyuduğumu düşünecekler." "Sen uyumazsın ki."

"Bazen uyurum. Brady'nin sabahları muhtemelen beyzbol antrenmanı vardır, bu yüzden bakmayacaklardır."

"Annen seni en geç saat dokuzda kaldırıp ev işlerini yapmanı ve güne hazırlanmanı sağlıyor sanıyordum."

"Cumartesi günleri taviz veriyor."

Bayan Eubanks, kontrolünü biraz bırakıyor. Şaşırtıcı. "Kötü zamanlama," dedim.

Ama bu, yarın öğleden sonraya kadar burada kalabileceğimiz anlamına mı geliyordu? Hayır, yarın öğleden sonraya kadar burada kalamazdık. Yarın öğleden sonra çok geç olurdu. Annem mektubumu bu geceye kadar istiyordu. En geç yarın *sabah*. *O zaman neden yazmıyorsun, Indy? Neden defteri kitapla takas ettin?* Çünkü yazacak bir şey bulamadım. Ve bunun ne anlama geldiğini kabul etmek istemedim. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Yazacaktım. Bütün gece vaktim vardı.

Karnım yüksek sesle guruldadı ve ben ellerimle karnımı kapattım.

"Protein barını paylaşalım mı?" diye sordu.

"Şimdi yiyelim mi? Saklamamız gerekmiyor mu? Yarın kesin çıkmış oluruz, değil mi? Yarın biri fark eder." Kalp atışlarımın hızlanmasının nedeni, yüksek dizli yürüyüşlerim miydi, yoksa tüm hafta sonu burada mahsur kalabileceğimiz düşüncesi miydi, emin değildim. Burada mahsur kalamazdık. Son zamanlarda en iyi kız evlat olamamıştım, ama yarın orada olmayı planlıyordum.

Lavaboya yürüdüm, ortak su kabımızı doldurdum ve yine uzun bir yudum aldım, su ağzımın kenarlarından akıp çeneme damladı.

S rahiyi yere koydum ve yüzümü elimi tersiyle sildim. Bu, hızla atan kalbimi sakinleştirmede.

"Panik mi yapıyorsun?" diye sordu. "Genelde sen daha sakin olan sensin."

Hayatımın en son ne zaman rahat geçtiğini hatırlayamıyordum. Belki de o Cadılar Bayramı partisinde, yıldızlara bakarken.

Belki de panik *yapıyordum*,      tezgaha ellerimle yaslanıp yavaşlamak yerine, kalbim iki kat hızlanıyor gibiydi. Dirseklerimi tezgaha koyup derin nefesler aldım. İşe yaramadı; bunun yerine hiperventilasyon yapıyordum.

"Indy," dedi Beau. Sesi çok uzak geliyordu. "Her şey yoluna girecek." Sonra elini sırtımda hissettim.

Ben geri çekildim ve dirseğimle onun koluna çarptım. "Bana dokunma." Kabinin kenarına doğru geri çekildim. Sol omzumun yanında kağıt havlu dağıtıcısı vardı. Sağ kal amın yanında ise tezgah. O     de duruyordu, iki elini havaya kaldırmış teslim olmuş bir şekilde.

"Sıkıştım," dedim. "Kapana kısıldım. Buradan çıkmam lazım. Telefonumu geri almam lazım. Hayatımı geri almam lazım."

Birkaç adım geri çekildi, kaşları endişeyle çatılmıştı. " ıkacağız. Sonsuza kadar burada kalmayacağız. Ve sen kapana kısılmadın. B     tuvalet senin."

Banyo o kadar da b     değildi ve t     duvarlar     yormuş gibi hissettiriyordu.

Onu geçip kapıya doğru koştum. Kolu  ektim. Kilidi on, yirmi, otuz kez çevirdim. Kolu tekrar çektim. Kolu kırıp kırmayacağımı merak ederek tuğlaya baktım. Arkamda bir ses duyuldu, ardından su akmaya başladı.

"Indy." Beau'nun sesi yaklaştı. "Al. Bu ıslak kağıt havluyu ensene koy."

D    p sırtımı kapıya dayadım. "Neden?"

G    leri yumuşak ve endişeliydi. "       panik atak geçiriyorsun. Bu yardımcı olabilir."

"Yok," dedim, kalbim hızla atıyor, y    m uyuşmuş ve nefesim çok hızlı olsa da.

"İkinci kural," dedi. "Ne?"

"İhtiyacımız olursa diğer kişinin yardımını kabul ederiz." Bir adım öne çıktı, gözleri soru dolu bir şekilde.

"Tamam."

Rahatlama ifadesini değiştirdi ve birkaç adım daha ileri attı. Kağıt havluyu uzattı ve ben onu almaktansa, boynumdaki saçları kaldırdım.

"Yaklaşabilir miyim?" diye alay etti.

Ben başımı salladım ve o da yaklaştı. Kağıt havluyu kaldırdığım kolumdan geçirip boynuma doladı. Orada havluyu cildime bastırdı. Su sırtımdan aşağı damladı. Gözlerimiz buluştu ve birkaç nefes boyunca birbirimize baktık. Saçlarımı indirdim, ellerimi yanlarıma indirdim. Eli hala boynumu kavırıyordu, saçlarım şimdi onun elinin üzerindeydi.

"Daha iyi mi?" diye sordu. Çok yakındı.

Kalbim hızla atıyordu, ama nefesim düzelmişti ve yanaklarıma tekrar kan geliyordu. "Evet, teşekkür ederim," dedim, ama ikimiz de kıpırdamadık.

Sanki ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi. Ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. Gözlerim duygudan yaşardı. Ne düşündüğümü hiç bilmiyordum.

"Seni çok özledim, Indy," diye fısıldadı.

Bölüm 18

SONRA

Ava arabasını park ederken, sahilde ateş parlak bir şekilde yanıyordu. Rüzgârla titriyordu ve etrafındaki insanların gölgeleri de titriyor gibiydi.

Burada olmak istemiyordum.

Evde anne babamın kavgasını dinliyordum ve bu kötü bir şey gibi görünse de, aslında bir haftadan fazla bir süredir ilk kez bir şeyler öğreniyordum. Örneğin, sadece babam ve diğer iki ortağının soruşturulduğu gerçeği. Dördüncü ortağın nedense şüpheli olmadığı gerçeği. Annem o ortağı ihbar eden kişi olmakla suçlamıştı. Babam ise söyleyecek bir şey olmadığını savunuyordu. Her şey yakında bitecekti. Annem ağlıyordu. Bu da babamı sinirlendiriyordu.

"Alo? Indy?"

"Ne?" diye sordum, düşüncelerimden sıyrılarak.

Caroline arabadan çıkmış, bana konuşmak için içeriye eğilmişti. "Üşümeyecek misin?"

Tişört ve kot pantolon giyiyordum. Kapüşonlu sweatshirt almayı unutmuştum. Plajı işaret ettim. "Yangın var."

"Onun sadece gösteriş için olduğunu biliyorsun," dedi Ava, arabanın yanında dururken. "Üzerine oturmamak, ısını hissedemezsin."

Haklıydı. Okyanus, cılız bir ateşin ihtişamını çalmasına izin vermeyecek kadar büyüktü. "Ben iyiyim," dedim ve kapıyı açtım. Arabadan inmeye çalıştığım da

, emniyet kemeri beni durdurdu.

Ava bana güldü. "Bu gece uyurgezerlik mi yapıyorsun? Saat o kadar da geç değil." "Evet, sanırım öyle." Arkamdaki kapıyı kapattım.

Caroline, park yerinden kayalık istinat duvarından aşağıya, sahile doğru yürürken kolumu koluna taktı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Pazartesi okula dönmek istemiyorum," dedi.

"Ben istiyorum," dedi Ava. "Bu hafta çok sıkıcı geçti. İkiniz de çok meşguldünüz, hiçbir şey yapamadınız."

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Caroline.

"Hepimizin birlikte yaptığı ilk şey," diye cevapladı Ava, sanki bu retorik bir soru değilmiş gibi.

"Şükran Günü'nde Beau'nun evine gittiğini duydum," dedi Caroline bana.

"Evet."

"Nasıl geçti?"

"İyi idi. Güzeldi,"

dedim.

"Çok şık mıydı?" diye sordu Ava. "Kristal ve şarj cihazları, herkes şık giyinmiş, Kral Büyükbaba da oradaydı mı?"

Kıkırdadım. "Evet. Harper da oradaydı."

"Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptı?" diye sordu Caroline.

"Onun ailesiyle birlikte olacağını düşünmüştüm. Bir ailesi var, değil mi?" Belki de Perşembe günü Beau ile konuşamamış olmaktan dolayı hala kızgındım. Ava ve Caroline'a anlatmayı düşündüm. Onlara güveniyordum, ama ikisi birden vardı. Bu zaten daha riskli bir senaryoydu. Her zamanki gibi, ben yokken birbirleriyle konuşacaklardı. Ve onlara söylersem, Beau'ya da söylemek zorunda kalırdım, çünkü o benim en yakın arkadaşımdı. O zaman üç kişi olurdu. Ve üç kişi, annemin bana söylememem için söz verdirdiği sıfır değildi. Muhtemelen üç kişi, üç kişiden fazla olacaktı.

"Tabii ki bir ailesi var," dedi Ava.

"Yani, birlikte bir şeyler yaptığı bir aile," dedim.

"Beau'ya sor," dedi.

Beau'ya sormak istemedim. Kız arkadaşından nefret ettiğimi düşünecekti. Öyle değildim. Öyle olsaydım bile, onun düşündüğü nedenlerden dolayı değildi.

"Bana neyi soracaksın?" dedi Beau, bize katılarak.

Konuyu değiştirmek üzereydim ki Ava, "Indy, Harper'ın ailesiyle yakın olup olmadığını bilmek istiyor," dedi.

"Evet, neden?"

"Şükran Günü'nü konuşuyorduk," dedim.

"Biz onun evine gittikten sonra o da bizim eve geldi," dedi Beau.

Birbirlerinin Şükran Günü yemeklerine gidiyorlardı. Bunun neden onları on kat daha ciddi gösterdiğini bilmiyordum, ama öyle oldu. Birkaç ay sonra? "Güzel," dedim.

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi, Harper koşarak Beau'nun sırtına atladı ve onu neredeyse yere düşürüyordu. Ama Beau ayakta kalmayı başardı.

"Merhaba!" dedi bize yeni bulunduğu yerden. "Oh! Caroline. Luca ile tanıştın mı? O da bu gece burada. Seni tanıştırmak istiyorum."

"Neden ben?"

"Çünkü o da koşucu ve bence onu seveceksin." Beau'nun sırtından atlamak yerine, omuzlarını kullanarak onu yönlendirdi. "Bu tarafa git."

Ve Beau, sanki onun arabası ya da atıymış gibi onu dinledi.

"Ben gelmiyorum," dedi Ava uzaklaşırken. "Sanki bir böcek gibi ateşe çekiliyorum."

Ben başımı salladım ve o uzaklaştı. Ben ateşe çekilmiyordum. Kalabalıktan uzaklaşıp okyanusa çekiliyordum. Ona doğru yürüdüm. Bu gece parmak arası terlik giyiyordum ve her adımında kumlar kot pantolonumun arkasına sırıyordu. Eğilip terliklerimi çıkardım. Suyun sıkıştırdığı bölüme ulaşana kadar kumlar parmaklarımın arasına giriyordu.

Okyanus geceleri farklıydı. Uğursuzdu. Kıyıya vuran dalgaların ritmik sesi bir davet değil, bir tehdit gibi geliyordu. Suya bakarken görebildiğim tek şey, kırılan dalgaların beyaz köpükleri

ve uzaktaki mor-mavi renkli ufuktu. Geri kalan her şey karanlık ve sonsuzdu. Soğuk esinti beni sardığında kollarımı ovuşturdu.

"Sen girersen ben de girerim," dedi solumdaki bir ses.

Baktığımda Cody'yi gördüm. "Selam," dedim. "Kaykayın olmadan seni neredeyse tanıyamıyordum."

"Adını unuttum," dedi.

"Hiç öğrendiğinden emin değilim," dedim, önceki etkileşimlerimizi hatırlayarak. "Bana peygamber devesi falan diyordun."

"Doğru gibi," dedi. "Indy," dedim.

"Indy mi?" dedi, sanki ona yalan söylüyormuşum gibi.

"Evet," diye onayladım.

"Kısaltması mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şeyin kısaltması değil." Benim adımla aynı adı taşıyan çoğu kişinin muhtemelen daha uzun bir versiyonu olduğunu hayal ettim — Indiana, Indianapolis veya India — ama benim yoktu. Ben sadece Indy'dim. Tek yönlü Indy.

"Indiana Jones gibi," dedi.

"Hiç de öyle değil," diye cevapladım, ama bu bağlantıyı kuran ilk kişi o değildi ve son kişi de olmayacaktı.

Hoodie'sinin arkasını uzattı ve altındaki tişörtle birlikte çıkardı, kumların üzerine attı. "Ee?"

Kaşlarımı çattım.

"Giriyor muyuz?"

Kafamı salladım. "Donacağız." "Ee?"

"Ve ben donmak için fazla akıllıyım." Zaten bir sweatshirt unutmuştum. Okyanusa atlamayacaktım.

"O zaman ben ne oluyorum?" diye sordu, pantolonunu indirerek. Neredeyse mayo gibi görünen uzun bir iç çamaşırı giyiyordu.

Omzumun üzerinden baktım, birdenbire tüm plajın bizi izleyip izlemediğini merak ettim. Kimse umursamıyor gibiydi. Ya büyük battaniyelerin üzerinde oturuyorlardı ya da ateşin etrafında duruyorlardı.

Dikkatimi tekrar Cody'ye çevirdim, o da suya doğru geri geri yürüyordu.

"Umarım yüzebilirsin, çünkü seni kurtarmayacağım," dedim.

"Peki ya benim kurtarılmam gerekirse?"

"Şansın yok," dedim.

Kısa, havlayan bir kahkaha attı. Sonra doğrudan okyanusa doğru yürüdü. Dizlerine kadar suya girdiğinde, kollarını yanlara açtı ve geriye doğru düştü. Bir çığlık attı, sonra ayağa kalktı ve doğrudan bana doğru koşmaya başladı.

Neden geri çekilmediğimi bilmiyordum.

Karşımda durduğunda başını salladı ve üzerime su sıçradı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümde bir gülümsemeyle bağırdım. Sonra ıslak kollar beni sardı, bana doğru çekti ve gömleğimi ıslattı. Nefesimi tuttum, gözlerimi açtım. Bir adım geri attım.

"Buna hazır görünüyordun," dedi.

"Değildim," dedim.

"Şimdi hazır mısın?" diye sordu.

Yutkundum. Bir şeyler hissetmek istedim. Geçen hafta boyunca vücudumu saran bu çalkantılı öfkenin dışında herhangi bir şey. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyordu. Az önce üzerimde bıraktığı ıslak vücut izi beni titretti. Başımı salladım. O öne eğildi ve buz gibi dudaklarıyla beni öptü.

Bölüm 19

ŞİMDİ

Beau'nun sözleriyle göğsüm ısındı, kalbim hızlandı. Ben de onu özlemiştim. Bunu yüksek sesle itiraf edebilirdim. O bunu yaptı. Burnumdan nefes aldım ve konuşmak için ağzımı açtım. Ama sonra boğazımda bir hüznün topaklandı ve gözlerim onunkilerden yere düştü. O eski beni özlemişti. Hayatım çökmeden önceki halimi. Artık farklıydım. Yeni halimi sevmeyecekti.

"Artık beni tanımıyorsun," dedim.

Kapı kolu sırtıma baskı yapıyordu. Onun göğsüne doğru ittim ve o bir adım geri attı, eli boynumdaki ıslak kağıt havludan düştü. Onu saçımın altından çıkardım ve çöpe attım. Ayak parmaklarım yerde soğuk ve karıncalanıyordu.

"Sınavlarda başarısız olan, okulu asan ve kuralları çiğneyen kişi gerçek sen mi?" Kollarını kavuşturdu ve az önce tarif ettiği kişi hakkında ne hissettiğini bana açıkça belli etti.

Ben. Az önce tarif ettiği kişi bendim. Belki de? Bütün bunlar olmadan önce kendimi pek tanımıyordum ve şimdi de kesinlikle tanımıyordum. Eğer yoğun baskı altında böyle birine dönüşüyorsam, belki de başından beri böyleydi. Belki de baskı gerçeği ortaya çıkarıyordu. "Belki de öyledir."

"Indy," dedi iç çekerek.

"O zaman daha önce kimdim?" diye sordum. "Sadece kağıt üzerindeki bir harf görmekle ilgilenen kız mı? Sıralamada adının yükselmesi mi?"

"Sen her zaman notlarından daha fazlasıydın," dedi.

"Öyle miydin? Nasıl? Tek yaptığım şey buydu. Sahip olduğum tek şey buydu." Tezgahtan bir nane şekeri aldım ve birkaç kez elimde çevirdikten sonra ambalajını açıp ağzıma attım.

"Sen komik, zeki ve nazıksın, herkes seni severdi." Biraz güldüm. "Seviyordu. Anahtar kelime bu, değil mi?"

Gözlerini birkaç saniye kapattı, sonra dönüp arka kabine doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çişimi yapıyorum."

Nefesimi tuttum. "Kural!" Parmaklarımı kulaklarıma soktum ve "*La la la*" diye bağırdım. Nedense gözlerimi de kapattım. Sadece kendi sesimi duyabiliyordum, belki de o beni gerçekten duyamamıştı. Benim şarkı söylemem kesinlikle onunki kadar güzel değildi. Aslında, ağzımda hala nane varken şarkı söylemeye çalıştığım için sesim çığlık gibi, çaresiz ve boğuk çıkıyordu. Bir şey koluma dokundu ve ben çığlık attım.

Ellerimi indirdiğimde ve aniden sesimi kesince, "Hala benim" dedi.

"Bir dahaki sefere bir uyarı ver."

"Uyardım sanırım. Ama umarım bir dahaki sefere gerek kalmaz," dedi, ellerini kağıt havluyla kurularken. Dosyaya geri döndü ve birkaç sayfa kopardı, sonra katlamaya başladı.

Sayfaları üçe katladıktan sonra, her sayfayı kat yerinden yırttı ve yeni yırtılan dikdörtgenleri üst üste koydu. "Kartlar yaptım."

"Kartlar mı?"

"Oyun kartları." Altı dikdörtgen parçaya yırttığı ilk iki sayfayı bana uzattı ve daha fazlasını yırtmak için geri döndü.

Kağıdın her köşesine sayılar veya harflerle kalpler çizmişti. Ve ortasına da büyük bir tane daha.

"Go Fish oynamak ister misin?" diye sordu.

Gülerek, "Go Fish mi? Seçtiğin oyun bu mu?" dedim.

Yüzünde de çarpık bir gülümseme belirdi. Harika bir gülümsemesi vardı.
"Kart oyunlarını pek bilmiyorum."

"Ama Go Fish'i biliyor musun?"

"Herkes Go Fish'i bilir. Ve yedinci sınıftan önce tanışmış olsaydık, şimdiye kadar muhtemelen birçok kez birlikte oynamış olurduk."

"Seninle Go Fish oynayacağım, Beau Eubanks."

"Güzel, Indy Blair," dedi ve bana yırtmam için birkaç sayfa uzattı.

Yere oturup görevi bitirdik. Projelerde, bir hedef için birlikte çalışmakta her zaman iyiydik. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

"Jack kartın var mı?" diye sordum.

"Bir tane var." Ortadan bana uzattı.

Böylece benim dört çiftim oldu. Onun üç çifti vardı. Bir dizimi yukarı kaldırıp çenemi o dizime dayadım, kollarımı dizime doladım ve kartları önümde tuttum.

"İlkokulda ne tür oyunlar oynardın?" diye sordu.

"Okulda mı?" diye sordum.

"Her yerde."

Bu soruyu sorması ironikti, çünkü bütün gün, bütün hafta, hatta bütün ayın yarısı boyunca çocukluğumdan şeyler düşünmeye çalışıyordum. Ailece yaptığımız aktiviteler. Ama sadece oyunlardan daha fazlası, onları oynadığımız belirli anlar, olan belirli şeyler, nasıl hissettiğim. "Çoğunlukla kovalamaca," dedim ona, çünkü daha dostça davranıyor olabilirdik, ama bu tuvaletten çıktığımız anda bir daha konuşmayacağımızı biliyordum. Eskisi gibi onunla konuşamazdım, ondan tavsiye veya yardım isteyemezdim.

"Kovalamaca iyi bir oyun," dedi.

"Yedili var mı?" diye sordum. "Go fish" dedi.

Ortadan bir tane çektim. Yedi değildi. Ona devam etmesi için başımı salladım. "Dörtlü var mı?" diye sordu, elindeki kartlara bakarak.

"El yazın berbat," dedim, elimdeki kartları incelerken, bir tanesindeki sayının dört mü yoksa dokuz mu olduğuna karar vermeye çalışırken. İkisi de gibi görünüyordu ya da hiçbirini. "Her zaman bu kadar kötü müydü?"

"Elli iki kart yapıyordum. Çok sıkıcı olmaya başlamıştı. Göster de sana söyleyeyim."

"Sana göstermeyeceğim. Dört olduğunu söyleyeceksin. Biliyorsun, her kartın ortasına, sayıya uygun olarak kalp, sinek veya başka bir sembol çizmen gerekirdi."

"Bu daha da uzun sürerdi," dedi. "Ama şu anki sorunumu çözerdi."

Öne eğildi, kartlarımın üstünden bakmaya çalıştı. "Göster bana, serseri."

O kolumu aşağı çekmeye çalışırken ben kartları göğsüme tuttum. Serbest elimle omzuna birkaç kez vurdum.

O güldü. "Peki, dokuzlu var mı?" "Go fish," dedim.

"Dördümü ver!"

"Şimdi baktığımda, bir kız olabilir."

Kafasını salladı ve ortadan bir kart çekti. "Ne sahtekarsın," diye alay etti.

Yanaklarım hemen kızardı ve gözlerim yere indi. "Öyle demek istemedim," dedi çabucak.

"Neden olmasın? Doğru, değil mi?"

Bölüm 20

SONRA

UYANDIĞIMDA KAFAM SALLANMIŞTI. Önceki gece yine kabus görmüştüm. Yatmadan önce annemle babamın yine kavga etmesi de durumu daha da kötüleştirmişti. Bu sefer konu paraydı ve babam uzun bir süre müşterilerden fatura kesemezse işlerin nasıl yürüyeceği idi. Koridorda yürüdüm ve annem beni fark edene kadar uzun bir süre yatak odalarının açık kapısında durdum.

"Hey, tatlım," dedi yorgun bir sesle.

Onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissettim. Benim kadar onun da stresini atması gerektiğine emindim.

Aklıma birden bir düşünce geldi. "Çarşamba günü doğum günü geziniz." Aylardır San Diego'ya bir gezi planlıyorlardı. Genelde doğum günlerinde, özellikle hafta ortasında seyahate çıkmazlardı, ama bu yıl annem kırk yaşına giriyordu ve babam onun için bir gezi planlamıştı. Bir kaçamak ona iyi gelirdi.

"Gitmiyoruz," dedi, sözleri kesik kesik ve kısaydı.

"FBI şu anda şehirden ayrılmamı istemiyor," dedi babam, bu konuyu açmamam gerektiğini açıkça belli eden bir bakışla. Belli ki bu konuda da kavga etmişlerdi. "Birkaç ay sonra gideriz."

"Yatmaya gidiyorum," dedim. Yatarsam işleri daha da kötüleştiremezdim.

"İyi geceler," dedi annem ve tekrar babama döndü. Babam bana küçük bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık verdi. Avukat yüzü. Onu mahkemede huysuz bir yargıcı veya gergin bir müvekkili yatıştırmak için bu yüz ifadesini kullandığını görmüştüm. Benim hangisi olduğumu düşündüğünü merak ettim.

Ve ben, kapalı kapımın ardında bile duyduğum yüksek sesli tartışmaların arasında uykuya daldım.

Şimdi, bu sabah, gözlerimi ovuşturdum ve yatakta kalmak istedim. Ama tatilden sonra ilk günümdü ve kaçıramazdım. Ayrıca, bugün sınavım vardı. Sınavları kaçırmazdım.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Caroline, ben arka koltuğa binince.

"İyi uyuyamadım," dedim.

"Bu sınavda seni geçeceğim için şimdiden bahaneler mi uyduruyorsun?" diye sordu Beau.

"Öyle olmalı," dedim.

Ben şaka yapmayınca yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerine endişe yerleşti. "Neden iyi uyuyamadın?"

"Bilmiyorum," dedim. Arkadaşlarıma, özellikle de Beau'ya yalan söylemedim, ama son on gündür tek yaptığım şey buymuş gibi geliyordu. Bundan nefret ediyordum. Keşke yapmak zorunda kalmasaydım, ama dün gece ailemin para hakkında konuşması ve tatili iptal etmesi, babamın itibarının ne kadar önemli olduğunu bana bir kez daha hatırlattı.

Tatilin iptal edilmesinden bahsetmişken. "Hey, Caroline, Çarşamba günü senin evinde kalmam gerekmeyecek." Bunu söylemek neredeyse bir rahatlama oldu. Birkaç gün boyunca yalan söylemek ve numara yapmak zorunda kalmayacağımı bilmek.

"Oh hayır, neden?" dedi. "Bizim için bir sürü film hazırlamıştım." "Babam gelemedi," dedim. Yalan değildi. "İş."

"Yine de pijama partisi yapmalıyız," dedi Ava. "Çok uzun zaman oldu."

"Hayır, yarın okul var," dedim, çok hızlı ve sesimde çok fazla öfkeyle. "Ve bugün hala annemin doğum günü." Bu cümleyi yumuşatmaya çalıştım, ama Caroline bana incinmiş bir ifadeyle baktığında, başaramadığımı anladım. "Üzgünüm," mırıldandım.

Okulda Harper'ı selamladık ve sınıfa doğru yürürken yanımızdan bir kaykay sesi geldi.

"Hey, Indiana Jones," dedi Cody, herkesin önünde. "Cumartesi günü numaranı alamadım."

"Şimdi de alamayacaksın," diye Beau araya girdi.

"Cidden," dedi Harper. "Yürümeye devam edin."

İkisine de bir bakış attım.

"O mu?" diye sordu Harper. "Ciddi olamazsın."

"Sonra görüşürüz." Arabada kısa kesmiş olmaktan hala suçluluk duyarak gruptan ayrıldım ve Cody'ye yaklaştım. Suçluluk duygusundan kurtulmam gerekiyordu. Arkadaşlarımın yanında bu kadar dikkatli olmak zorunda olmaktan kurtulmam gerekiyordu. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle seçmek çok yorucuydu.

"Sen de bana bağırmayacak mısın?" diye sordu

Cody. "Hayır."

Tahtasının arkasına basarak onu havaya kaldırdı ve ön tekerlekler arasındaki çubuktan tuttu. "O zaman bana numaranı verecek misin?"

"Onunla ne yapacaksın?" "Sana şaka telefonları yapacağım," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdim.

"Muhtemelen sana mesaj atarım. Ve sesimi duymak istersen, ara sıra seni arayabilirim de." Sanki istediği bilgiyi ona vereceğim kesinmiş gibi telefonunu çıkardı.

Haksız değildi. Ona numaramı verdim ve "Ama beni Indiana Jones olarak kaydetme" dedim.

O da irkildi. "Çok geç. Ama gerçekten nazik olursan, Jones olarak kısaltırım." "O zaman nazik olmamam daha iyi."

Kahkaha attı. "Sınıfa bırakayım mı?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Onunla mı?"

Tahtasını kaldırdı. "Evet, bununla."

"Kampüste binmemen gerekiyor." "Sen her zaman kurallara uyar mısın?" diye sordu.

"Genelde," dedim.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye karşılık verdi, gözlerinde bir ışıltı vardı. "Güvenli mi?"

"En güvenli." Tahtayı tekrar yere koydu ve elini yana doğru uzattı, sanki "*Arabaların seni bekliyor*" der gibi. Tereddüt ettim ama sonra üzerine çıktım. Hemen altımdan fırladı ama kaçmadan önce beni belimden yakaladı. "Hey, dur bakalım," dedi ve dengemi sağladı.

Dizlerimi biraz bükerek tahtaya sabitlendim. "Yarım adım öne çık," dedi.

Ben de öyle yaptım. Sonra arkama geçti, bir ayağı tahtada, diğer ayağıyla yerden itti. Sırtım onun göğsüne yapışmıştı. Ellerini hala belimde tutarken, bizi açık hava koridorlarında, insanların ve binaların etrafında yönlendirdi. Olması gerektiği kadar dikkatli değildi. İnsanlar sık sık yolundan atlamak zorunda kalıyordu ve iki kez kolum, onun çok sıkı sarıldığı bir direğe sürtündü.

Ama midem ayaklarımdaydı, rüzgar saçlarımı uçuruyordu ve yüzümde bir gülümseme vardı.

"Dersimi geçtin," dedim, o C binasının kapısından hızla geçerken.

"Ne?" diye sordu, çenesini sağ omzuma dayayarak.

"Benim dersim. C binası," dedim.

"Oh," dedi ve tahtayı durdurdu. Ben tamamen inene kadar belime tutundu. "Görüşürüz Jonesy," dedi.

"Bu ismi pek sevmiyorum," dedim uzaklaşırken.

Arkamdan koşarak geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra kaymaya devam etti.

Geç kalma zili çalarken zar zor koltuğuma oturabildim. Beau sağımda oturduğu yerden bana baktı. Yargılayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Aniden, bugün sınav olacağını hatırlayınca sinirlerim yine gerildi. Normalde bu sabah flash kartları üzerinde çalışıyor olurdum, ama onlara bir kez bile bakmamıştım. Bu sınava hiç hazırlıklı değildim.

Bayan Dulaney çoktan kitapçıları dağıtmaya başlamıştı. Bu, çoktan seçmeli değil, çalışmanı gösterme türünde bir sınavdı. Benim için bu çok kötüydü.

Daha başlamamıştık ama şakaklarımda ve ensemdede ter damlaları oluşmuştu. Çantamdan bir saç tokası çıkardım ve saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir topuz haline getirdim. Bayan Dulaney, sınav kağıdı önüme konduğunda talimatları verdi ve zamanlayıcı çalışmaya başladı. Resmi bir zamanlayıcı falan değildi, sadece dersin sonuna kadar geri sayım yapıyordu, saniyeler duvar saatinde geçiyordu.

Gözlerim ilk soruna gitti. Onu, ikinci ve üçüncü soruları da çözdüm. Ama sonra yavaşladım. Dördüncü soruyu çözmek için formülü hatırlayamadım. Onu ve beşinci soruyu atlardım. Sonunda birkaçını tamamladım. Sonra ortada atladığım sorulara geri döndüm. Altı tane miydi? Gerçekten altı tanesini atlamış mıydım? Hatırlamıyordum. Sadece on beş soruluk bir testti. Altı soru yanlış yapmak için çok fazlaydı.

Formülü hatırlayabiliyordum. Bir saniye... ya da iki, üç saniye gözlerimi kapattım. Beynim bulanık ve yorgundu. Yüzüm sıcak, avuç içlerim terliydi. Başım öne düştü ve onu yukarı kaldırdım. Uyuyakalmış mıydım? Gözlerim duvardaki saate kaydı. Yirmi dakikam kalmıştı. Bir yerlerde on beş dakika kaybetmiştim. Altı problem için yirmi dakika. Bu... her biri için üç dakika mı demekti? Üç dakikadan biraz fazla. Formülü hatırlayabilirsem yapabilirdim.

Sağımda, Beau işini bitirmiş ve cevaplarını tekrar kontrol ediyordu. Sayfasına baktım ve kendime de onun cevaplarını tekrar kontrol ettiğimi söyledim. Sonra onun cevabını, formülünü gördüğümü fark ettim. Gözlerimi kırptım. Bunu kasten mi yaptım? Dördüncü ve beşinci sorularda bana yardımcı olacaktı. Kasten yapmış olmalıyım çünkü o ihtiyacım olan sayfaya geçerken gözlerimi onun cevaplarından ayırmadım.

Sayfayı taradım. *Tabii ki, bunu nasıl unutabilirdim?* Beau'nun elleri cevaplarının üzerine hareket edene kadar bir saniye rahatlardım.

ve gözlerim onun gözlerine kaydđ. Bana şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Bakışlarımı kaçırđım ve sınavı bitirdim... onun formülleri ve cevaplarıyla.

Kendimi daha iyi hissetmek için, ders kitabım olsaydı da aynı cevapları bulurdum diye kendimi ikna etmeye çalıştım. Dün gece daha iyi uyusaydım. Babam çok ciddi suçlamalarla karşı karşıya olmasaydı. Ailem dağılmasaydı... o zaman kopya çekmezdim.

Bölüm 21

ŞİMDİ

"NE HAKKINDA?" DEDİM.

Go Fish'i sıkılana kadar oynadık, sonra da kağıt kartlarla pek iyi gitmeyen Speed'i oynadık. Kartlar sonunda buruşup yırtıldı. Beau tekrar okumaya başladı, ben de kağıttan yapabileceğimiz başka bir oyun düşünmeye çalıştım. Çocukluğumdan hatırladığım bir oyun olan cootie catcher'da karar kıldım. Aslında tam olarak bir oyun sayılmazdı ama eğlenceli olacaktı. Kağıdı katladım, tam olarak nasıl yapıldığını hatırlayamadım.

"Kitap mı?" diye sordu. Artık tezgahın yerine yanımdaki duvara yaslanmıştı.

"Evet," dedim.

"Birkaç bölüm okumadın mı?"

"İçime sindiremedim. Sadece kelimeleri okuyup uykuya dalıyordum."

Kitabı kapattı, parmağıyla okuduğu yeri işaret etti. "Kralın habercisi olarak çalışan bir kız hakkında. Ülkedeki herkesin özel güçleri var, ama o kendininkini henüz keşfetmemiş. Bu işi almak için yalan söylemiş. Sanırım babası da ondan önce haberciymiş, bu yüzden habercilerin geçmesi gereken normal sınavlardan geçmek zorunda kalmamış, nepotizm falan."

"Aptal kayırmacılık, her şeyi mahvediyor," dedim, kağıdımın bir köşesini katlayarak.

O sırtıttı. "Cidden. Sadece mektup ve paket teslimatı olduğu için işin kolay olacağını düşünmüştü. Ama komşu kasaba ve şehirler arasındaki ormanlar korkunç yerler."

"Evet, sanırım bir canavar saldırısı hakkında bir şey okumuştum."

"Birkaç canavar saldırısı oldu. Sonuncusu oldukça ilginçti."

"Öyle mi?"

O başını salladı.

"Bana oku."

"Sana okumamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, gözlerim cootie catcher yapmakla meşgul."

Başını eğdi. "Cootie catcher nedir?"

"Bilirsin, iki tarafa açılan ağız gibi görünen şey. Ona bir soru sorarsın, sonra bir renk ve sayılar seçersin, sonra da cevabı gösterir."

"Ah! Biz ona falcı derdik."

Yedinci sınıfta Arizona'dan bu şehre taşınmıştı. Babası sıcaktan bıkmıştı ve annesi okyanusu seviyordu, ama ben onların aslında annesinin babasının gölgesinden kurtulmaya çalıştıklarını merak ediyordum. Buraya geldiğinde kendi gölgesini yaratmış gibiydi. Ya da belki de onun gölgesiymiş, farkında olmadan daha fazla yer kaplıyordu.

Beau ve ben yıllar boyunca birkaç başka bölgesel kelime varyasyonu bulmuştuk, ama çok fazla değildi. "Huh, neyse, adı ne olursa olsun, ben bir tane yapacağım." Kafamı kitaba doğru çevirdim. "Oku."

"Ben... şey... genelde insanlara yüksek sesle okumam."

"Bugün normalde yapmadığımız birçok şeyi yapıyoruz."

O güldü. "Doğru." Kitabı açtı ve birkaç sayfa geriye çevirdi. "Unutma, onun güçleri yok, ya da en azından henüz güçlerini keşfetmemiş, bu yüzden bu onun için gerçekten korkutucu."

"Unutmayacağım," dedim ve son katlamayı tamamladım.

O okumaya başladı. Beau haklıydı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, birbirimize hiç yüksek sesle kitap okumamıştık. Daha önce aynı odada ayrı ayrı kitaplar okumuştuk, kendimize. Onu, özel ders merkezinde çocuklarla okuma alıştırmaları yaparken, sesli harfleri uzatırken veya kelimelerin sonunu veya başını vurgularken duymuştum.

, sesli harfleri uzatarak veya kelimelerin sonunu veya başını vurgulayarak okuduğunu duymuştum. Onun derin sesiyle, mükemmel telaffuzuyla ve kusursuz temposuyla roman okuduğunu hiç duymamıştım.

Yaptığım kağıt cihaza renkleri ve sayıları yazarken, yüzüme kontrol edemediğim bir gülümseme yayıldı.

"Yaratık ormandan yapılmış gibi görünüyordu — uzuvları çubuk ve çalı gibi, gözleri çilek gibi kırmızıydı — ama dişleri kayalardan daha keskindi ve pençeleri dallardan daha güçlüydü," diye okudu.

"Umarım onun gücü, sümüklü böceğe dönüşebilmesidir," dedim sakın bir sesle. "O zaman çilek gözlü yaratık onu bulamaz."

O homurdandı. "Onun gücü bu değil." "Onun gücünü biliyor musun?" "Hayır, ama bu değil."

"Onun gücünün ne olmasını umuyorsun?"

"Ateş ya da görünmezlik ya da *gerçekten* havalı bir şey."

"Sümüklü böcekler havalıdır," diye alay ettim. "Ama tuzla savaşılamaz."

"Sen tam bir salaksın," dedi.

"Üzgünüm, üzgünüm, okumaya devam et." Yakalayıcının kanatlarının altına fal yazmaya başladım.

O okumaya devam etti. Kız, sopa canavarıyla savaşırken güçlerini keşfetmedi. Ancak güçleri olmadan onu yendi. Beau canavarla savaşma sahnesini okuduktan sonra kitabı kapattı. "Bu bölümün sonu."

"Güzeldi. Güçleri olmadan onu yenmesini sevdim." "Evet, ben de."

Kullandığım kalemi sırt çantamın ön cebine attım. "Muhtemelen bu kitapta güçlerini hiç keşfetmeyecek. Bu, bizi okumaya devam ettirmek için ikinci veya üçüncü kitapta olacak bir şey gibi."

"Doğru." Kitabı bir kenara koydu ve bana döndü, gözleri kağıt oyuncağına takılmıştı.

"Hazır mısınız?" dedim. "Evet," dedi.

"Bir soru sor."

Bir gözünü kapattı ve düşünürken burnunu kırıstırdı. Çok sevimli görünüyordu. "Tamam."

"Hayır, yüksek sesle."

"Sorumu yüksek sesle sormayacağım," dedi, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. "Bu özel bir şey."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Bir renk seç." Onu kaldırdım ve babamla kanepede oturduğumuz bir anı aklıma geldi. Evde bir tane yapmıştım ve sonra ona oynamasını söylemişim. O kırmızıyı seçmişti.

"Çünkü şans getirir," dedi.

"Şans mı?" diye sordum.

"Nasıl?"

"Annenle ilk tanıştığımda giydiği renkti. Ve bana senden hamile olduğunu söylediğinde de. Şanslı olmalı."

Ondan sonra başka bir şey hatırlamıyordum, ama boynuna sarılmış ve ona sıkıca sarılmıştım. İkimizin de güldüğünü hatırlıyordum. Yutkundum. Onunla bunu oynadığımı unutmuşum.

Beau bir kareye dokundu ve beni geri gerçekliğe döndürdü. "Yeşil."

Derin bir nefes aldım. "G-R-E-E-N," dedim, yakalayıcının ağzını iki yöne de açıp kaparken. "Sayı."

Daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Yedi."

Aynı hareketi yaparak yediye kadar saydım ve sonra yakalayıcıyı ona doğru kaydırdım.

"Şey... dört."

"Dört." Dörtün üzerindeki kapağı açtım ve "Muhtemelen, ama sadece gerçekten istiyorsan" yazısını okudum.

O da başını salladı.

"Bu iyi bir cevap mıydı?"

"Evet," dedi.

"Gerçekten istiyor musun?" diye alay ettim.

"Evet," dedi ciddi bir sesle, gözlerime bakarak.

Yutkundum ve ona yakalayıcıyı uzattım. "Sıra bende." "Soru," dedi.

Benim sorum neydi? Konsantre oldum, sanki bu bir kağıda sorduğum en önemli şeydi, sanki ne derse o kanun olacakmış gibi.

Babam ve davası hakkında bir şey sormalıydım, ama cevabın ne olabileceğinden çok korkuyordum. Bunun yerine şunu düşündüm: *Beau ve ben tekrar arkadaş olabilir miyiz? Eskisi gibi?*

Bu da korkutucu bir soruydu, ama en kötü senaryo çoktan gerçekleşmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Kırmızı."

"Kırmızı mı?" diye sordu. "En sevdiğin rengin mor olduğunu sanıyordum." "En sevdiğim rengi hatırlıyor musun?"

Omzunu silkti. "Anıları silemem."

Sanki yapabilirdi. Sanki yapmıştı. Sanki ikimiz de nasıl arkadaş olunacağını unutmuş ve her şeyi yeniden öğrenmeye çalışıyorduk. "Bugün kırmızı istiyorum."

"Tamam. R-E-D." Harfleri hecelerken hareketini yaptı.

"Uh, üç," seçeneklerimi gösterdiğinde dedim.

Üç tek sayı olduğu için, bu sefer baktığımda yeni seçenekler vardı. "Sekiz," diye seçtim, hangi sayının hangi kelimeleri içerdiğini hatırlamıyordum.

Kapağı açtı. "Kesinlikle hayır."

Nefesimi bıraktım. "Doğru cevap mı?"

Kafamı salladım. "Hayır, ama sanırım bunu zaten biliyordum." "Ne sordun?" dedi.

"Söyleyemem. Bu özel bir şey, hatırladın mı?"

"Doğru." Şartları yeniden müzakere etmek istermiş gibi durakladı. Bana sorusunu hala söylemeye istekli olmadığına karar vermiş olmalıydı, çünkü "Bunu yapmaya değmesi için en az iki kez daha oynamalıyız" dedi. Bana geri verdi.

"Doğru," dedim. "Ama acele etsek iyi olur, burada çok fazla vaktimiz yok."

Şakama gülümsedi ve ben ona, o tanıdık gülümsemesine ve o yumuşak, açık gözlerine bakarken, içimi bir hüznün kapladı. Onu bastırmaya, dışarı çıkmasını engellemeye çalıştım, ama gittikçe zorlaşıyordu.

"Tamam," dedi. "Sorum hazır."

Rutin işlemleri yaptık: o seçti, ben heceledim veya saydım. Sonra kapağı açtım. Uzun süre "*Evet!*" kelimesine baktım, sonra "Üzgünüm" dedim.

"Yazılı olan bu mu?" diye sordu. "Bu benim soruma cevap vermiyor."

"Hayır, üzgünüm."

"Ne? Neden?"

"Hile yaptığım için. Sanırım bunun için sana hiç özür dilemedim, ama dilemiştim. Özür dilerim."

Gırtlığındaki adem elması sallandı. "Neden yaptın?" diye sordu. "Babanla ilgili her şey miydi? Yoksa başka bir şey mi?"

"Çoğunlukla babamla ilgiliydi. Hayatım bir gecede kökünden değişti ve kimseye söyleyemedim. Yorgundum ve korkuyordum... Hala yorgun ve korkuyorum."

Bir an dudağını ısırdı, omuzları birkaç kez yükselip alçaldı. Sonra kollarını açtı ve öne eğildi. Birkaç saniye tereddüt ettim, ama sonra kendimi onun kollarına attım. Kollarını bana doladı ve ben orada, yanağımı göğsüne dayayarak, kalp atışlarını dinledim.

Bu durum aramızda neyi değiştirdi, eğer bir şey değiştirdiyse, emin değildim ama en azından bir an için Beau ile karşı karşıya gelmemek iyi geldi. Bana, her şeyi farklı şekilde ele alsaydım, bu aylar boyunca yalnızlık yerine sahip olabileceğim şeyi hatırlattı. *O da* işleri farklı şekilde ele alsaydı.

"Gerçek falım neydi?" diye sordu. "İkili rakamın altındaki kelime."

"Evet," dedim. "Evet'ti."

Beni kendine daha sıkı bastırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bölüm 22

SONRA

"Merhaba, yeni bir matematik kitabı lazım." Kütüphanenin kasasının önünde durdum.

"Eskisine ne oldu?" diye sordu Bayan Garcia, kitapları sisteme taramaktan bana yöneldi.

"Bulamıyorum." Bilinmeyen bir nedenden dolayı FBI ajanı tarafından alınmış olabileceğini eklemedim. Kimse bana bir şey söylememiş olsa da, tüm okulun bunu bildiğini, baskını bildiğini hissediyordum. Ama ne zaman birinin bakışları üzerimde kalırsa ya da iki kişi fısıldayarak konuşursa, benim hakkımda konuştuklarından emindim. Babam. Bu düşünceler beni toplum içinde gergin ya da huysuz yapıyordu. Muhtemelen ikisi de.

"Bu işler öyle yürümüyor. Eski kitabını kaybettiğinde sana yeni kitap veremem."

"Ama ara sınavlar yakında ve ona ihtiyacım var." Bilgisayarın önündeki masada, yaprakları sararmaya başlayan bir saksı bitkisi duruyordu. Yeterli miktarda su almıyordu. Saksının toprağı ıslaktı, belki de fazla sulanıyordu.

"Kayıp kitap ücretini ödemeniz gerekiyor, sonra size yenisini verebilirim," dedi ve dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Tamam, ne kadar?" Sırt çantamın ön cebinden cüzdanımı çıkardım ve açtım.

"Bir bakayım..." dedi ve bilgisayardaki birkaç tuşa bastı. "Yetmiş beş dolar."

Cüzdanımda bulduğum tek yirmi dolarlık banknotu kaldırırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yetmiş beş mi?"

"Evet, kaybettiğiniz kitabı yenisiyle değiştirmeliyiz."

"Tamam," dedim. "Yarın tekrar gelirim." Umarım annem bana o parayı verir, çünkü bu konuda çok fazla tartışma duymuştum. "Bitkini çok fazla suluyorsun."

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Kütüphaneden çıkıp öğle yemeğini arkadaşlarımla yediğim avluya gittim. Ava ve Caroline girişin yanındaki ferforje masalardan birinde oturuyorlardı. Karşılarında oturdum.

"Neredeydin?" diye sordu Ava.

"Kütüphanede," dedim. "Hesap kitabımı kaybettim."

"Hesap kitabını nasıl kaybedersin? O kitap bana verildiği ilk gün okuldan yatak odamdaki masama geldi ve o günden beri masamdan hiç çıkmadı." Ava bana bir paket patates cipsi attı.

Caroline, sıcak Cheetos paketini kaldırarak kaşlarını kaldırdı ve takas etmek için izin istedi. Cipsleri ona doğru ittim.

"Nasıl kaybettiğimi bilmiyorum," dedim, Caroline'ın bana verdiği Cheetos torbasını masanın üzerinde döndürerek. Onları yiyemezdim. Göğsüm zaten yanıyordu. "İkinizin evinde de yok, değil mi?"

"Ben görmedim," dedi Ava. "Hiç benim evimde ödev yaptın mı?"

"Her yerde ödev yaptım," dedim.

"Yani *herhangi bir yerde* olabilir mi?" Caroline, cipsini çıtırdatarak sordu. Ona elimi salladım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Benim evimde de yok," dedi. "Harika," dedim.

"Bana kızgın mısın?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Ne?"

"Kızgın görünüyorsun," dedi.

"Kitabım yüzünden

kızgıyım." "Sadece bugün

değil," dedi.

"Bir süre önce kaybettim."

Bana meydan okurcasına bakıyordu ama ben onun incinmişliğine bakamayarak önce gözlerimi kaçırdım. Bunun sebebi olduğumu biliyordum ama Şükran Günü tatilinden beri sürekli hissettiğim öfkeyi nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

"Belki Beau'nun evindedir." Ava omzumun üzerinden bakıyordu.

Döndüğümde Beau'nun Harper'la el ele masamıza doğru yürüdüğünü gördüm.

"Indy matematik kitabını senin evinde mi bıraktı?" diye sordu Ava, onlar bize ulaştığında.

"*Gerçekten* kaybettin mi?" diye sordu.

Kafamı salladım, midem sıkıştı. Birkaç gün önce onun sınavından kopya çektiğimden beri konuşmamıştık. Aslında konuşmuştuk, ama *bu* konuyu konuşmamıştık. O gün yan yana sınıftan çıktık ve yaptığım şeyi açıklamak için kelimeler bulmaya çalıştım. Neden yaptığımı. Hiçbir kelime bulamadım. En azından okulda söyleyebileceğim hiçbir kelime. Anneme söylemeyeceğimi söylediğim hiçbir kelime. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Şimdi ona yalvaran gözlerle baktım, sanki *bunun* bir nedeni de benim kayıp kitabımmış gibi.

Ama o benim bakışlarımdan kaçınıyordu. "Senin hesap kitabını görmedim," dedi. "Tamam," dedim.

"Ben de görmedim," dedi Harper.

"Harika," dedim, sesimde yine o alaycı ton vardı. Beau bana dar gözlerle baktı.

Özür dilemeliydim. Bunun yerine, hiçbir şey yemeden ayağa kalktım ve kayıp eşya bürosuna bakacağımı mırıldandım. Ve gerçekten de ana ofisteki kayıp eşya bürosuna baktım. Defterim orada değildi. Arkadaşlarımla yanına dönüp, yanımda getirdiğim öğle yemeğini ya da masada bıraktığım Cheetos paketini yiyebilirdim, ama yapmadım.

Cody'nin okuldayken takıldığı yeri biliyordum... Oraya gittim. Bugün onu görmemiştim. Ama futbol sahasına ve

onun hemen dışındaki büyük asfalt meydanına yaklaşırken, onu birkaç kişiyle birlikte bayrak direğinin altında dururken gördüm. Yukarıya bakıyorlardı ve ben de onların bakışlarını takip ederek direğin tepesine baktığımda, bağlanmış bir sırt çantası gördüm. O zaman orada duran kişilerden birinin Cody ile tartıştığını fark ettim. Açıkça onun sırt çantası ele geçirilmiş ve gökyüzüne kaldırılmıştı. Cody ve diğer çocuk sadece gülüyorlardı. Bir öğretmenin onlara durmalarını söylememesine şaşırdım. Cody, öğrendiğim kadarıyla, dünyayı umursamadan istediğı her şeyi yapıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Notlar, kurallar ve ebeveynler hakkında sürekli stres yaşamamak.

"Cody!" diye seslendim, ona ulaşabileceğim mesafedeydim ama o hala beni fark etmemişti.

Üçü de bana baktı. Cody'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve bana doğru yavaşça yürüdü, bu sırada kaykayına atladı. Hızla geliyordu, tam yolumun üzerindeydi. O yaklaşırken irkilmemeye ve kıpırdamamaya çalıştım. O da yön değıştirmedeğinde bunun bir cesaret oyunu olup olmadığını merak ettim. Kalbim hızlandı ama yerimden kıpırdamadım. Ve sonunda, son saniyede ayağını yere koydu. Kaykay ayak bileğime çarptı. Biraz acıdı ama çok kötü değildi. Bir parmağında delik olan yeşil bir çift Converse giyiyordu. Beyaz çorabı görünüyordu.

"Hey," dedi.

Arkasında, sırt çantalı adam çantasını indirirken Cody'ye birkaç küfürölü söz söyledi.

"Sana telefon numaramı verdim mi, vermedim mi?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

Başını eğdi ve gözleri, dudaklarına tam ulaşmayan bir gülümsemeyle kırıştı. "Vermiştin."

"Ama kullanmadın."

Cep telefonunu cebinden çıkardı, ekrana bir şeyler yazdı ve sonra tekrar cebine koydu.

Telefonum arka cebimde titredi. Kontrol ettim. Onu telefonuma kaydetmemiştim, bu yüzden sadece bir numara vardı. Ama mesajda şöyle yazıyordu: *Sen çok tatlısın.*

Yanlış gramer kurallarına odaklanmamaya çalıştım. Bu beni snob yapardı. Sadece bir mesajdı. Mesajlarda her zaman yazım hataları olurdu. Ben

Mükemmel bir mesaj yazarı değildim.

Ben de cevap yazdım: *O zaman beni öpmelisin.*

Bana ne oldu bilmiyordum. Cody'nin yanında olmak heyecan verici ve öngörülemezdi ve en önemlisi, son zamanlarda günlük hayatımda hissettiğim şeylerden *farklıydı*. Farklı bir şeye ihtiyacım vardı.

Gönder tuşuna bastım.

Telefonunu çıkardı ve mesajımı okurken yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı. Sonra, tereddüt etmeden, aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Öpücük uzun sürmedi. Tadı Doritos gibiydi, çim gibi kokuyordu ve biraz terliydi. Ama hoştu. İlk soğuk öpücüğümüzün aksine, bu yumuşak ve sıcaktı. Kollarının beni sarmalaması iyi geldi ve okul gününün geri kalanında aklımdan her şeyi uzaklaştırdı. Çünkü kaybolan kitabımı, babamın işini veya Beau'nun bana bakışını düşünmek yerine, Cody'nin kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Öpüşürken tahtasını kenara itip yolumuzdan çekmesini ve beni kendine çekmesini. Arkadaşı öpüşmemizin ortasında "Whoop!" diye bağırduğında, ağzıma karşı nasıl güldüğünü. Zil çaldığında ve kaykayla uzaklaşırken, "Bunu sonra devam ettiririz, Jones" dediğini.

Okuldan eve geldiğimde, hayatım yine başıma yıkılmış gibiydi. Evde kitabımı aradım ama yoktu. Babam evde değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum çünkü olaydan beri ofise gitmiyordu. Ofis *tatildeydi*. İnsanlar aradığında resmi kayıtlı mesajda böyle diyordu. Aralık ayı olması da yardımcı olmuştu.

Annem eve geldiğinde, ben çok sinirlenmişim.

Anahtarlarını mutfaktaki kancaya asma fırsatı bile bulamadan, "O aptal FBI ajanları okul kitabımı çaldılar" dedim.

Bana inanamayan bir bakış attı. "Bu çok olası değil."

"Onlar buraya geldiğinden beri kayıp."

"Muhtemelen odanda bir yerlerde." O gün yeşil önlük giyiyordu, bu da yorgun bakışlarıyla bana baktığında ela gözlerinin yeşil rengini daha da yoğunlaştırıyordu.

"Her yere baktım."

"Belki bir arkadaşının evinde bırakmışsındır. Beau'ya sordun mu?" "Herkes sordum."

"Baban nerede?" diye sordu, anahtarlarını asıp çantasını tezgahın üzerine koyarken.

"Bilmiyorum. Eve geldiğimde burada değildi."

Yüzü karardı.

"Babamdan kitabımın diğer eşyalarla birlikte alınmış olup olmadığını sorabilir misin?" Diye sordu. "Kitabını ne yapmaya çalışıyorlar ki?"

Tezgahın üzerinde küçük bir kase fıstık vardı, ben de bir tane alıp kabuğunu soydu ama yemedim. "Bilmiyorum. Belki komik buluyorlardır. Belki şaka yapmayı seviyorlardır. Belki içlerinden biri gerçekten matematik öğrenmek istiyordur."

Küçük bir kahkaha attı. "Yine, pek olası değil."

Ben homurdandım ve kabuğun iki parçasını ve fıstığı kaseğin içine geri attım. "Neyse, neyse. Kayıp ve yenisi yetmiş beş dolar ve bu çok para! Araba almak için para biriktiriyordum ve neredeyse tamamlamıştım, ama bu beni tekrar geriye atar."

"Neredeyse tamam mı?" diye sordu.

"Ne?"

"Ne kadar para biriktirdin?"

"Cuma günü alacağım maaşla, sanırım sekiz yüze ulaşacağım." "Bu çok iyi, Indy."

"Teşekkürler."

"Hadi sana bir araba alalım."

"Ne?" diye sordum. Kelimeleri duydum, her birini anladım, ama onları bu sırayla bir araya getirmeyi kastettiğini düşünmedim.

"Sana bir araba alacağız. Ne tür bir araba istediğini düşündün mü?"

Orada durdum, hala anlayamıyordum, tezgâhtaki bar taburesi kalçalarımın baskı yapıyordu. "Bana araba mı alacaksınız? Şimdi mi?"

"Araba istemiyor musun?"

"Hayır, yani, evet, istiyorum. Kesinlikle."

"O zaman ayakkabılarını giy. Gidelim."

Ayaklarıma baktım. Üzerimde tüylü çizgili çoraplar vardı. "Peki ya babam? Ona sormalı mıyız? Onu beklemeli miyiz?" Para durumları daha istikrarlı hale gelene kadar beklemeli miyiz? Son cümleyi yüksek sesle söylemedim.

"Hayır," dedi kısa ve kesik bir cevapla.

"Tamam, ayakkabılar," dedim ve onları almak için aceleyle koştum. Belki bu beni bencil yapıyordu, her şeye rağmen bir araba istemek, ama kendi arabam şu anda bana özgürlük gibi geliyordu, kaçış gibi, ve buna ihtiyacım vardı.

Masum olsun ya da olmasın, bu soruşturmanın ailemin evliliğini, ailemizi mahvedip mahvetmeyeceğini merak ediyordum.

Bölüm 23

ŞİMDİ

GÖZLERİM KAPANIYORDU. Gece yarısını geçmişti. Muhtemelen bir geçmişti. Zemin sertti, ama başımın altındaki sweatshirt yumuşaktı, bu da durumu katlanılabilir hale getiriyordu. Beau, kitaptan bir bölüm daha yüksek sesle okurken sesi yatıştırıcıydı. Zaten üç bölüm okumuştum. Bu dördüncüydü. Kitap iyiydi, ama uykum geldikçe hikayeyi takip edememeye başlamıştım. Uyumak istemiyordum.

Beau hala duvara yaslanmış oturuyordu. Uykulu, gergin veya rahatsız görünmüyordu. Bir sanat modeli gibi görünüyordu. Sanki biri gelip, bir dizini yukarı kaldırmış, diğer ayağını onun altına koymuş, kitabını üstüne koymuş halde oturan onun portresini çizecekmiş gibi. Bir eliyle kitabı güçlü parmaklarıyla tutuyordu. Diğer eliyle boynunun arkasını kavrayıp ara sıra masaj yapıyordu. Gözleri sayfaya bakarken kirpikleri ekstra uzun görünüyordu. Saçları alnına ve kulaklarının üzerine düşmüştü.

Daha önce kucaklaştıktan sonra ikimiz de garip hissetmiştik. İlk ben uzaklaşmıştım, Beau'nun bana herhangi bir teselli veya affetmeyi hak etmediğimi düşünüyordum, eğer öyleyse. Bakışları ellerine kaymış, tırnak kenarındaki deriyi koparıyordu.

"Bir bölüm daha okuyayım mı?" diye sordu.

"Evet," diye çok çabuk cevap verdim.

Orada uzanıp dinlerken, o da oturup okurken, artık durum o kadar garip gelmiyordu. Artık her şey neredeyse normaldi. Tabii, normal altı ay önceki durumsa.

"Çoraplarımı ister misin?"

Gözlerim birden açıldı. "Ne?"

"Uyuyor musun?"

"Muhtemelen," dedim.

Kıkırdadı ve kitabı bir kenara koydu.

"Güzel," dedim. "Beğendim."

"Evet, güzel." Hala ayakkabılı olan ayaklarını işaret etti. "İster misin?"

"Ne? Hayır. Çoraplarını çalmayacağım." Teklifine şaşırdım. Kamuya açık bir tuvalette çıplak ayakla durmak, onun en son isteyeceği şeydi.

"Bu gece daha iyi uyumanı sağlayabilirler," dedi.

"Hayır, gerek yok... ama teşekkürler."

Gözleri odayı tararken dudağını ısırды. Her zaman dudağını ısırır mıydı? Dudakları dolgundu. Bunu hatırlamıyordum. Hayır, hatırlıyordum.

"Şey..."

"Ne?" dedim.

"Ben de

yorgunum."

"Uyumalısın."

Gözleri benim sweatshirt'üme takıldı.

"Oh." Oturdum. "Kullanmak ister misin?"

"Hayır, yani, evet, ama ikimiz de kullanabilir miyiz?" "O kadar büyük değil."

"Sırt sırta mı?" diye sordu.

"Deneyebiliriz." Sweatshirt'ü mümkün olduğunca gerginleştirdim, ama yastık görevi görmesi için kıvrımlı tutmaya çalıştım. Önce onun uzanması için başımı salladım. O da uzandı. Ben de diğer tarafa dönerek uzandım. Vücudumuz başımızdan popomuza kadar birbirine değiyordu. İkimiz de dizlerimizi bükümüştük ve çıplak ayaklarım onun spor ayakkabılarının tabanına basıyordu.

"Çoraplarına ihtiyacım yok, ama ayakkabılarını çıkarmalısın," dedim.

"Bu yardımcı olur mu?" diye sordu.

"Kendin için," dedim. "Rahatlık için."

"Tamam." Ayak parmaklarıyla ayakkabılarını çıkardı.

"Yani, mikroplardan endişeleniyorsan, benim ayağım tuvaletteydi. Bundan daha iğrenç bir şey olamaz."

Alçak bir kahkaha attı. "Mikroplardan endişelenmiyorum."

Birkaç dakika sessizce uzandık. Bu açıdan, lavabonun altındaki dolabın alt dudağının altında bir örümcek ağı görebiliyordum. Onu ören örümceğin bir ara terk etmiş olmasını umuyordum. Aklıma bir anı geldi. Sekiz ya da dokuz yaşındaydım. Yatak odamın zemininde bir örümcek gördüm ve kan donduran bir çığlık atarak kendimi yatağa attım. Babam odama koştu.

"Yaralandın mı?" diye sordu, nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmış bir halde.

"Örümcek var." Kolumu sallayarak zemini işaret ettim.

Babam parmağımın işaret ettiği yere, az önce oynadığım Barbie bebeğin yanında hareketsiz duran örümceği gördü. "Bir kurt örümceği," dedi babam sevinçle. "Bunlar iyi örümceklerdir. Kötü böcekleri uzak tutarlar. Onu odanda bırakmalısın."

"Hayır baba. Örümcekleri sevmiyorum. Lütfen onu öldür."

"İyi olanı ezmemi mi istiyorsun?" diye sordu, kırılmış gibi davranarak.

"Lütfen, baba."

"Bir bardak alıp onu dışarı çıkaracağım." "Çabuk ol!" diye seslendim.

Beau, sırtımda hissedebileceğim kadar derin bir nefes aldı ve beni anıdan çıkardı. Boğazım düğümlendi.

"Sence insanlar değişebilir mi?" diye sordum. "Temelde kim olduklarını değiştirebilirler mi?" Babam "iyi" örümcekleri kurtaran adam mıydı, yoksa dolandırıcılık yapan adam mı? Eğer öyle bir şey yaptıysa. Yapmamış olsaydı, şimdiye kadar anlaşılmamış mı olurdu? Beynimde bu iki kişi aynı bedende bir arada var olamazdı. Bu da onun değiştiği anlamına geliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Beau düşünceli bir şekilde. "Belki. Ama bence insanlar özünde oldukları gibidirler. Bazen maske takarlar belki, ama

gerçekte kim oldukları her zaman orada olacaktır. Bence. Bilmiyorum," dedi tekrar, sanki az önce söylediği şeye güvenmiyormuş gibi. Beau için nadir bir durumdu. "Peki ya sen? İnsanlar değişebilir mi sence?"

"Evet," dedim. Artık farklıydım, değil mi? Ya da belki de içimde hep bu öfkeli, acımasız kız vardı. Sadece ortaya çıkmak için bekliyordu.

"Belki de haklısın," dedi. Ne kadar farklı olduğumu mu düşünüyordu?

Kalbinin sırtımın ortasında attığını hissedebiliyordum. "Bu gerçekten rahatsız edici, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim.

O da oturdu. "Ya eğer..."

Ben de oturdum. "Ne olursa ne olur?" diye sordum, o cümleyi tamamlamayınca. "Ya sırtımın üstüne sweatshirt'ü serip..."

"Benim yastığım olmak mı istiyorsun, Beau?" diye sırttım.

"İstemiyorum," dedi kendi sırtışıyla. "Ama fedakarlık yapmaya hazırım."

"Daha büyük bir iyilik için."

"En azından bizim iyiliğimiz için," dedi.

"Şu anda tek iyilik bu," dedim. "Doğru."

Başımı

salladım.

"Öyle mi?"

Yine başımı salladım.

Sırt çantamı kendine doğru çekti, üzerine sweatshirt'ü yerleştirdi ve sırt üstü uzandı. "Çok daha iyi," dedi.

Orada oturup dizlerimi göğsüme çekerek kucakladım. Başımı göğsüne yaslayıp her türlü duygunun yüzeye çıkmaması için kendimi tutabileceğimden emin değildim. Sadece son birkaç aydaki duygular değil — incinme, üzüntü, öfke — uzun zaman önce derinlere gömdüğüm duygular da.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu, kolunu yana doğru uzatarak beni bekledi.

Boğazımı temizledim. "Sadece ışığı kapatmalı mıyım, kapatmamalı mıyım diye karar veriyordum."

"Muhtemelen," dedi. "Eğer gerçekten uyumak istiyorsak."

Başımı salladım ve ışık düğmesine doğru yürüdüm. Işığı kapatmadan hemen önce gözlerimiz buluştu. Sonra karanlık çöktü.

Bölüm 24

SONRA

"ARAÇ ALDIN MI?" Ava, arabasına bindiğimde sordu. Bugün havada çok nem vardı ve saçlarım kıvrılmış, cildim nemliydi.

Pencereden, annemin önceki gün satın almama yardım ettiği ikinci el Honda Civic'e baktım. Elbette arabanın büyük bir kısmını o ödemişti, ama eve vardığımızda banka hesabımdaki tüm parayı ona transfer ettim. Ve bu sabah aldığım maaşın tamamını.

Arabayı sevmiştim... *çok* sevmiştim, ama aynı zamanda annemin evimizde yaşanan savaşta kullandığı bir tür silah gibi de hissettiriyordu. Ve bu da onu iğrenç hissettiriyordu. Bir taraf seçmişim gibi hissettiriyordu.

"Evet, aldım," dedim.

"Neden bize söylemedin?" diye sordu Caroline.

"Daha dün oldu. Sürprizdi." "Sorun değil," dedi

Ava.

Beau'ya baktım. Ava yola çıkarken o pencereden arabama bakıyordu. Muhtemelen dün gece neden onu aramadığımı merak ediyordu. *Ona* söylemedim. Ya da belki hala pazartesi günü sınavında kopya çektiğimi düşünüyordu. Onu aramadığım için ne kadar mutlu olduğunu.

"Bu, artık araba paylaşımına yardım etmeye başlayabileceğin anlamına geliyor," dedi Ava. "Ben de araba paylaşımına yardım edebilirim," dedi Beau.

"Kimse senin arabanın arka koltuğuna oturmak istemiyor," diye alay ettim, arkadaşlığımızın ritmini yeniden bulmaya çalışarak.

Şakama gülmek yerine, "O kadar da küçük değil" gibi bir şey mırıldandı, sonra ayaklarının arasındaki yerde duran sırt çantasının fermuarını açtı ve içindekileri karıştırmaya başladı.

"Araba paylaşımından bahsetmişken," dedi Ava, Slurpee bardağını kaldırarak. "Bugün cuma."

"Oh," dedim. "Sonra ekleyebilir miyim? Nakit param yok." Nakit param yoktu. Sıfır. Kendimi kötü hissettim. Annemden isteyeceğim bir şey daha. Belki babamdan isterim.

Ava bardağı tutucuya geri koydu. İçinde birkaç banknot vardı — Caroline ve Beau'nun bağışlarıydı, eminim.

"Oh!" Caroline, telefonuna bakarak şaşkın bir haykırış attı.

"Ne?" diye sordum.

"Sınıf sıralamaları açıklandı."

Bu mantıklıydı. Her zaman cuma günleri açıklanırdı.

"Tamam," dedim. Normalde buna pek önem vermezdi. Beau ve ben her zaman sınıfımızın ilk onunda yer alırdık. Caroline ve Ava ise almazdı. Onları arayıp bize gösterip alay eden tek kişi Beau'ydu, çünkü o her zaman benden öndeydi ve bunu komik buluyordu. Ben de çoğunlukla öyle bulurdum.

"Beau'nun önüne geçtin," dedi Caroline.

Beau, sırt çantasındaki neyle uğraşıyorsa, başını kaldırdı ve Caroline'ın başının arkasına odaklandı. "Ne?"

"Indy şimdi üç yaşında, sen dört yaşındasın."

"Nasıl?" diye sordu. "Son sıralamalar açıklandığından beri sadece bir sınav yaptık."

Sınav. Cevaplarımın üçte birini onun kağıdından aldığım sınav. *"Sanırım senden daha yüksek puan aldım"* demek istemiyordum. Ama öyle olmalıydı. Onun yanlış yaptığı birkaç soruyu ben doğru yapmış olmalıyım. Şaşkınlıktan sessiz kaldım.

"Ah, zavallı Beau," dedi Ava. "Indy'nin geçen hafta bulunduğu yerde bulunuyorsun ve nedense bu durum seni çok üzüyor." Bunu eğlenceli, alaycı bir ses tonuyla söyledi, başka bir gün, başka bir sınavdan sonra

sadece güler ya da gökyüzüne öfkeyle yumruk atar gibi yapardı. Ama bu sefer gözleri karardı, kaşları çatıldı.

"Ciddi misin?" diye sordu Ava. "Buna gerçekten kızdın mı?" "Kızabilir," dedim.

"Yapma," dedi bana.

İçimde bir şey değişti. Yedinci sınıftan beri ilk kez, Beau ile aramda nasıl geçeceğimi bilmediğim büyük bir uçurum hissettim.

Beau, Ava'ya "Sorun yok. Kızgın değilim" dedi.

Caroline irkildi, kaşlarını kaldırdı ve yolculuğun geri kalanında gözlerini yan camdan dışarıya dikti.

Okula yaklaştığımızda Ava hızını düşürdü ve "Cody ile aranızda bir şey mi var?" diye sordu.

O bizim yanımızda kaldırımda bisiklet sürüyordu. Bana camı açmam için işaret etti. Camı açtım ve Ava otoparka girerken o kapıyı tuttu. "Hey," dedi.

"Cody," dedi Ava. "Yüzün yere çarpacak."

"Bu benim ilk denemem değil," dedi. Sonra eğilip dudaklarımdan öptü. Sanırım, kaykay yaparken hareket halindeki bir arabaya tutunmasının ilk denemesi olmadığını kastetti. Ama aynı zamanda, açık araba penceresinden birini öpmesinin de ilk denemesi olmadığını kastetmiş olabilir.

"Cidden, Cody," dedi Ava. "Arabamı bırak." O

güldü ve tam da öyle yaptı, uzaklaşarak.

Arkadaşlarımla arabada zaten var olan gerginlik göz önüne alındığında, zamanlama pek iyi değildi, ama bu hareket kalbimi hızla çarptırdı.

"Yeni bir araba, yeni bir erkek arkadaş," dedi Caroline. "Bize başka neyi anlatmıyorsun?"

Beau bana kaşlarını kaldırdı, muhtemelen benimle ilgili yeni şeyler listesine "aldatan" kelimesini eklemek için can atıyordu. Ama eklemedi.

"O benim erkek arkadaşım değil" diyebileceğim tek şey buydu. "Ama ondan hoşlanıyorsun?" dedi Ava, normal park yerimize girerken. Herkes sessizleşti, cevabımı bekliyorlardı.

"Sanırım öyle," dedim. Son birkaç haftadır duygularım çok karıştı. Çoğunlukla kızgındım. Ama Cody

Bu iyi bir şey olmalıydı.

Beau yüksek sesle iç geçirdi ve kapısını açarak arkasında çarptı.

"Bugün keyfi yok," dedi Ava, bana dönerek.

Caroline de arabadan inmedi, sadece koltuğunda döndü. "Bir sorun mu var, Indy?"

"Cody'yi sevdiğim için mi?" diye sordum, biraz fazla sert bir şekilde. "Hayır. Şey... o da var."

"O senin tipin değil," diye araya girdi Ava. "O benim tipim." Caroline başını salladı ve "Keyifsiz görünüyorsun," dedi.

"Gerçekten öylesin," dedi Ava. "Sen ve Beau ikiniz de. Kavga mı ettiniz?"

"Hayır," dedim, ki bu doğrudu. Kavga etmiyorduk. Muhtemelen gerçekten konuşmadığımız için. "Ama ailem kavga ediyor ve ben iyi uyuyamıyorum."

Caroline arkaya uzanıp dizimi sıktı. Son zamanlarda onun duygularını incitenin ben olduğumu bildiğim için suçluluk duydum, ama o beni teselli ediyordu. "Üzgünüm."

"Ben de," dedim.

"Ne hakkında kavga ediyorlar?" diye sordu Ava.

"Bilmiyorum." Onlara bildiğim kadarını zaten anlatmışım. "Her şeyi mi?"

"Ugh," dedi Ava. "Peki, Harper'ın doğum günü partisinden sonra benim evimde kalabilirsin."

"

"Harper'ın doğum günü partisi mi?" Annemin doğum günü birkaç gün önceydi ve arkadaşlarımı bırakıp onunla kutlamak için gitmişim ama anlamsızdı. Sessiz, garip bir akşam yemeği yedik ve erken yatmaya gittik. Sonuçta Caroline'ın evine kaçmalıyım. Belki bu yatıya kalma ile bunu telafi edebilirim. Onlarla ilişkilerimi biraz düzeltmeye çalışabilirim. Beau fikrini değiştirir. Belki hayatımdaki tüm dramlar bittiğinde ve ona olan biten her şeyi anlatabildiğimde. Ona anlatabilecek miyim? Babamın suçsuzluğu kanıtlandığında bile?

"Evet," dedi. "Partisi bu akşam. Unuttun mu?"

Kesinlikle unutmuştum. "Hayır. Ama ona hala bir hediye almam lazım. Siz ona ne aldınız?"

"Makyaj malzemeleri," dedi Ava.

"Hediye kartı," dedi Caroline.

Benim boş banka hesabımla ikisini de alamazdım. Odamı karıştırıp yeniden hediye edebileceğim bir şey var mı diye bakmam gerekecekti.

"Yani bu gece pijama partisi mi yapıyoruz?" diye sordu

Ava. "Evet," dedim.

Bölüm 25

ŞİMDİ

HER YER KARANLIKTİ. Işığı kendim kapatmıştım, ama böyle bir şey beklemiyordum. Biraz ortam ışığı olacağını düşünmüştüm — pencereden giren bir sokak lambası, tavandaki küçük bir duman dedektörü ampülü, duvara takılı bir gece lambası gibi. Sonuncusu mantıklı gelmiyordu, ama uzun zamandır hiç ışık olmayan bir odada bulunmamıştım.

Beau yerden, "Üzerime basma" dedi.

"Söz veremem," diye cevap verdim. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Ayağımı kaldırıyorum. Ellerini uzatarak yaklaşık üç adım ileri git."

"Ayağını mı kaldırılıyorsun? Ne kadar centilmenssin." "*Ben* de ayağa kalkarsam, çarpışan arabalar gibi oluruz."

Kollarımı önüme uzattım ve sesinin geldiği yöne doğru yürüdüm.

"Konuşmaya devam et," dedim.

"Sekizinci sınıfta bize oynattıkları güven oyununu hatırlıyor musun? Bir kişinin gözleri bağlanıyordu ve diğeri onu engelli parkurda yönlendiriyordu."

"Ben onun, talimatların ne kadar iyi verilip takip edilebileceğini görmek için bir oyun olduğunu sanıyordum."

"Gerçekten mi? Ben hep bunun bir güven oyunu olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Fayans zemin ayaklarımın altında soğuktu. "Talimat verme konusunda çok iyiydim."

Beau ve ben o oyunu kazanmıştık.

"Belki de ben sadece sana güvenmekte çok iyiydim," dedi. Artık bu doğru değildi.

Bu söz üzerine ikimiz de sessiz kaldık. Ya da belki de ben onun ayağını tuttuğum için o sessiz kaldı.

"Seni buldum," dedim, doğru pozisyona gelmek için bacağını takip ederek. Dizine ulaştığımda, dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra, uzattığı elini bulana kadar ileri doğru süründüm ve onu yeni rehberim olarak kullanarak kolunu, pazısını ve göğüs kasını takip ettim. Nefesim sığlaşmıştı ve bir dirseğimin üzerine, sonra da yanıma dönerek kendimi düzgün nefes almaya zorladım. Kolunu sırtıma doladı, ben yanağımı göğsüne dayadığımda eli omzumu kavradı. Sabun ve nane kokuyordu. Kendisi gibi kokuyordu.

"Sorun yok mu?" diye sordu. "Rahat mısınız?"

"Şey... evet... evet." Elimle ne yapacağımı bilemedim ve eli onun bir santim üzerinde asılı kaldı. O da bunu hissetmiş olmalı ki, serbest eliyle benim elimi buldu ve onu beline doğru çekti.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

Başımı salladım, kalbim göğsüme çarpıyordu, bu kadar zaman sonra vücudumun ona tepki vermesine sinirlenmiştim. Birkaç ay önce başlayan bu heyecanlanmaların bir sapma olduğunu düşünmüştüm. Arkadaşlığımız için onları asla önemsemeyecektim. Ama görünüşe göre arkadaşlığımız bitmişti ve heyecanlanmalar devam ediyordu. Bu tersine bir durumdu. Ben tam tersini istiyordum.

Parmakları omzumda yumuşakça hareket etti. Yutkundum. Tam tersini *istiyordum*, her sinir uçum tetikteyken bedenime söyledim. Ya da belki ikisini de istiyordum. Birkaç dakika sonra, eli hareket etmeyi bıraktı ve ağırlaşarak kolumda gevşedi. Nefesi derinleşti.

Elim belini daha da sıkıca sardı, bu da istemeden vücudumu ona daha da yaklaştırdı. Keskin bir nefes aldı. Gözlerimi kırptım, bunun bana bir tepki mi olduğunu yoksa uykuya mı daldığını

uykuya dalmış ve benim hareketimle irkilmiş miydi? Karanlıkta bunu anlamak zordu. Muhtemelen ikincisiydi.

Gözlerimi kapattım, ben de rahatlamaya çalıştım.

Başımın üstüne yumuşak bir dokunuş hissettim. Bu dokunuşun çenesinden mi, ağzından mı yoksa yanağından mı geldiğine karar veremedim. Her neyse, bu hareket vücuduma sıcaklık yaydı. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Ben de seni özledim," dedim yumuşak bir sesle.

Bu sefer, onun nefesinin kesilmesinin az önce söylediğim şeye tepki olduğunu biliyordum.

"İkinci kuralım..." diye fısıldadım. Birkaç saniye bekledim, istediğim şeyi yüksek sesle söyleyebilir miyim, söyleyecek miyim diye düşündüm.

"Nedir o?" diye sordu.

"Karanlık olduğunda hiçbir şey için endişelenmemiz gerekmediğini." "Hiçbir şey mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

İlk harekete geçenin o mu yoksa ben mi olduğumdan emin değildim, ama karanlıkta dudaklarımız birbirine çarptı. Öpücük gözyaşlarının tuzlu tadı vardı. Muhtemelen sadece benim gözyaşlarımdı, ama emin değildim. O da bu tadı almış olmalıydı, çünkü eli yanağıma gitti ve başparmağıyla gözyaşlarımı silerken dudaklarını benim dudaklarıma bastırmaya devam etti.

Ayak parmaklarımı yere bastırarak ona daha yakın olmak için kendimi ittim. Eli sırtımdan aşağıya, sonra da uyluğuma indi ve onu kendi bacağına çekti. Elim onun karnına, göğsüne, saçlarına gitti. Onu olabildiğince hissetmek istedim.

Hala konuşmamız, çözmemiz, halletmemiz gereken çok şey olduğunu biliyordum, ama şu anda bu çok iyi, çok doğru geliyordu. Duygusal olarak bağlı olduğun birini öpmek daha yoğun, daha uyumlu, her şeyin daha fazla olduğunu fark etmemi sağladı.

Dili dudaklarımı geçip ağzımı keşfetti. Elimde gömleğini sıktım, duygularım beni boğuyordu. İçimde bir şey yerine oturdu: Beau ile olan bağım. Aylardır hissetmediğim bir duygu. Yüzümden daha fazla sıcak gözyaşı aktı. O uzaklaştı.

"Durma," dedim. "Endişelenmene gerek yok." Konuşmaya hazır değildim. Muhtemelen gözyaşlarımın üzgün olduğum anlamına geldiğini düşündü. Ve kesinlikle biraz

ama esas olarak mutluydum. Uzun zamandır ilk kez. Ve şu anda sadece mutlu olmak istiyordum.

O da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki beni tekrar kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bölüm 26

SONRA

RENKLİ ÇANTayı kağıt mendille sıkıca tutup ön kapıya doğru yürüdüm. Çantanın içinde geçen yıl doğum günümde aldığım ve henüz kullanmadığım bir mum ve aynı şekilde kullanmadığım bir çift tüylü çorap vardı. Bu hediyeleri kimin verdiğini hatırlamıyordum. Annemden geldiğinden emindim, ama evrene, arkadaşlarımdan gelmediğini, gelmiş olsalar bile hatırlamayacaklarını yalvardım. Harika hediyelerdi. Tüylü çorapları ve mumları çok severdim. Sadece henüz açmaya fırsat bulamamıştım.

Bu gece kendi arabamla gelmiştim. Harper'ın evindeki Cadılar Bayramı partisinden farklı olarak, bu parti daha küçük görünüyordu (önündeki araba sayısına bakılırsa) ve içeride yapılıyordu. Mantıklıydı. Artık Aralık ayıydı ve hava daha soğuktu.

Kapıyı çaldım. Kapıyı tanımadığım bir kız açtı. Saçları tepesinde topuz yapılmıştı ve parlak kırmızı ruj sürmüştü. Daha büyük görünüyordu, belki üniversite çağındaydı.

"Merhaba! İçeri gel," dedi.

Müzik yüksek sesle çalıyordu ve evin arka tarafındaki büyük odadan geliyordu.

"Teşekkürler," dedim ve içeri girdim. "Bu arada, ben Indy."

"Merhaba, ben Lucy, Madison'ın arkadaşayım."

Madison'ın kim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Herkes burada," dedi omzunun üzerinden bakarak uzaklaşırken.

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim ve onu takip ettim.

"Indy!" Partiye vardığımda Harper bağırdı. "Hoş geldin!"

"Doğum günün kutlu olsun," dedim ve hediyesi uzattım.

"Teşekkürler!" Hediyesi aldı ve mutfak masasındaki diğer hediyelerin üzerine koydu. Sonra beni kolumdan tutup adaya çekti. "Ye!"

"Oh, uh, tamam, teşekkürler." O kadar da aç değildim.

O, kanepede oturan Beau ve tanımadığım birkaç kişiden oluşan gruba katılmak için zıplayarak uzaklaştı. Ava ve Caroline henüz gelmemiştir.

Ava ve Caroline henüz gelmemiştir.

Kağıt tabağıma parmak yiyecekleri koydum — sebzeler ve ranch sosu, mozzarella çubukları, cips — sonra oturmaya gittim. Çevresi sarmaşıklarla kaplı kanepede yer yoktu, ben de yakındaki kadife yeşili koltuğa oturdum.

Beau bana hafifçe başını salladı, ama başka kimse beni fark etmedi. Konuşmalarını dinledim ve bağlamdan Madison'ın Harper'ın ablası olduğunu ve doğum günü partisi için üniversiteden geldiğini anladım. Lucy ise Madison'ın arkadaşıydı. İkisi de bir çeşit alkol içiyor gibi görünüyordu. Kanepede oturan diğerleri bizim okula gidiyordu. Onları daha önce görmüştüm ama kimsenin adını bilmiyordum.

Havuç çubuğunu çıkırtarak odayı gözlerimle taradım. Duvarda büyük bir televizyonun bulunduğu gömme bir eğlence merkezi vardı. Arkamdaki duvarı bir kitaplık kaplıyordu. Birçok yetişkin kitabı ve klasik eser vardı. Ayrıca Roald Dahl, Beverly Cleary ve Judy Blume gibi yazarların çocuk kitaplarının bulunduğu bir bölüm de vardı. Gözlerim Agatha Christie'nin kitaplarının bulunduğu bölüme takıldı. Harper'ın gizemli hikayeleri bu kadar sevmesinin nedeni muhtemelen buydu.

Ava ve Caroline ile birlikte gelmeliydim. Ava beni almayı teklif etmişti ama kalabalık bir gece öncesinde kendi arabamda biraz yalnız kalmak istedim. Onlara burada buluşacağımızı söyledim. Tabağıma dizlerimin üzerine koydum ve mesaj atıp atmadıklarını görmek için telefonumu çıkardım. Atmamışlardı.

Yolda mısınız? Tek başımayım! diye mesaj attım.

Daha önce sadece Ava ve Caroline ile başladığım sohbet olduğunu sanmışım, ama çok geç fark ettim ki, Beau'nun da dahil olduğu grup sohbetiydi. Mesajı okuduğunu gördüm ve Harper ona bir şey söylemeden önce bir milisaniye göz göze geldik ve o gülümsedi. Belki de mesajımın yanlış olduğunu, burada tek başıma olmadığımı düşündü. Sonuçta, grupta en yakın olanlar Beau ve bendik. O yanımdayken kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Ama o yanımda değildi. Ve kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissettim.

Beau ile ilişkimizi nasıl düzeltereceğimi bilmiyordum. Özür dilememi beklediği için aramızda mesafe koyduğunu biliyordum, ama neden aldattığımı açıklayamadığım için nasıl özür dileyeceğimi bilmiyordum. Önceden, evde olan biten her şeyi ona anlatmaya hazırdım, ama son zamanlarda bana karşı davranışları, beni bu kadar çabuk kesip atması, ona herhangi bir sırrımı güvenilebileceğimi düşünmem belki de yanlıştı.

Telefonuma yeni bir isim girdim: Cody. Ve ona bir mesaj attım.

Bu akşam evde misin? Harper'ın doğum günü partisindeyim. İki kapı aşağıda oturuyordu. Sorun çıkarmaya mı çalışıyordum? Hiç sanmıyordum. Ondan şöyle bir cevap almayı umuyordum: Evet, gel beni gör.

O anda gelirdim. Yemek tabağımı iki kapı öteye taşır ve onu verandasında öperdim. Belki onunla konuşurdum bile. Onu daha iyi tanırdım. Çünkü onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Telefonum çaldı.

Cody değildi. Caroline'dı: *Yolda değiliz ama yakında olacağız. Otuz dakikaya orada olur muyuz?*

İç geçirdim ve bir havuç daha yedim. Mozzarella çubukları soğuktu, iğrençti, ama yine de yedim. Sonra tabağımı atmak için çöp kutusu aradım. Açık bir kilerde bir tane buldum.

Geri dönerken, Beau tezgahta bir tabak dolduruyordu.

"Merhaba," dedim.

"Ava ve Caroline ile gelmene şaşırdım."

"Evet, arabamı sürmek için sabırsızlanıyordum. Onlarla gelmeliydim. Burada kimseyi tanımıyorum."

"Çoğu Harper'ın müzik grubundan arkadaşları, birkaçı da korodan."

"Mantıklı."

"Gelmen gerekmiyordu," dedi.

Kafamla salladım çünkü bu, "*Gelmemelisin*" demek gibi geldi.

"Mozzarella çubukları çok lezzetli." diye işaret ettim.

Birkaç tane alıp tabağına koydu. Birkaç dakika sonra soğuk peyniri yediğini görünce kendimi çok memnun hissettim.

"Indy'nin kiminle çıktığını biliyor musun?" Harper'ın arkamda yüksek sesle konuştuğunu duydum.

Dönüp kız kardeşiyle konuştuğunu gördüm.

Madison kim olduğunu sormuş olmalıydı, ben duyamadım ama Harper "Cody. Komşumuz Cody" dedi.

Madison kahkahalarla güldü. "Uyuşturucu bağımlısı Cody olmasın! Öyle olmadığını söyle." Bütün bunları açıkça sarhoş halde ve bir bira kutusu sıkıca tutarken söyledi, bu bana çok ironik geldi.

Beau sırtıttı. Ona tokat atmak istedim. Belki de bir özür, durumu düzeltmek için yeterli olmazdı.

Şu anda daha da karmaşık duygulara ihtiyacım yoktu; evde zaten yeterince vardı. Döndüm ve odadan çıktım. Dramatik bir çıkış gibi geldi, ama hayatım bu günlerde oldukça dramatikti.

"Indy, bekle!" Beau'nun sesini duydum, ama durmadım ve o da peşimden gelmedi.

Dışarı çıktım. Gece soğuktu ve dışarıda uzun süre kalmayı beklemediğim için ceketimi yanıma almamıştım. Ayrıca, soğuk göreceli bir kavramdı. Kaliforniya'nın orta kıyısında yaşıyorduk; kar yağıyor değildi. Sadece biraz rüzgârlıydı.

Aklımı değiştirip arabama doğru yürümeye başladım. Kaldırımdan Cody'nin evine doğru ilerledim. Bana mesaj atmamış, tahmin ettiğim gibi evime de gelmemişti.

Onun evine hiç gitmemiştim, sadece Harper bir keresinde arabayla geçerken gösterdiği için hangisi olduğunu biliyordum. Evde olup olmadığından emin değildim; ön tarafta araba yoktu. Ama Cody'yi sadece kaykay üzerinde görmüştüm. Belki arabası yoktu. Veranda ışığı açıktı, ben de kapıyı çalmak istedim.

Kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Bol bir elbise ve ev terliği giymişti. Boynunda okuma gözlüğü asılıydı. "Hiçbir şey almak istemiyorum," dedi.

"İyi ki, çünkü ben bir şey satmıyorum. Ben Cody'nin arkadaşayım. Indy?" Adımı daha önce duymuş muydun, emin değildim.

"Adının bu olup olmadığını mı soruyorsun? Çünkü bilmiyorum."

"Hayır, üzgünüm, ben Indy. Cody burada mı?"

"Yok. Muhtemelen babasının evindedir. Her iki haftada bir hafta sonu burada olması gerekiyor, ama o istediğini yapıyor."

Cody'nin istediğini yaptığını zaten anlamıştım. "Tamam, teşekkürler."

"Indy, uğradığını ona söylerim."

"Teşekkürler," dedim. "Ona mesaj da atabilirim." Cebimi okşadım.

"Öyleyse neden zamanımı boşa harcadın acaba?" Bu sözlerle kapıyı kapattı.

Haksız değildi. Tekrar mesaj atmalıydım. Yürüyüş yolundan kaldırıma geri döndüm. Ava'nın arabası şimdi Harper'ın evinin önünde benimkinin arkasında park etmişti. Arkadaşlarımın geldiğine sevindim ve rahat bir nefes aldım. Harper'ın ön kapısına doğru yürürken sesler duydum. Biri Beau'nundu.

O görüne kadar birkaç adım daha attım. Daha önce kapıyı açan kızla birlikte duruyordu — Lucy. Kızgın görünüyordu, ama son zamanlarda bu onun normal hali gibiydi. En azından ben etrafta olduğumda. Ne olduğunu anlayamadan, öpüşmeye başladılar.

Ağzımdan şaşkın bir çığlık çıktı ve donakaldım. Sonra Lucy güldü ve eve geri koştu. O, onun beni görmesini engelliyordu ama şimdi o gittiği için, onun görüş alanında kalmıştım.

"Göründüğü gibi değil," dedi. Yüzündeki ifade paniğe dönüştü.

"Tamam," dedim.

"O patates kızartması yemek istedi. Sarhoş. Sarhoşken araba kullanmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Beni öptü. Onu ittim." Elini saçlarına geçirdi. "Çok sarhoştı. Ben bunu istemedim."

Sarsılmış görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Diye iç geçirdi. "Evet, iyiyim."

İyi görünmüyordu. Biraz yumuşadım. "Emin misin? Gidip onu dövme miyim? Döverim."

Gülümsedi. "Bunu görmek isterim."

"Jones!" diye bir ses caddenin aşağısından geldi, ardından kaldırımda tekerleklerin sesi duyuldu. Dönüp baktığımda Cody'nin bana doğru kayarak geldiğini gördüm. Bana ulaştığında kolunu belime doladı ve yavaşlayarak durdu. Sonra arkamda, kaykayının üzerinde durdu, çenesini başımın üstüne dayadı, iki elini de belime koydu.

"Merhaba," dedim, ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak.

"O şey ayağına mı bağlı?" diye sordu Beau.

"Keşke öyle olsaydı," dedi Cody.

Beau'nun gözleri benimkilere çevrildi. Ne düşündüğünü biliyordum: Cody için fazla akıllı olduğumu. Ama bu çok kibirli bir düşünceydi. Cody, bizim bildiğimiz kadarıyla bir dahi olabilirdi. Ve olmasa bile, iyi birine benziyordu.

"Annenle tanıştım," dedim Cody'ye. "O benim büyükannem."

"Oh, büyükannenle tanıştım." Belimdeki parmaklarıyla oynadım. Parmaklarını tek tek tutup sonra bıraktım. "Huysuz muydu?" diye sordu.

"Çok."

Gülümsedi. "Hamurda biraz sigara külü olması seni rahatsız etmezse, harika çikolatalı kurabiye yapar."

"Sanırım umurumda," dedim.

"O zaman onun yemeklerinden uzak durmalısın." Tahtasından atladı. "Seni yürüyüşe çıkarabilir miyim?"

"Yürüyüşe çıkmak mı?"

"Atla." Tahtasını işaret etti. Ben de dediğini yaptım; sonra da söylediği gibi yaptı, kolumu tasma gibi tutup beni çekerek yürüdü.

Beau'ya baktım. Kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Birazdan görüşürüz," dedim.

Ama onu bir süre sonra görmedim. Cody beni bloğun etrafında gezdirdikten sonra arabamı işaret ettim. "Yeni aldım."

Yönünü değiştirerek sürücü kapısının önüne geldi. Kolu çekti ama kilitliydi. Cebimden anahtarlığımı çıkardım ve kapıyı açtım. Sürücü koltuğundan yolcu koltuğuna geçti ve "Hadi yemek yiyelim. Acıktım" dedi.

Harper'ın boş verandasına bir göz attım, sonra arabama binip Taco Bell'e gittik. Otoparkta oturup burrito yerken, Ava bana mesaj attı.

Neredesin?

Yemek ve öpüşmek, diye cevap verdim, sonra onun grup sohbetine mesaj attığını fark ettim.

Geri dönecek misin?

Göğsüm suçluluk duygusuyla sıkıştı. *Sonra.*

"Sırt çantamı okulda unuttum," dedi Cody, dikkatimi ekrandan uzaklaştırarak. "Kimya dersinde. Oraya gidelim."

"Okula mı?" diye sordum, telefonumu bardaklıkta bırakarak. "Evet."

"Orada yapman gereken bir ödev falan mı var?" Gördün mü, o da ödevleri dert ediyordu.

Gülümsedi. "Hayır." Ama şimdi neye ihtiyacı olduğunu söylemedi.

Yine de arabayı çalıştırdım ve okula doğru yola çıktım. "Muhtemelen kilitlidir," dedim, ana kapıya doğru ilerlerken.

Ama o kapıları geçip binanın yan tarafına doğru yöneldi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, yolumdan bir ağaç dalını iterek. ve onu takip etmek için bir çalıyı aşarak.

"Yan camı kilitli tutmuyorum." "Kilitli tutmuyor musun?"

Gerçekten de, pencereyi açmayı başardı. Bana kaşlarını kaldırdı, sonra sanki beni içeriye çekmek istermiş gibi ellerini öne doğru uzattı.

içeriye çıkmam için yardım etmek istermiş gibi ellerini öne doğru uzattı. Tereddütlerimi bastırıp odaya tırmandım.

Okul geceleri ürkütücüydü. Dolapların altındaki ışıklar dışında oda karanlıktı. Cody'nin sırt çantasını bulmak için yeri aradım, buradan bir an önce çıkmak istiyordum. O arkamdan pencereden gülerek atladı. Sonra masanın üzerine oturup karanlıkta mavi alevler saçan Bunsen ocağıyla oynuyordu.

"Çantan nerede?" diye fısıldadım. Artık ciddi ciddi arıyordum, uzun tezgahların altına ve köşelere bakıyordum.

Arkamda cam kırılma sesi duydum. Cody yüksek sesle küfretti. Dönüp baktığımda, cam kapılı malzeme dolabının önünde durduğunu gördüm, camlardan biri kırılmıştı.

"Cody! Ne oldu?"

"Oops," dedi. "Kaçsak iyi olur."

Öyle yaptık.

Bölüm 27

ŞİMDİ

Nefes nefese, birdenbire uyandım.

"Sadece bir rüyaydı. Bir şeyin yok," dedi Beau kulağıma. Kollarını bana dolamış, sıkıca sarılıyordu. Onun göğsünde yatıyordum. Banyo hala karanlıktı.

Daha önce, öpüşmemiz mutlu bir buluşmadan, heyecanlı ve yoğun bir şekilde, yumuşak ve hassas bir hale gelmişti. Dudakları benim dudaklarımın üzerinde nazıkçe hareket ederken, o benim saçlarımla oynuyordu, sonra çenemden boynuma doğru iniyordu. Yavaş yavaş giderek daha fazla rahatlardım, gözlerim giderek daha uzun süre kapalı kaldı, ta ki o fısıldayana kadar, "Uyuyakalmış mısın?"

"Hayır, uyanığım," dedim uykulu bir sesle.

"Sorun değil, uyu," dedi. Parmağı alnımdan burun köprüsüne ve dudaklarıma doğru kaydı.

Parmağının ucunu öptüm. "Sadece biraz uyuyacağım."

"Her şey yoluna girecek," dedi ben uykuya dalarken. Ya da belki de bunu hayal ettim. Ya da rüyamda gördüm. Rüya gibi hissettim. Güzel bir rüya.

Sonra tanıdık kabusumu gördüm. Siyah giysili adamların beni çevrelediği, beni götüreceklerini söyledikleri kabusu. Beni ailemden koparacaklarını. Kaçamıyordum. Sırtım başlığa dayalıydı ve tüm kaçış yollarım tıkanmıştı. Bana yaklaştılar ve beni yakalamadan hemen önce uyandım.

Kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyordu. Ter mi gözyaşı mı, bilemediğim bir şekilde nemli olan gözlerimi sildim. Muhtemelen ikisi deydi.

"İyi misin?" diye sordu

Beau. "Evet," dedim.

"Kalbinin çarpıntısını hissediyorum," dedi. Göğsüm onun yan tarafına bastırılmıştı. Onu itip oturmayı düşündüm, ama beni saran kolları hoşuma gitti. O an beni sakinleştiriyor, normalde olduğundan daha çabuk sakinleşmemi sağlıyorlardı.

"Kabus gördüm," diye

mırıldandım. "Üzgünüm,"

dedi.

Birkaç kez daha derin nefes aldım. "Hiç uyudun mu?"

"Uyudum."

Gerçekten uyudu mu diye merak ettim, uyuduysa ne kadar uyudu diye. Kabus görmeden önce ne kadar uyudum diye merak ettim.

"Burada olmanın en kötü yanı ne biliyor musun?" diye sordum.

"Sert zemin mi? Mikroplar mı? Yemek eksikliği mi?"

"Hayır," dedim. "Saatin kaç olduğunu bilmiyor olmamız. Birinin seni kurtarması için çok küçük bir şansın olup olmadığını, beş saatin mi yoksa iki saatin mi kaldığını bilememek çok zor."

"Kurtarılmak mı?" diye sordu, sanki yanlış kelimeyi kullanmışım gibi. "Kurtarılmaya mı ihtiyacın var?"

Şu anda, onun kollarında, kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiyordum. Ama bu tuvaletin dışında çok daha fazla şey oluyordu. Benim de bir parçası olmam gereken şeyler. Orada olmam gerekiyordu. Babamı desteklemem gerekiyordu. Ve bu banyoda olan şeyler bile güneş doğduğunda değişecekti. Işık, geçmişimizdeki tüm yaraları ve çözülmemiş sorunları parlak bir şekilde aydınlatacaktı. Tek bir öpüşme seansının bunların ortadan kalkması için yeterli olacağından emin değildim. Aslında yeterli olmayacağını biliyordum. Ama hava hala karanlıktı, o yüzden tüm bunları sonra düşünecektim.

"Sen uyuduktan sonra keşfettiğim bir şeyi sana anlatmam gerek," dedi.

"Kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Daha önce dinlediğimiz tüm o müzikleri hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. Onun için hazırladığım çalma listesi.

Unutmamıştım. "Tekrar müzik dinlemeye çalıştım."

"Tamam mı?"

"Ve dinleyemedim."

"Uygulama kapandı mı?" diye sordum.

"Sanırım telefonumun şarjı bitti. Sırt antamda." "Oh... tamam.

Artık müzik yok, sanırım."

"Ondan daha fazlası var."

"Ne?" Endişelenerek oturdum. Karanlıkta onun silik siluetini zar zor görebiliyordum; yüz ifadesini kesinlikle göremiyordum.

"Konumum..." dedi.

"Oh hayır." Ne demek istediğini anladım. "Kimse nerede olduğunu bilmeyecek."

"Aynen öyle." Elini uzattı ve elimi tuttu. Belki de daha önce olduğu gibi paniğe kapılacağımı düşündü. Belki de şimdi paniğe kapılmak için daha uygun bir zamandı, ama yüzüm uyuşmadı ve kalbim düzenli atmaya devam etti.

"Bu çok kötü" diyebilirdim sadece. Bunu sindiremiyordum. Sonuçta hava hala karanlıktı. Endişelenemezdim. Endişelenmeyecektim. Dışarı ıkacaktık. ıkmak zorundaydık. Güneş doğduğunda bir çıkış yolu bulacaktık. Ya da biri bizi bulacaktı.

"Telefonun ne durumda?" diye sordu. "Sence çantada hala şarjı var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bayan Thiessen bana çantaya koydurduğunda ne kadar şarjı vardı hatırlamıyorum. Ama her halükarda, kapatmıştım. İşe yaramaz."

"Emin misin?"

"Oldukça

eminim."

"Neden kilitledi?"

"Telefonuma bakıyordum," dedim. "Beni yakaladı." "Yemin ederim, kartal gözleri var."

"Biliyorum," dedim.

"Ders bitene kadar bekleyemedin mi?"

"Annemden bir mesaj bekliyordum. Eğer dava devam ederse, babamın avukatına vermesi için ona bir mektup vermem gerekiyordu

. Birkaç haftadır ona vermem gerekiyordu. Yarın... yani bugün... son  ansım. Bugün yazmam lazım. Dışarı çıkmam lazım."

"Bugün öğrenecek mi?"

"Bilmiyorum. Ama mektubuma ihtiyaçları var. Yardımı dokunacaktır." Yardımı dokunmalıydı. "Sence onu sulayacaklar mı?"

"Altı ay önce, babamın asla böyle bir şey yapmayacağını, para  almayacağını, evrak sahteciliği yapmayacağını söylerdim. O dürüst ve ahlaklı biridir. Artık hiçbir fikrim yok. Tabii ki onunla ilgili hiçbir şey bulmamı  olmalarını umuyorum. Herkesin iddia ettiği gibi, bunların hepsinin tek bir ortağın içi olduğunu umuyorum, ama belki de en kötüsüne hazırlıklı olmak için kendimi hazırlıyorum, ne olur ne olmaz."

"Keşke bana neler olduğunu anlatsaydın. O zaman belki ben de..."

"Hala karanlık," diye patladım. "Kural iki. Hiçbir şey için endi elenmememiz gerekiyor."

"Doğru," dedi.

"Ayrıca, yüzünü göremiyorum."

"Ne?"

"Yüzünü göremediğim halde bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

"Yüzüm oldukça güzel," dedi, muhtemelen aniden ağırlaşan havayı hafifletmeye çalışarak.

" ylesin," dedim.

"Buraya gel." Beni yanına çekti ve ba ımın üstüne öptü. "Umarım saat sadece ikidir."

"Neden?" diye sordum.

" nk  ikinci kuralın daha uzun süre yürürlükte kalması gerekiyor." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Katılıyorum."

Bölüm 28

SONRA

Yine bir sabah, annemle babamın kavgasını duyarak uyandım. Annem babamı, kendi şirketinde olup bitenlere dikkat etmemekle suçluyordu. Babam ise herkesin kendi işleri ve endişeleri olduğunu, birbirlerini gözetlemediklerini söylüyordu. Belki de gözetlemeliydiniz, dedi annem. Ben okula hazırlanırken onlar hala kavga ediyorlardı. Aşağı indiğimde de hala kavga ediyorlardı.

"En azından ben okula gidene kadar kavga etmeyi bekleyemez misiniz? Bu artık sıkıcı olmaya başladı," dedim, buzdolabını açıp bir şişe portakal suyu alırken.

Bu sözümle ikisi de anında sessizleşti.

Babam bakışlarımla karşılaştığında yorgun görünüyordu. Sadece birkaç saniye bakışlarını karşılayabildim, sonra gözlerimi indirdim ve dolaptan bir bardak almaya gittim.

"Bana soracağın bir şey var mı, Indy?" diye sordu.

"Sen mi yaptın?" diye patladım. "Müşterilerinden para çaldın mı? Devletten mi?"

"Anlamadım?" diye sordu, sesi aniden on katına çıktı.

"Bu yüzden mi ofisinde kaybettiğimi sandığın o belge için bu kadar endişelendin? Suçlayıcı bir belge miydi? Onu parçalaman mı gerekiyordu?"

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Sesi daha da yükseldi.

"Marcus, ona bağıрма. Ona sorusu olup olmadığını sordun. O da sordu."

"Ona bunu sormasını sen mi söyledin? İkiniz de benim bir dolandırıcı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Ne güzel. Bilmen gerekirse, kaybettiğin o belge beni temize çıkaracak bir şeydi." Bu sözlerle ön kapıdan çıktı.

Kalbim sıkıştı. Bardağı ve meyve suyunu tezgahın üzerine bıraktım ve anneme döndüm. "Bunun *benim* hatam olduğunu mu düşünüyor?" Öyle miydi? O gün ofiste olmasaydım, şimdiye kadar her şey açıklığa kavuşmuş olur muydu?

"Hayır, tabii ki değil. Öyle demek istemedi. Dün ona benzer sorular sorduğum için savunmaya geçti."

Kalbim kulaklarımda atıyor gibiydi. "Sence o mu yaptı?"

"Yapmadığını söyledi. Ona inanmak istiyorum, ama neden bu kadar uzun sürüyor? Şimdiye kadar yapmadığını kanıtlamış olmaları gerekmez miydi?"

"Belki de titiz davranıyorlar," dedim.

"Evet, haklısın. Stresliyim."

Telefonumdaki saate baktım. Ava beş dakika sonra burada olacaktı. Ama bu olay başladığından beri ilk kez annem benimle konuşuyordu. Gruba bir mesaj attım: *Üzgünüm, geç uyandım. Bugün kendim araba kullanacağım.*

Ava mesajıma beğeni verdi. Başka kimse cevap vermedi. Muhtemelen o gece okuldan ayrıldıktan sonra partiye geri dönmediğim için hala bana kızgındılar. Planladığımız pijama partisini yapmadığımız için. Cody ve ben panik içinde koridorlarda koşup kapıdan dışarı çıktığımızda yakalanmadık. Arabama binip gittik. Okuldan uzaklaştığımızda, kalbim hala dakikada bir milyon mil hızla atıyor olsa da ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Tezgaha döndüm ve kendime yarım bardak meyve suyu doldurdum. "Bu hafta işte daha uzun vardiyalar alacağım, bu yüzden eve erken gelemeyeceğim."

"Tamam." Bardağımdaki meyve suyunu karıştırdım. "Babam arabayı aldığımız için kızgın mı?" "Babam şu anda her şeye kızgın."

"Doğru."

"Bunu hak ettin Indy. Çok çalışıyorsun ve notların harika. Seninle gurur duyuyoruz."

Cevap vermek yerine bir yudum aldım. Geçen gece beni kimya dersinden çıkıp Cody ile birlikte otoparka koşarken görseydi, yine de benimle gurur duyacak mıydı?

"Her şey yakında normale dönecek," dedi, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi.

"En kötü ne olabilir ki?" diye sordum, babamın sadece bir tür para cezası veya uzaklaştırma cezası alacağını söylemesini istiyordum. Eğer doğruyu söylüyorsa ve hiçbir şey yapmadıysa, onu cezalandıramazlardı.

"Bilmiyorum," dedi, ama içimden bir ses onun bildiğini söylüyordu ve bunu yüksek sesle söylememesi, bunun para cezasından çok daha kötü bir şey olduğunu anlamamı sağladı.

"Onu gerçekten
tutuklayabilirler mi?"

"Bilmiyorum," dedi yine. Bu,
evet anlamına geliyordu.

"Gitmem gerek," dedi.

O gittikten sonra odama gidip belgeyi tekrar aradım. Hatta onun ofisini bile aradım, ama orada hiçbir şey bulamadım; her şeyi almışlardı.

İlk ders sırasında otururken sınıfın telefonu çaldı. Bu ses o kadar nadir duyulurdu ki, irkildim. AP Edebiyat ğretmenim Bay Fraser, kapının yanındaki duvara doğru yürüdü ve telefonu açtı.

"Alo," dedi.

Sınıfta telefon birkaç kez çalmıştı, genellikle n büroda bekleyen bir ebeveyn, çocuğunu doktor veya dişçi randevusuna götürmek için arıyordu. Eskiden ebeveynler çocuklarına bu konuda mesaj atabiliyordu, ama artık cep telefonlarımıza bakmamıza izin verilmiyordu. Bu sefer, telefondaki kişi ona bir mesaj iletteğinde Bay Fraser'ın gözleri benimkilere takıldı.

Ailemden hiçbirinin n büroda beklediğini sanmıyordum. Ya da belki de bekliyordlardı. Babamın davasında bir şey mi olmuştu? Kalbim

hemen hızlandı. Bay Fraser telefonu kapattı ve "Indy, ön büroya git. Eşyalarını al." dedi.

Eşyalarımı mı alayım? Bu, sınıfa geri dönmeyeceğim anlamına mı geliyordu?

"Tamam." Çantamı aldım. Caroline benimle aynı sınıftaydı, ama ben kapıya doğru yürürken bana bakmadı. Demek bana kızgındı. Onu suçlamadım. Son birkaç haftadır kötü bir arkadaş olmuştum. Cody ile olan olaydan sonra partiye geri dönmeliydim, ama onu Harper'ın mahallesindeki babasının evine götürdüm ve sinirlerimi yatıştırmak için eve gittim.

Ön büroda, masanın arkasındaki kadın bana arka koridoru gösterdi. Hayatımda hiç arka koridora girmemiştim. Koridor müdürün odasına çıkıyordu. Müdür O'Connell'ı sadece kampüste dolaşırken görmüştüm, bize dostça el sallardı.

Kapıyı çaldım ve boğuk bir "Girin" sesi duydum.

Kapıyı açtım ve ilk gördüğüm kişi, müdürün masasının önündeki sandalyede oturan annemdi. İlk başta kafam karıştı, sonra dehşete kapıldım. Babama bir şey mi olmuştu? Neden burada değildi?

"Oturun, Bayan Blair," dedi Bay O'Connell.

Oturmak istemiyordum. Bana hemen neler olduğunu söylemesini istiyordum. Ya da daha iyisi, annemin beni okuldan almasını ve kimseyi bizim işimize karıştırmamasını istiyordum. Bana yapmamız gerekenin bu olduğunu söylememiş miydi? Neden şimdi fikrini değiştirmişti? Bay O'Connell'a babamdan bahsetmiş miydi?

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Otur, Indy," dedi annem, sesi yorgun ve kızgın geliyordu.

Ben de öyle yaptım. Oturdum. Ve o zaman onun önündeki masada açık bir dizüstü bilgisayar olduğunu fark ettim. Ekranında, Cody ile birlikte C binasının kapısından koşarak çıkarken çekilmiş, grenli bir fotoğrafım donmuştu. Kanım dondu.

Dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Geçen Cuma okula giren kişilerden biri olarak tespit edildin. Kimya laboratuvarında bazı hasarlar meydana geldi."

Gözlerim tekrar ekrana kaydı. Benim olduğumu biliyordum, ama o nasıl biliyordu? Yüzüm net değildi. Başka görüntüler de var mıydı?

"Malzeme dolabından bazı kimyasallar çalınmış."

"Kimyasallar mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Ne kimyasalları? Neden? "Hayır. O ben değildim." Ya da Cody, demek istedim. O da hiçbir şey almamıştı. Ama kendimi durdurdum. Bay O'Connell videodaki diğer kişinin Cody olduğunu bilmiyorsa, ben de ona söylemeyecektim.

Ancak orada durmadı. Kalkülüs sınavımı önüme koydu. "Bunu tanıyor musun?"

Kanım dondu. "Evet."

"Bu notu almak için başka bir öğrencinin kağıdından kopya çektiğin de bizim dikkatimizi çekti." Üstte yazan puan 99'du. İyi bir puandı. "Bu doğru mu?"

Beau beni ispiyonlamış mıydı? Videoda beni tanıyan da o muydu? Bu düşünce beni şok etti.

"Hayır," dedim, çünkü bu sadece içgüdüsel bir tepkiydi. Ayrıca sınavın *tamamında* kopya çekmemiştim. Sadece altı soruda kopya çekmiştim. Bunu nasıl kanıtlayabilirlerdi ki? Özellikle de Beau ile aynı notu almamışsam. Sınıf sıralamasında yükselmiş olmam, kopya çekmediğimi kanıtlıyordu.

"Sanırım bu daha çok retorik bir soruydu," dedi. "Hile yaptığını biliyoruz."

Yutkundum.

"Bu sınavdan sıfır alacaksın."

"Sıfır mı?" diye sordum, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Bu yılki diğer sınav sonuçlarını da sorguluyoruz. Öğretmenlerinle görüşüyorum, bu yıl girdiğin tüm sınavları kontrollü bir ortamda tekrar girip aynı notları alıp alamayacağını görmek için karar vermeye çalışıyorum."

"Ne?" diye sordum. "Bu adil değil."

"Hile yapmayı çok ciddiye alıyoruz. Ceza genellikle okuldan atılmaktır," dedi. "Özellikle de okul sıralamasında yükselmeye çalıştığını bildiğimiz için. Ama örnek bir öğrenci olduğun için sana biraz nezaket göstereceğiz." Eli bilgisayar ekranına kaydı, bu konunun hile yapmaktan daha fazlası olduğunu hatırlatarak. Bana da

bana orada da nezaket göstereceklerini mi söylüyordu? İtiraf etmemi mi istiyordu? İtiraf etsem faydası olur muydu?

"Başka kim vardı seninle?"

"Sadece sırt çantasını alıyorduk," dedim. "Onu bırakmıştı." Bunu yüksek sesle söylerken, sırt çantası olmadığını fark ettim. Ya da varsa bile, o gece almamıştı.

Yanımda annem iç geçirdi.

"Diğer sınavlarda kopya çekmedim," dedim panik içinde. "Bu gerçekten tek sınavdı. Ve sadece ders kitabımı kaybettiğim için. Ve sadece birkaç soru için. Bu sınava tekrar gireceğim. Size göstereceğim."

"Bu sınava tekrar giremezsin. Bu sınav, kopya çektiğini bildiğimiz sınav, sıfır olarak sayılacak. Diğerleri için görüşülüyor."

Başımı anneme çevirdim. Beni savunacak mıydı? "Bunun için beni işten çağırdılar," dedi. "Onlara senin Okula asla izinsiz girmeyin veya kopya çekmeyin, ama siz yaptığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır! Şey, evet, ama ben hiçbir şey yapmadım," dedim. Daha fazla video olsaydı, bunu görürlerdi.

"Peki ya sınav?" diye sordu.

"Sadece bu seferlik. Birkaç soruda, çünkü FBI ajanları kitabımı çaldı."

"Indy," dedi annem uyarıcı bir sesle. "Dikkat et."

Ağzımı kapattım, çenem anında sıkıştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Burnunun köprüsünü çimdikledi.

"Diğer tüm testleri tekrar yapmak zorunda kalmamalıyım. Kanıt olmadan olmaz." Gerçekten Beau'nun sözünü benimkine tercih edecekler miydi? Ama şimdi itiraf etmişim, değil mi?

"Babana benziyorsun," dedi annem fısıldayarak. Gözlerim doldu.

"Benden istediğin tek şey bu mu?" diye sordu. "Öğle molam sadece bir saat ve bunu bunun için kullanıyorum."

"Sizinle iletişime geçeceğiz, Bayan Blair. Teşekkürler," dedi Bay O'Connell. Kadın kapıdan çıkıp arkasını dönmeden gitti.

"Şanslısınız," dedi Bay O'Connell. "Videonun geri kalanı hikayenizi doğruluyor."

Kendimi pek şanslı hissetmiyordum.

Bölüm 29

ŞİMDİ

Pencereden parlak bir ışık süzülüyordu. Omuzlarıma bir korku çöktü, banyo ne kadar aydınlanırsa o kadar ağırlaşıyordu. Artık ikinci kural yoktu. Yine endişelenmeye başlamalıydık. Ve ben endişeleniyordum. Beynim buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

İkimiz de biraz daha uyumuştuk, ama sert zemin ve soğuk hava yüzünden giderek daha rahatsız olmaya başlamıştım. Bir ara, tuvaletin üzerindeki pencereden dışarı bakmak için kalktım. Koridorlarda kimse yoktu. Camda yoğunlaşma vardı ve ekranın içinden sert bir rüzgar esiyordu. Onu kapattım ve Beau'nun yanına geri döndüm.

Karanlıkta onu öpmek beklenmedik ama büyüleyici bir şeydi. Şimdi, geçmişimiz üzerimizde asılı dururken ve geleceğimiz belirsizken, kurduğumuz bu geçici ateşkesin buharlaşabileceğini biliyordum.

Karnım guruldadı ve ellerimle karnımı kapattım. "Yemek yemeliyiz," dedi derin sabah sesiyle.

Güne başlamak istemediğim için beline daha sıkı sarıldım. O gülerek yanağını başıma dayadı.

"Bu zeminden dolayı çok ağrım olacak," dedim.

"Aynı," diye onayladı, ama yine de orada yatmaya devam ettik.

Ayak parmaklarım üşümüştü ve bir ayağımı onun bacağına doğru indirdim, sonra pantolonunun altından yukarı doğru çekerek, donmuş ayak parmaklarımı onun çıplak tenine koydum.

O bağırdı, güldü ve sonra beni sıkıca sarıp, yanına döndü ve beni sırt üstü yatırdı. Bacağını ayak parmaklarımdan kurtardı ama kıpırdamadı. Üzerimde durdu, kolları sırtımın altındaydı, ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Uzun bir nefes boyunca gözlerimin içine baktı. Gözlerim duygudan yaşardı. Orada görebiliyor muydum acaba? Bakışları dudaklarıma kaydı. Aramızdaki mesafe yavaşça kapanıyordu. Onu öpmek istedim, gün ışığında, hiçbir uyarı ya da kural olmadan, ama yapamadım.

Gülerek başımı yana çevirdim. "Sabah nefesim kokuyor," dedim mazeret olarak. Ama bu sorunlarımızın en küçüğüydü.

Beni bıraktı ve oturdu.

"Pencerenin dışındaki ağaca ulaşabilir misin?" diye sordum. "Pencerenin dışında bir ağaç mı var?" Ayağa kalktı ve arka . Tuvalete tırmandı, pencereyi açtı ve dışarıya baktı. "Bilmiyorum. Biraz uzak. Neden?"

"Belki bir dalını kırabilirsin? Onu kapı menteşelerinden pimleri çıkarmak için kullanabiliriz."

"Bir dalın kaleminden daha güçlü veya daha iyi işe yarayacağını sanmıyorum." Böyle dedi, ama kolunu omzuna kadar uzatarak, dar açıklığa rahatsız bir şekilde sıkıştırıyordu. "Ben..." O, çekinerek kendini duvara daha da sıkıştırdı. "Ben yapamıyorum... Ugh. Hayır." O, içini çekerek kolunu açıklıktan çıkardı. Elinde, ağaçtan kopardığı tek bir pembe çiçek vardı. Tuvaletten atlayarak bana özür dilercesine omuz silkti ve çiçeği bana uzattı.

Nefes nefese bir kahkaha attım ama çiçeği alıp kulağımın arkasına taktım. Sonra bir an kilitli kapıya baktım. Annem beni bulamamıştı. Telefonum kapalı olmasına rağmen, bir şekilde bulacağını düşünmüştüm. Beni arayıp endişeleneceğini düşünmüştüm. Belki de tüm endişesini babama harcamıştı.

"Protein barını paylaşalım mı?" diye sordum.

Gözleri kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Evet," dedi, sonra bir süre sonra ekledi, "biri bizi almaya gelecek

. Yakında. Toplantıya yetişeceksin."

"Sırf sen böyle emin konuşuyorsun diye, bu doğru olacak anlamına gelmez." Omuz silkti. "Kendimi kandırmakta iyiyimdir."

Tezgaha doğru başımı salladım. "Ben su kabını doldurayım, sen protein barını böl." Su kabını ağzına kadar doldurdum ve sonra tezgahdan ikimize de birer nane şekeri aldım. Oturduğu yere bir tanesini attım, o da ustaca protein barını bölerek

.
"Neyse ki sen öğretmenin gözdesisin," dedim gülümseyerek, nane şekerimi kaldırarak.

"Orada masanın üzerinde bıraktığım tepside ne olduğunu bilmek istemezsin."

"Masaya tepsi mi bıraktın?"

"Evet," dedi.

"Aslında bilmek istiyorum. Belki hayal etmek açlığımı giderir." "Paketli kekler, kuru meyve ve cips. Sadece ben değildim. liderlik. Bu dönem liderlik dersi aldığımı biliyorsun."

Bunu gerçekten bilmiyordum ve bu beni üzdü. Başka neyi bilmiyordum? "Peki Caroline ve Ava?" diye sordum. "Onlar ne yapıyorlar? Yeni bir şey var mı?" Onları da özlemiştim. Kavgamızda tüm arkadaşlıklarımı kaybedenin ben olmam, onun olmaması çok kötüydü. Ama kötü arkadaş, suçlu olan bendim, bu yüzden mantıklıydı.

"Ava çevrimiçi giyim tasarımı dersi alıyor." Protein barının yarısını bana uzattı.

"O bu konuda iyi olur," dedim, barı alırken.

"Bazen iyi bazen kötü. Bazen çok çılgın şeyler tasarlıyor, bazen de harika şeyler." Sonraki birkaç dakika, ben sorular sorarken o Ava'nın en çılgın tasarımlarını anlattı ve minik kahvaltımızı bitirdik.

"Çizim yapabilseydim, sana birkaç tane çizerdim," dedi sonunda.

Derin bir nefes aldım. "Eminim hepsi çok havalıdır. Yeteneğini sergilemek için bir yol bulduğuna sevindim. Peki Caroline?"

"Caroline, Luca ile çok vakit geçiriyor."

"Luca nasıl biri?" diye sordum. Caroline, Şükran Günü haftasındaki kamp ateşinden beri onunla konuşuyordu, ama ben onunla sadece bir kez karşılaşmıştım. Son zamanlarda onları kampüste sık sık görüyordum.

"Ona çok yakışır," dedi Beau, ellerini inceleyerek.

"Ne açıdan?" diye sordum.

"Koşmayı seviyor. Okuldan sonra sahilde kilometrelerce koşuyorlar. Onun tuhaf mizah anlayışını ve utangaçlığını anlıyor. O da aptalca şakalar yapıyor. Ama aynı zamanda onu dengeliyor. Onun bazı şeylere nasıl takıntılı olduğunu bilirsin. O daha rahat. Onu seversin."

"Onu seviyor musun?"

"Evet." Parmaklarındaki çikolatayı yıkamak için ayağa kalktı.

Ben ise çikolatayı parmaklarımdan yaladım. "Bu iyi. Cody'yi hiç sevmedin."

"Sen Harper'ı hiç sevmedin."

"Harper'ı çok severdim. Sadece senin için doğru kişi olmadığını düşünüyordum. Seni anlamıyordu."

"Ben de Cody için aynı şeyi hissediyorum." Ellerini kağıt havluyla kuruladı.

"Bu doğru değil. Cody'yi *hiç* sevmedin. Ben olsam da olmasam da."

Arkasını döndü ve tezgaha yaslandı. Ona bakarken göğsüm ağrıyordu. Orada dururken çok güzel görünüyordu, alnına bir bukle düşmüştü; mavi gözleri birkaç aydır olduğu gibi bana öfkeyle bakmıyordu. Ama bunun önemi yoktu, söylememiz gerekenleri söylediğimiz anda her şeyin değişeceğini biliyordum. Davranışındaki değişiklik çoktan başlamıştı.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Çünkü Cody iyi bir insan değil. O..."

"Sınavlarda başarısız, okulu asıyor ve kuralları çiğniyor mu?" Onun yerine cümleyi tamamladım.

"Hayır, bunlar onu kötü bir insan yapmaz. O kötü biri, Indy." "O kötü biri değildi. Eğlenceli biriydi."

"Alt sınıflardaki öğrencilere sataşır. Kaykayıyla insanların eşyalarını ezer. Bunu komik bulur. Tyler'ın ailesinin işyerinin pencerelerine spreyci boya ile yazı yazmış. Körfezdeki küçük sandviç dükkanı."

Dizlerimi göğsüme çekip ona baktım. "Onun yaptığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü adını yazmış. Ama *o* yerine *u* harfi kullanmış."

Burnumu kırıştırdım. Bu *benim* içimizdeki bir şakaydı. O bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. "Onun kasıtlı olarak kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. O rahat biridir. Beni bir süreliğine mutlu etti. Aklımı her şeyden uzaklaştırdı. Bazı şeyleri unutmamı sağladı."

"O, otoparkta Brady'ye bağırdı." "Öyle mi?" diye sordum.

O başını salladı. "O kasten kötü davranıyor, Indy. Ve seni de aptalca davranışlarına sürükledi."

Okula girdiğimiz geceyi düşünerek başımı eğdim. "Laboratuvardan asidi çaldığını biliyor muydun?"

"Çalmadı," dedim, ama içten içe muhtemelen çaldığını biliyordum. Kasten. Benim önümde, ben farkında bile olmadan. Beni daha ciddi bir belaya sokma riskine girdi.

Beau sadece başını eğdi, bana meydan okurcasına.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun? Biz ayrıldık," dedim savunmacı bir tavırla. "Onunla tekrar bir araya gelip ikinci kez ayrılmamı mı istiyorsun?"

"Sadece onun iyi bir insan olmadığını kabul etmeni istiyorum. Senin için doğru kişi olmadığını. Hiçbir zaman senin için doğru kişi olmadı. İkiniz birbirinize benzemiyorsunuz. Bunu düşünen tek kişi ben değilim. İnsanların söylediklerini duymalıydın."

"Sen benim kadar görünüşe önem vermiyorsun, Beau. Hep öyleydin. Bence bu, annenin sana aşıladığı bir şey."

"Bu annemle ilgili değil," diye tersledi. "Neden onun seni mahvettiğini kabul etmiyorsun?"

Aylardır hissettiğim o tanıdık ateş göğsümü yakıyordu. "Beni mahveden *sensin*, Beau. Sen."

Bölüm 30

SONRA

MR. FRASER'ın eşyalarımı almamı istemesi beni memnun etti, çünkü sınıfa geri dönmek istemiyordum. Arabama gidip öğle yemeğine kadar öfkeyle oturdum. Zil çaldığında ve koridorlar ve otopark öğrencilerle dolduğunda, kendimi oldukça sinirlendirmiştim. Arabamın kapısını açtım ve tüm öfkemle öğle yemeği yerimize doğru yürüdüm. Herkes oradaydı: Ava, Caroline ve Harper. Luca bile bugün gelmişti; bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ve tabii ki, içimi kaplayan tüm öfkenin sebebi olan Beau da oradaydı.

Ben tam karşısına gelene kadar beni görmedi. Elinde yarısı yenmiş bir sandviçle başını kaldırdı. Gözleri soğuktu, bana karşı hiçbir duygu göstermiyordu.

"Beni *ispiyonladın mı?*" diye

bağırdım. O sadece omuz silkti.

Omuz silkti!

"Altı soru, Beau! Sadece altı soruydu." Yumruklarımı o kadar sıkımsıttım ki tırnaklarım avuç içlerime batmıştı.

"Ve okula izinsiz girmek?"

Yani müdür ona o videoyu göstermiş *miydi?*

"Biz hiçbir şey yapmadık!"

"Yani itiraf ediyorsun?"

"Ne oluyor?" Caroline onun yanında sordu.

"Indy, Beau'dan kopya çekti," dedi Harper. "Ve benim partimden sonra geçen gece okula zorla girdi."

"Bizi bu yüzden mi terk ettin?" diye sordu Ava.

Beau'ya öfkeyle bakmakla meşguldüm, Ava'ya cevap veremedim. "*Ona* söyledin mi?" Benim kastettiğim "*ona*" Harper'dı.

O da bunu biliyordu, çünkü "Tabii ki bana söyledi. Bana her şeyi anlatır" dedi.

Gözlerim ona kaydı. "Onu bunu yapmaya sen mi teşvik ettin? Beni ihbar etmeye?" Yoksa neden yapsın ki? Ona sırları, önemli bilgileri emanet edebileceğimi sanıyordum. Anlaşılan öyle değilmiş.

"Onunla konuşma," dedi Beau bana.

"Memnuniyetle," diye cevap verdim. "Bilgin olsun, bu yıl girdiğim tüm sınavları tekrar yapmamı istiyorlar."

Gözleri yarım saniye boyunca büyüdü, sonra yine kendini beğenmiş bir ifadeye büründü. "İyi," dedi.

O anda aklıma daha da acı veren bir şey geldi. "Sadece sıralamada senden öne geçtiğim için kızgınsın."

"Bunun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi. "Son zamanlarda yaptığın tüm kötü seçimlerle ilgisi var. Arkadaşlarını terk etmek, bir suçluyla çıkmak, sınavlarda kopya çekmek. Yardıma ihtiyacın var."

"Sen benim sorumlum
değilsin!" "Birinin sorumlu
olması lazım."

Daha önce öfkem ateş gibi kırmızıydı, şimdi ise beyaz-sıcak hissettiriyordu. "*Senin* kopya çektiğini ispiyonlamadım!"

"Ben hiç kopya çekmedim," dedi.

Ve o anda söylememem gereken bir şey söyledim. Olayları tam olarak yansıtmadığını bildiğim, ama öfkemin ağzımdan döküldüğü bir şey. "Harper'ın doğum günü partisinde Lucy'yi öpmek kopya çekmek sayılmaz mı?"

Harper yanından nefesini tuttu.

Beau'nun gözleri karardı. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Ona *her şeyi* anlattığını sanıyordum. Belli ki bunu anlatmamışsın." Harper'ın yüzündeki şaşkınlık bunu açıkça gösteriyordu.

"Indy," dedi Caroline hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Bu hiç hoş değil."

"Evet, ben hiç havalı olmadım."

Her şeyi mahvettiğimi, her şeyi yanlış yaptığımı biliyordum. Evet, çok kızgındım, ama işler böyle yürümemeliydi. Beau ile sakın bir şekilde, baş başa konuşmalı, ona neden bunu yaptığını sormalıydim. Elbette, okula izinsiz girmemeliydim ve kopya çekmemeliydim. Bunu biliyordum. Ama biz arkadaşlık. Sadece Cody'nin sırt çantasını almaya gitmiştik. Ve sadece altı soruydu. Beni ihbar etmeden önce benimle konuşup, ne olduğunu sorması gerekmez miydi? Hayatım altüst olmuştu. Ona bunu söyledim. Sonra ona açık bir pencereden girdiğimizi söyledim. Ve sınava gelince, kavramları bildiğimi kanıtlamak için mutfak masasında o soruları tekrar yapmamı isteyebilirdi, çünkü biliyordum. Ama bunun yerine bunu müdüre mi götürdü? Sadece şu anımı değil, potansiyel olarak geleceğimi, üniversite seçeneklerimi, *her şeyi* mahvetti. Hepsi sınıf sıralamasında onu geçmeme dayanamadığı için mi? Ya da belki de her şeyin onun zihninde mükemmel olması gerektiği içindi. Her şey ya siyah ya da beyazdı. Gri yoktu.

"Git buradan, Indy," dedi Ava. "Zaten gitmiş sayılırsın."

Gözlerim doldu ve ona döndüm. "Gideceğim," dedim. "Çünkü hepiniz berbat arkadaşlırsınız. Hayatımda neler olup bittiğini bilmiyorsunuz çünkü öğrenmeye yeterince önem vermediniz."

"Belki de bize güvenip anlatmalıydın," dedi Ava.

Belki de öyle yapmalıydim, ama anneme yapmayacağıma yemin etmişim. Ve artık çok geçti. Sırt çantamın askılarını tuttum ve sırayla her birinin gözlerine baktım. Caroline bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu. Hatta ağzını açtı, ama sonra bakışlarını kaçırdı.

Oradan uzaklaştım.

Cebimdeki telefonum titrediğinde çoktan uzaklaşmışım. Bir an için, az önce geride bıraktığım gruptan birinin bana mesaj attığını umut ettim. Mesajda, geri dönmemi ya da bir yerde buluşup, kimse yokken durumu açıklamamı isteyeceğini düşündüm. Ama telefonumu çıkardığımda, mesaj Cody'den gelmişti:

Neredesin?

Arabamda oturuyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Henüz arabamda oturuyor değilim, ama oraya gidiyordum. Park yerinin karşısında, güvenli alanımı görebiliyordum.

Kapıları açtım ve arka koltuğa sürünerek oturdum. Buradan uzaklaşabilirdim, ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Evim de buradan daha iyi görünmüyordu, en azından beni bekleyen hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn vardı. Bana ne kadar hatalı olduğumu söylemeye hazırdı. Annemin babama söylediğinden emindim. Muhtemelen "bak ne yarattın" diye yüzüne vurmuştu. Ve haklıydı. Bütün bunlar babamın durumundan kaynaklanıyordu.

Camıma bir vuruş geldi ve baktığımda Cody'nin yüzünün cama yapıştığını gördüm. Kapıyı işaret etti ve ben de başımı salladım. Kapıyı açtı ve ben de ona yer açmak için oturdum.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Hasta mısınız?"

"Sayılır."

"Ne yazık," dedi, yanıma tırmanıp beni kucakladı. Biraz sigara kokuyordu, muhtemelen büyükannesi evde sigara içtiği için. Ama insanlarla olan bağ, ellerinin sırtıma bastırması ve yanağımın boynundaki cilde değmesi bana biraz rahatlık verdi.

"Evet," diye onayladım. Çünkü öyleydi.

Daha fazla bilgi istemedi ve belki de buna sevindim. Sadece "Seni McDonald's'a götürmemi ister misin?" dedi.

"Araban var mı?" diye sordum. "Hayır, seninkiyle giderim."

"Ehliyetin var mı?"

"Hayır, ama ben oldukça iyi bir sürücüyüm," dedi. "McDonald's ister misin?"

"Tabii ki isterim," dedi.

"Seni götürürüm."

"Gerçekten mi?" diye sordu, beni kollarımdan tutup şakacı bir şekilde ileri geri iterek. "Çok iyisin."

"Bazen," dedim, az önce arkadaşlarıma nasıl bağırdığımı düşünerek.

"Kimse her zaman iyi olamaz," dedi gülerek. Sonra arabadan atladı, etrafında koştu ve yolcu koltuğuna atladı. "Hazır mısın?"

"Altıncı dersin zili çalmak üzere," dedim. Onu yemeğe götürmeyi teklif etmemeliydim. Arabadan inip altıncı derse gitmeliydim. Zaten müdürle ve ailemle yeterince başım dertteydi.

"Senin için arayacağım," dedi. "Doktor randevun olduğunu söyle."

Biraz güldüm. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım — ebeveynlerimi aramış ya da ebeveynlerimin imzasını taklit etmiş. Her zaman kurallara uymuşumdur. Ama altıncı derse gerçekten gitmek istemiyordum. Beau ve Harper altıncı dersimdeydiler.

Arka koltuktan kalkıp sürücü koltuğuna geçtim. "En iyi baba taklidini yap da dinleyelim." Arabayı çalıştırdım.

"Merhaba," dedi derin bir sesle. "Ben Indy'nin babası..."

"Adı Marcus. Marcus Blair."

"Ben Marcus Blair. Indy'nin doktor randevusu var." Taklidi fena değildi. Babamın sesi gibi değildi, ama bir yetişkinin sesi gibiydi. Ön büro da sadece bunu önemseyecekti.

"Evet, tamam, arayabilirsiniz," dedim ve arabayı çalıştırdım. "Soyadınız Blair mi?"

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum. Sen benimkini biliyor musun?" "Pratchett," dedim.

Elini uzattı ve yanımı sıktı, bu da beni irkitti. "Beni takip mi ediyordun? Ne kadar tatlı."

"Seni takip etmiyordum. Sen Harper'ın komşususun. O beni sana karşı uyardı."

"Öyle mi?" diye sordu. "Harper eğlenceli biri değildir, elbette seni bana karşı uyarmıştır. Ama kararını kendin ver."

Okuldan uzaklaşırken dikiz aynasına baktım. Neden Beau'nun orada durup, kollarını kavuşturmuş

ama kimse yoktu. Caroline ya da Ava yoktu. Ve kesinlikle Beau da yoktu.
Arkadaşlıklarımı mahvetmiştim.

"Geçen gece kimya laboratuvarında hidroklorik asit aldın mı ?"

O sadece güldü.

Bölüm 31

ŞİMDİ

İŞTE ORADALARDILAR, BEAU'NUN KAPALI ifadesi ve sert bakışları, yüzüne geri dönmüştü. Yüzümün nasıl görüldüğünden emin değildim, ama muhtemelen daha iyi değildi.

"Ben mi?" diye sordu. "Her şeyi benim üstüme mi yıkıyorsun?"

"İki hafta içinde yirmi sınava tekrar girmek zorunda kaldım. Hepsi altı soru yüzünden. Onlara hazırlanacak vaktim yoktu. Daha önce aldığım notları tekrar alamadım. Onlara çalıştığım zamanlarda aldığım notları. Not ortalamam mahvoldu."

"Yani daha önce söylediğin gibi, kopya çektiğin için *aslında* üzgün değilsin?"

"Hile yaptığım için üzgünüm. Ama yine de beni ihbar etmemeliydin. Benimle *konusmalıydın*."

"Seninle konuşmaya çalıştım. Sen herkesi dışladın. Cody hariç."

Kafamı salladım ve ayağa kalktım, sırtım arkamdaki duvara yaslandı. "Cody yoktu. O sadece bir dikkat dağıtıcıydı. Hiçbir şey hissetmemek için bir yoldu."

"Onu kullandın mı?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Şimdi Cody'yi mi savunuyorsun? Onun hakkında söylediklerinden sonra mı?"

Sessiz kaldı. Hâlâ tezgaha yaslanmıştı, ben ise karşı duvara. Aramızda en az yedi adım vardı, ama sanki yüz adım gibi geliyordu.

"Oh, tamam," dedi dedi an anlayarak. "Bu bu Cody Cody ile Bu *benim* karakterim hakkında bir yorum."

Beau gözlerini kapattı ve içini çekti. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı istiyorsun? Biraz daha öpüşmek mi?

Hayatımın en zor döneminde beni terk etmediğini mi iddia edeceksin?"

"Bilmiyordum!" dedi, sesinde bir acı vardı. "Keşke bilseydim."

"Bana şüpheye yer bırakmadın, bir şeyler olduğunu varsaydın, bana bir şeyler olup olmadığını *sormadın* ve en zor kısmı da buydu."

Çenesindeki kaslar seğirdi. "Ve köşeye sıkıştığını hissettiğinde, beni ve ilişkimizi feda ettin. O gece Lucy ile gerçekten ne olduğunu biliyorsun!"

"Biliyorum!" Parmaklarımı şakaklarımı saran saçlarıma gömdüm ve başıma bastırdım, biriken gerginliği gidermeye çalışıyordum.

"Neden yaptın?" diye sordu.

Ellerimi yanlarıma indirdim. Son birkaç aydır kendime aynı soruyu soruyordum. Neden yapmıştım bunu? Harper'ı sevmediğim için mi? Ama onu seviyordum. Harper'ı *onun* için sevmediğim için mi? Bunun doğru olduğunu zaten tespit etmiştik. Ama belki de daha fazlası vardı. Belki de duygularım yüzünden aralarına girmeye çalışıyordum. Bunun bir önemi yoktu. İkimiz de bunu keşfetme şansımızı mahvetmiştik. Arkadaşlığımızı bile sürdürememiştik.

"Hâlâ ona özlem duyuyor musun?" diye sordum. "Senin için onunla konuşmamı mı istiyorsun? Ona geri dönmesini istediğini söylememi mi? Senin yanlış bir şey yapmadığını? Onunla konuşurum." Çünkü o, makul bir açıklamayla halledilemeyecek bir şey yapmamıştı. Sarhoş bir kız ona zorla öpücük vermişti ve o, Harper'a söylememesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Muhtemelen kız kardeşi ve kız kardeşinin arkadaşının kavga etmesini istememişti. Kavgaların nasıl olduğunu bilirdim; hiç eğlenceli değillerdi.

"Hayır, onunla konuşmanı istemiyorum," dedi.

"Haklısın, konuşmamalıyım. *Sen* konuşmalısın. Bir plan yapmama yardım etmemi ister misin? Onu dinlemeye ikna etmenin bir yolunu bulmama?"

"Hayır."

"Ona ne olduğunu anlattın mı? Sadece yardım etmeye çalıştığını?
Lucy'nin sarhoş araba kullanmasını
istemediğini?" "Bu o geceden daha
fazlası."

"Neyle ilgili peki? Onun duyması gerekenleri ben bilirim." Ellerimi
birleştirmiştim ve yalvarır gibi olduğumu fark ettim. Ellerimi yanlarıma
indirdim.

"Hiçbir şey duymak istemeyecek," dedi. "İlişkimiz boyunca kendini tehdit
altında hissetti."

"Neden?"

"Birçok şeyden, ama en çok da üç kızla en iyi arkadaş olmamdan. Birinize
karşı hislerimi sakladığımı düşünüyordu." Gözlerimiz birkaç saniye birbirine
kilitlendi.

Dudaklarımı büktüm. "Bu zor bir durum. Ne denedin?" "Indy,
hiçbir şey denemedim."

"Denemedin mi? İşte sorun da bu. Büyük bir şey yapmalısın.
Onun hala seni önemsediğini fark etmesini sağlayacak bir şey. Seni geri kabul
edecek." "Indy, onu geri istemiyorum!" Ellerini havaya kaldırdı. "O gece
Lucy beni verandada öptüğü gece *senin* peşinden gidiyordum. Sen gittin ve
ben *senin* peşinden koştum. *Seni* geri istiyorum."

Bölüm 32

SONRA

Ofisin kapısını çaldım, açık olmasına rağmen. Lana masasından başını kaldırdı.

"Oh, merhaba Indy, içeri gel. Otur." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Oturdum.

"Senin için ne yapabilirim?" Lana her zaman iyi bir patron olmuştu. Genç ve eğlenceliydi. Bizimle etkileşime geçmeyi severdi. Ama bu yine de benim için kolay olmayacaktı. Aslında, onu sevmek muhtemelen bunu daha da zorlaştırıyordu.

"Beau seninle... benim hakkımda konuştu mu?" Eğer benim yoldan çıkımdan o kadar endişeleniyorsa ve müdürle konuşmuşsa, muhtemelen patronumuzla da konuşmuştur. Ona bir hileci ve hırsızın çocuklara ders veremeyeceğini söylemiştir.

"Hayır," dedi. "Ne hakkında?"

Bu her şeyi kanıtlamıyor muydu? Benim için hiç endişelenmediğini, sadece sınıf sıralamasındaki yerini düşündüğünü. "Beau ile hiç çalışmamam için programı ayarlayabilir misin diye umuyordum."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Oh. Vay canına. Bu büyük bir istek." "Evet," dedim.

"Burada işlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Hepinizin kendi masalarınız ve sizi talep eden müşterileriniz var. Her şey *onların* programlarına en uygun olan şeye bağlı."

"Anladım," dedim. Buraya gelirken bunun zor bir istek olduğunu biliyordum. "O zaman istifa etmeliyim."

"Bekle, ne?" diye sordu, artık bilgisayarından tamamen uzaklaşarak.

"Evet."

"İki hafta içinde istifa mı ediyorsun?"

Ben irkildim. "Hayır, beş dakika içinde ayrılıyorum."

"Indy," dedi hayal kırıklığıyla. Bu noktada hayal kırıklığına uğramış sesine alışmıştım, beni etkilemiyordu. "Bu beni gerçekten zor durumda bırakacak. Bugün müşterilerin yok mu?"

"Var."

"Lütfen bugün çalışabilir misin, ben de geri kalan programını hallederim?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Tamam. Bugün çalışırım, ama hepsi bu kadar." "Ne oluyor?" diye sordu. "Çözebileceğimiz bir şey mi?"

"Gerçekten değil," dedim.

Gözlerimdeki duyguyu görmüş olmalıydı, çünkü orada bir acı hissediyordum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"İkimiz de üzgünüz," dedim, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Indy, sen en iyi çalışanlarımdan birisin," dedi.

Döndüm. "Ama *en* iyisi değilsin, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

Demek istediğim, eğer seçim yapması gerekirse, herkes gibi o da Beau'yu seçecekti. Çünkü o herkesin en iyisiydi. "Hiçbir şey," dedim. "Bu iş için teşekkürler. Gerçekten çok tatmin ediciydi."

"Başvurmayı düşündüğün başka bir iş için sana referans mektubu yazabilirim." "Teşekkürler, belki de teklifini kabul ederim."

Sonuçta bugün çalışmam gerekiyor, diye yazdım telefonuma masama otururken. *Yarın buluşabilir miyiz?* Gönder tuşuna bastım ve Cody'nin hemen cevap verip vermeyeceğini bekledim. Cevap vermedi.

İlk müşterimden sonra telefonum çaldı.

Nerede çalışıyorsun? diye sordu Cody.

Main'deki özel ders merkezinde.

Bütün çocuklar sana aşık mı, seksi öğretmen?

Umarım değildir, onlar ilkokulda okuyorlar.

Benim seksi öğretmenim olabilir misin?

Gülmemeye çalıştım. Hayır,

teşekkürler. Yarın görüşürüz.

Telefonumu cebime koyduğumda, ön kapı açıldı ve Beau içeri girdi. Ruh halimin bir anda mutluyken öfkeliye dönüşmesi, istifa etmekle doğru kararı verdiğimi gösterdi. Beau'nun yüzündeki ifade de onun da aynı şekilde hissettiğini kanıtlıyordu. Her zamanki gibi masama gelip benimle birkaç dakika sohbet etmek yerine, doğrudan Lana'nın ofisine doğru yürüdü. İçeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Belki o istifa etmişti ve benim istifa etmeme gerek kalmayacaktı. Ama hayır, bu olmayacaktı. Lana ona benim istifa ettiğimi söyleyecekti ve o da sevdiği bir şeyi bırakmak zorunda kalmayacaktı. Yine bir kez daha *hiçbir şeyden* vazgeçmek zorunda kalmayacaktı. Hepsi de bugün ilk olarak benim çalışmam gerektiği için.

Bir sonraki öğrencim Sadie, o içerideyken geldi, bu yüzden onun ofisten çıktığını fark etmedim. Bu da, Lana ile ne kadar konuştuğunu veya Lana'nın istifa ettiğimi söylediğinde nasıl hissettiğini bilmediğim anlamına geliyordu. Muhtemelen mutluydu.

İkinci sınıfta okuyan Sadie ile çalışırken, dersin ortasında odanın diğer ucunda Beau'nun bakışlarını üzerimde hissettim. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamadım. Ne sevinçti, ne de öfkeydi. İkisi arasında bir şeydi. Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim ve sayfadaki "*grape*" kelimesini işaret ettim. Sayfada üzümlerin resmi de vardı. Sadie'ye her harfi işaret ederek kelimeyi seslendirmesini söyledim.

"Çilek," dedi. Çocuklar bazen harfler yerine resme bakarlardı. Tahmin etmeye çalışırlardı.

"İyi deneme, ama g harfi nasıl okunur?"

Bir saatimiz dolduğunda ve kalkıp gitmek üzereyken, "Oh! Bayan Indy, size bir resim yaptım" dedi. Sırt çantasından buruşuk bir kağıt çıkardı. Üzerinde el ele tutuşan, kötü çizilmiş iki kişi vardı. Güneş parlıyordu; çimlerde, neredeyse insanlar kadar uzun çiçekler vardı. "Bu sizsiniz, bu da benim" dedi, işaret ederek. "Çünkü siz benim en iyi arkadaşımsınız."

Sonra ince kollarını boynuma doladı ve kapıya doğru koştu.

Kimse benim ağladığımı görmesin diye tuvalete gitmek zorunda kaldım.

Dışarı çıktığımda Cody'ye "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Onu görünce şaşırdım. Birbirimize ertesi gün görüşeceğimizi mesajlaşmıştık. Ama o, ders merkezinin önünde duruyordu. "Ne zamandır buradasın?" Ona işten ne zaman çıkacağımı söylememiştim. Kaykayını elinde tutuyordu ve saçları terden ıslaktı. Buraya kaykayla gelmiş olmalıydı. Burası evine çok yakın değildi. En azından büyükannesinin evine. Belki de biraz daha yakın olan babasının evindeydi.

"Çok uzun değil," dedi. "İş nasıldı?"

"İyi idi." Cody ile nadiren çok kişisel şeyler paylaşırdım. Onunla geçirdiğim zamanlar, günlük hayattan kaçış gibiydi, farklı bir şeydi. Onunla sorunlarımı çözmeye çalışmıyordum. Bunun için en uygun kişi olduğundan emin değildim. Ayrıca, olanları kimseye anlatmam yasaktı.

"Ailemle akşam yemeğinde buluşacağım," dedim. Bundan çok korkuyordum. Bu günlerde ailemle akşam yemeği yemek nadir ama işkence gibiydi. Aldatmamı ve okuldan sonra okula gitmemi öğrendiklerinden beri bana suçlu muamelesi yapıyorlardı. Her fırsatta bana ders veriyorlar ya da benim böyle bir insan olmadığımı söylüyorlardı. Ben ise her zaman bunun açıkça doğru olduğunu belirttim, çünkü çaresizliğimden dolayı böyle birine dönüştüğümü hissetmeye başlamıştım — kopya çeken, kilitli bir binanın açık penceresinden tırmanan, arkadaşlarını otobüsün altına atan birine — o zaman belki de ben hep böyle birisiydim. Ve belki de bu, babamın nasıl bu kadar dibe batabileceğine dair bana bir fikir verdi.

"Oradan çıkıp benimle kaykay parkına gelir misin? Sana ollie yapmayı öğretirim." Cody, kaykayını biraz zıplatarak hareketi gösterdi.

"Kafamı kırmadan bunu yapabilir miyim sence?"

"Göreceğiz," dedi, kaykayından inip bana doğru yürüdü ve cam kapının önünde dudaklarımdan öptü.

Ben de onu öptüm, kollarımı boynuna doladım, ama daha önce fark ettiğim gibi, biraz terliydi. Kısa bir öpücükten sonra geri çekildi.

"Bugün sen sür." Cevabımı beklemeden arabama doğru yürüdü.

Ailem beni özlemeyecekti. Son zamanlarda kendi dramlarına o kadar dalmışlardı ki, ben gelmediğimde muhtemelen rahatlayacaklardı.

Cody bana ollie yapmayı öğretememişti. Ama eğlenmişim ve o beni kapıma kadar götürürken hala gülümsüyordum.

"Seni önce eve bırakabilirdim," dedim. "Arabası olan benim."

Kaykayını kaldırdı. "Benim de tekerleklerim var."

Gülümsedim. "O şeyle gerçekten her yere gidiyorsun." "Neden gitmeyeyim ki?"

"Benimle vakit geçirdiğin için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." Bana nedenini soracak mı diye merak ettim.

Sormadı, sadece "Harika" dedi ve tişörtümün kenarından beni kendine doğru çekip öptü.

Öpücük uzun sürmedi, çünkü ön kapı açıldı. Annemin kızgın yüzü belirdi. "Neredeydin?"

Nefesimi tuttum ve bir adım geri attım. Cody'yi işaret ettim. "Kaykay parkındaydık."

"Sen kimsin?" diye sordu annem kaba bir şekilde. Normalde yeni insanları böyle karşılamazdı. Ama pek çok şey normalden farklıydı. Ya da belki de müdürün ona gösterdiği hırsızlık videosundan onu tanımişti.

"Anne," dedim. "Bu Cody."

"Merhaba, Bayan..."

"Blair," diye fısıldadım.

"Doğru, Blair. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Akşam yemeği için evde olman gerekiyordu," dedi annem. "Bana mesaj bile atmadın."

"Üzgünüm. Konumum açık."

Kafasını eğdi, sanki bu iyi bir alternatif değilmiş gibi. "Gel içeri gir."

Kapıya doğru adım attım ve o Cody'ye dönerek, "Bu gece ziyaretçi yok . Bir dahaki sefere." Sonra kapıyı kapattı.

"Anne," diye itiraz ettim. "Bu çok kaba bir davranış. İçeri girmek bile istemiyordu. Sadece veda etmek istiyordu."

"Kaba mı? Kabalık mı demek istiyorsun? Son zamanlardaki davranışlarına ne demeli? Hiçbir açıklama yapmadan akşam yemeğini tamamen kaçırmam?"

"Jessica," dedi babam kanepede otururken. Televizyon açıktı, duraklatılmıştı, haber spikerinin yüzü kelimenin ortasında bozulmuştu. Odanın tek ışığı buydu, güneş henüz batmamıştı. Odanın ne kadar karardığını fark etmemiş olmalılar.

"Doğru," dedi annem. "Haber çıktı."

"Jess," dedi babam yine. "Ona böyle söylemeyi planlamamıştık."

"Ona akşam yemeğinde söylemeyi planlamıştık. O yemeği kaçırdı."

"Ne haberi?" diye sordum, ama sonra beynim durumu kavradı. "Soruşturma mı?"

"Evet," dedi.

Gözlerim televizyona kaydı. "Bekle... yerel haberlere çıktı mı?"

"Evet."

"Bu demek oluyor ki...?" Soruşturmacılar bir şey mi bulmuşlardı? Onu tutuklayacaklar mıydı? Suçlayacaklar mıydı? Panik göğsüme ve boğazıma tırmandı ve daha fazla konuşmamı engelledi.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi. "Hâlâ bekliyoruz."

"Sırrı saklamak için çok uğraştık," dedim. "Hepsi boşuna oldu."

"Denemeye değerdı," dedi babam.

"Birimiz için," diye cevap verdim.

"Bu ne demek?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Önemli değil. Hepsi bu mu?" diye sordum, televizyona ve sonra annemle babama bakarak. "Yoksa başka bir şey mi vardı?"

"Hepsi bu," dedi. "Şimdilik."

"Harika. Ödevim var."

"Verandadaki çocuk kimdi?" diye sordu annem merdivenlere ulaştığımda.

"Erkek arkadaşım. Adı Cody." Aslında erkek arkadaşım değildi, en azından bana teklif etmemişti, ama ona bu unvanı verebilecek kadar öpüşmüştük.

"Binalara birlikte giren bir erkek arkadaş mı?" diye sordu. Demek *öyleymiş*. Onu videodan tanıdım.

"Evet, aynen o." Merdivenleri çıkıp yatağıma atladım. Gerçekten ödevim vardı, ama konsantre olamıyordum. Aklım başka yerdeydi.

Arkadaşlarıma söyleyebilirdim. Keşke arkadaşlarıma söyleseydim.

Bölüm 33

ŞİMDİ

YUTKUNMUŞTUM. "*Seni geri istiyorum*" sözleri havada asılı kalmış gibiydi. İkimiz de aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiçbir adım atmamıştık. Arkamdaki duvar o anda beni tutuyormuş gibi geliyordu. Onun da arkasındaki tezgah hakkında aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Açıkçası hâlâ birbirimize güvenmiyorduk. "Öyle deme," dedim. Özellikle de ne demek istediğini tam olarak anlamadığım için. Beni arkadaş olarak geri mi istiyordu? Daha fazlasını mı istiyordu? Ne kadar istesem de, kırılan parçaları nasıl bir araya getirebileceğimizi ve bu iki seçenekten herhangi birini nasıl mümkün kılabileceğimizi bilmiyordum.

"Yeniden iyi olmamız için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Gözlerim duygudan yaşararak birkaç kez kırıştırdım. "Bilmiyorum."

"Falcı, her şeyin yoluna gireceğini söyledi" dedi ve

"Eğer gerçekten istersem. Ben gerçekten istiyorum."

İronik bir kahkaha attım. "Bana sorduğun soruyu söylememelisin."

"Sen de o soruyu sordun mu?"

Başımı salladım. "Bana hayır dedi."

"Neyse ki ben her zaman haklıyım."

Nedense bu söz —az önce onun beni ihbar etmesinden, tüm hayatımın yıkılmasından bahsettikten sonra— hiç yardımcı olmadı.

"Değilim," dedi, sanki o da bunun farkına varmış gibi. "Kötü bir şakaydı. Her zaman haklı değilim. Bu konuda haklı değildim. Senin hakkında. Baban hakkında."

Son itiraf beni şok etti. "Öğrendikten sonra neden bana gelmedin?" diye sordum. "Babamın olayları haberlerde yer alırken mi? Yani, sana çok kötü davrandığımı biliyorum. Herkese öyle davrandım ama..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim. *Ama o olaydan sonra nedenini anlamadın mı? Ama bu sana benimle konuşmak için iyi bir bahane sağlamadı mı? Hiç umursamadın mı?*

Kafasını salladı. "Çünkü... annem..." "Annen benimle görüşmene izin vermedi mi?"

"Evet. İnsanların bizi birlikte görmesini istemiyordu. Ben de kızgındım ve aptaldım. Haberler, doğru kararı verdiğimi düşünmemi sağladı."

"Babam gibi olduğumu falan mı düşündün?"

"Hayır," diye çok çabuk cevap verdi. "Yani... hayır." "Evet demek istedin."

Cevap vermedi, ama bu her şeyi açıklıyordu.

Gözlerim yanıyordu. Ağlayacaktım. Gün ışığında, ne kadar incindiğimi görebileceği bir yerde ağlamak istemiyordum. Ama ağlayacaktım. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Duvardan uzaklaştım, sonra arka kabine girip kapıyı kilitledim ve hıçkırıklarımı bastırdım.

"Indy, yanılmışım. Demek istediğim bu. Çok yanılmışım." Beni kabin kapısına kadar takip etmişti. Mavi gözlerinden biri ve ağzının köşesi geniş aralıktan görünürken, kendini aralığa dayadığını görebiliyordum. Çizgili çoraplarının parmakları kabinin altından görünüyordu.

"Belki de ben tam olarak babam gibiyim."

"Umarım öylesindir," dedi. "Baban harika biridir." Büyük, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Parmakları kapının üstünde belirdi, kapının üzerine dolanarak asılı kaldı. "Bizi o büyük kitap fuarına götürdüğü zamanı hatırlıyor musun? 'Kitap severlerin hoşuna gidecek şeyler' araştırıyor olmalıydı, çünkü orası iki saatten fazla uzaklıktaydı."

Başımı çatlağa en yakın olan kabin duvarına yasladım, çıplak ayak parmaklarım onun çoraplı ayak parmaklarına neredeyse değiyordu.

"Peki ya istediğin lezzeti bulamadığı için bizi üç farklı dondurma dükkanına götürdüğü zaman ne olacak?"

"Neden her yerde doğum günü pastası aroması yok, anlamıyorum." "Haklısın," dedi.

Son birkaç haftadır bu anıları mektuba eklemek için neden aklıma gelmemişti? Karar verememiştim. Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Korkuyorum," itiraf ettim. "Suçlanacağından korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de korkardım."

"Dördümüzü roller-skate'e götürdüğü ve hiçbirimizin ayakta duramadığı, hepimizin onu aşağı çektiği, ama o sadece gülüp tekrar ayağa kalktığı zamanı hatırlıyor musun?"

"O gün güzel bir gündü," dedi Beau. "Bana kaymayı öğretti."

"Benim de." Burnumu çekip ayak parmaklarımı onun ayak parmaklarına değene kadar yavaşça ilerlettim. "Annen şimdi benden nefret ediyor mu?"

"Annem seni tanıyorsun," dedi. "Kötülüğün görünüşünden bile uzak durmalıyım."

"Şu anda oldukça kötüyüm," dedim. "Demek istediğim o değildi."

"Biliyorum." Ama annesinin kastettiği buydu ve Beau'nun annesine karşı çıktığı bir an hatırlayamıyordum. Annesi ondan beklediği şeyi tam olarak yapmamıştı. Belki de hiç yapmamıştı. Bu banyoda, dışarıdaki dünya yokmuş gibi davranmak kolaydı, ama dışarıda hala ne kadar çok engel olduğunu biliyordum. Bir zamanlar bunlarla yüzleşecek kadar güçlü bir ilişkimiz olabilirdi, ama şu anda kesinlikle yoktu.

"Korkmak normaldir. Ben de korkardım," dedi. "Ve ben yapayalnızım," dedim.

"Bilmiyordum," dedi sessizce.

Gözlerimi tekrar sildim. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu.

"Sadece altı soru olduğunu bilmiyordum," dedi. "Tüm testleri tekrar yaptırmalarını bilmiyordum."

"Biliyorum," dedim, çünkü biliyordum. O gün ona söylediğimde yüzündeki şaşkınlığı görmüştüm.

"Ve videodaki kişinin sen olduğunu müdüre söylemedim. Bana videoyu gösterdi, ama ben kim olduğunu bilmediğimi söyledim."

"Ona söylemedin mi?"

"Indy, ben..." Birden durdu ve arkasını döndü. Bir ses duyduğuna tepki verdiğini anlamam biraz zaman aldı. O sesin banyo kapısının kolunun sallanması olduğunu anlamam da biraz zaman aldı. Sonra kapı açılırken yüksek bir gıcırta duyuldu. O, kapı aralığından hızla uzaklaştı.

"Kapıyı tut!" diye bağırdı.

Gözlerimi sildim ve kilidi çevirdim, sonra Ava içeri girerken onun kapıyı tuttuğunu görmek için tam zamanında kabinden çıktım.

"Buradasın!" dedi ve Beau'ya sarıldı. "Dün gece Snapchat'te konumunu gördüm ve o zamandan beri hareket etmedi."

Caroline onu takip ederek içeri girdi ve Ava'ya sarıldı. Kamp ateşi ve gül kokuyorlardı. İlki belli ki dün geceki kamp ateşinden, ikincisi ise Ava'nın parfümünden geliyordu.

Beau, sıkı kucaklaşmalarına rağmen kapı kolunu sıkıca tutmaya devam ederek biraz güldü. "Saat kaç?" diye sordu, onlar onu bıraktıklarında.

"Öğlen," dedi Caroline.

Öğlen mi? Düşündüğümden çok daha geç olmuştu. Nasıl öğlen olabilirdi ki?

Eşyalarımı topladım, sweatshirt'ümü, ayakkabılarımı ve klasörümü sırt çantama attım ve tezgahtan kilitli telefon çantasını aldım. Hareketim onların dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü bana doğru döndüler. Caroline'ın gözleri büyüdü; Ava'nınki ise kısıldı. Benimkini indirdim. Bana yöneltilen daha fazla nefret göremezdim. Son yirmi dört saat içinde tüm savunma mekanizmalarımı tüketmişim gibiydim, kendimi korumasız bırakmışım.

Kapıya, kaçış yoluma ulaştığımda Beau, "Indy, lütfen" dedi.

"Yapamam" dedim ve yürümeye devam ettim.

"Bırak onu," dedi Ava, sesinde Beau'nun tuvalette kaldığımızın başında hissettiği acı ve öfke vardı.

Öğretmenler odasındaki çekmecelere yürüdüm, bir makas çıkardım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Zor oldu ama sonunda başardım.

Caroline, bunun için ceza alacağımı mırıldandı.

Yırtık çantayı tezgahın üzerine attım, masadaki tepsiden paketlenmiş bir kek aldım ve çıktım. Telefonumu açtığımda annemden bir sürü mesaj geldiğini gördüm. Başım beladaydı.

Bölüm 34

SONRA

KIŞ TATİLİ hayatımın en yalnız iki haftasıydı. Cody ve ailesi şehir dışına çıkmışlardı ve bana sadece iki kez mesaj attı. Birincisi, ona Mutlu Noeller diye mesaj attıktan sonra, ikincisi ise büyükannesinin kedisinin yakaladığı ölü bir farenin resmini gönderip "*İğrenç, değil mi?*" yazdığı zamandı.

Bunun *havalı mı* yoksa *iğrenç mi* demek istediğini anlayamadım.

Cody haber hakkında hiçbir şey söylemedi, bu da onu görmediğini düşündürdü ve ben de ona söylemek istemedim. Okulda fısıltıları (ve fısıltılardan fazlasını) önlemek zorunda kalmıştım bile.

Ailem Noel'de pek bir şey yapmazdı. Küçük hediyeler alışverişiyle geçen sakin bir sabahtı. Hiçbir zaman abartılı Noel kutlamaları yapmazdık. Ve bu yıl, her şeyden dolayı, her zamankinden daha da küçük hissettim.

Ama ocak ayına kadar dayandım.

Cody geri dönmüştü ve o yanımdayken her şeyi daha kolay unutabiliyordum. Büyükannesinin evinde kanepede oturmuş *New Girl* izliyorduk.

"Bu hafta hem Ava'nın hem de Beau'nun doğum günü," dedim. Aklım başka yerdeydi, diziye dikkatimi vermiyordum.

"Ne?" diye sordu Cody.

Televizyonun sesi yüksekti ve o sesi kısmadı.

"Ava ve Beau. Bu hafta doğum günleri var. Ava'nınki düdü, Beau'nunki yarın." Bu, bugün her zamanki gibi arkadaşlarla akşam yemeği yiyeceğimiz anlamına geliyordu. Biz buna "Arada" diyorduk. Aileleri, gerçek doğum günleri olmadığı için onları planlarına dahil edemedikleri gün. Belki bu yıl ben orada olmadığım için bunu yapmayacaklardı. Belki bensiz "Arada"yı kutlamak garip gelirdi. Genelde bunu organize eden bendim.

"Kim?" diye sordu Cody.

"Arkadaşlarım. Şey, benim..." Artık onlara ne diye sesleneceğimi bilmiyordum. Onlarla konuşmayalı haftalar olmuştu. "İnsanlar."

"Senin insanlar mı?" diye sordu. Televizyon hala yüksek sesle çalışıyordu ve ikimiz de konuşmak için bağırarak zorundaydık. Uzaktan kumandayı aldım ve duraklat düğmesine bastım. Bunun şimdi öpüşeceğimiz anlamına geldiğini düşünmüş olmalı ki, bana doğru eğildi. Genelde öyle olurdu. Duraklat düğmesine bas, öpüş. Görünüşe göre, farkında olmadan ona Pavlov etkisi yapmıştım. Bu sefer ellerimi göğsüne koyarak dudaklarımızın temas etmesini engelledim. Açıkça kafası karışmış bir şekilde geri çekildi.

"Sadece televizyon açık olmadan bir dakika konuşmak istedim." "Oh," dedi ve devam etmemi bekledi.

Ama şimdi bana umutla bakarken, ne söyleyeceğimi bilemedim. Doğum günleri hakkında başka ne söylenebilirdi ki? "Senin doğum günün ne zaman?" diye sordum.

"Temmuz," dedi.

"Benimki Mayıs'ta," diye cevap verdim. "Ailem bu doğum günümde bana araba alacağını sanıyordum."

"On beş yaşında mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim ve pencereyi işaret ettim. "Ben sürüyorum, unuttun mu?" "Ah, doğru," dedi.

"Ama geçen yıl yapmadılar, sonra ben para biriktirmeye başladım, bu yüzden bu yıl yapacaklarını düşündüm." Bunun eğlenceli bir anı olacağını düşünmüştüm. Garaj yolunda büyük bir fiyonk falan olan bir araba. Ama bunun yerine annem babamın arkasından bir hevesle bunu yapmıştı.

"Doğum günümde bir longboard aldım," dedi. "Seni longboard sürerken hiç görmedim."

"Bazen yaparım," dedi. "Görmek ister misin?" "Tabii," dedim.

Ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı, sonra evin arkasına, yatak odasına götürdü. Dolabı açtı ve alt kısmında kırmızı bir ejderha olan bir longboard çıkardı. Tekerlekleri de kırmızıydı. "Harika, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Beğendim."

Onu halının üzerine koydu ve üzerine çıkıp kayıyormuş gibi yaptı.

"Onlara pasta yapayım mı?" diye sordum. Bugün In Between için bir planları yoksa, belki bu iyi bir köprü olabilir. Bir zeytin dalı. Barış teklifinde bulunmak istiyor muydum? Barış istiyor muydum? Midemdeki boşluk bana istediğimi söylüyordu.

"Kime pasta yapıyorsun?" diye

sordu Cody. "Arkadaşlarıma.

Doğum günleri için."

"Pasta severim." Cebindeki telefonu titredi ve onu çıkardı. Kıkırdadı ve bir cevap yazdı.

Ondan ayrılacaktım (birlikte miydik?). Ne zaman olacağını bilmiyordum, ama ayrılacaktım. Şu anda kimsem olmama düşüncesi, bir şey söylememi engelledi. Belki bu beni korkunç bir insan yapıyordu, ama son zamanlarda zaten iyi bir insan gibi hissetmiyordum.

"Gitmem gerek," dedim.

Tahtasından atladı ve telefonunu cebine koydu. Sonra bana sarıldı. "Kıskanma, sadece April'dı."

April'ın kim olduğunu bilmiyordum. "Değilim," dedim, ki bu doğrudu. Aslında kıskanmak *isterdim*. Bu, bu ilişkiye daha fazla duygu yatırdığım anlamına gelirdi. Belki de şu anda hiçbir şeye duygu yatıracak halim yoktu. Aylardır kızgındım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini ağzıma soktu. Ben de karşılık verdim ve onu öptüm. Beau'nun gözleri beynimde parladı, ben de nefesimi tuttum ve geri çekildim.

"Ne oldu?" diye sordu

Cody. "Hiçbir şey,

gitmem gerek."

İki küçük pasta yaptım. İkisinde de üstünde "*Mutlu (Ara) Doğum Günü*" yazıyordu. En azından öyle yazması gerekiyordu. Krema ile yazmak zordu. Gözlerimi kısıarak ve bağlam ipuçlarını kullanarak baktığımda, tam olarak öyle yazıyordu.

Önce Ava'nın evine gittim, ama arabası her zamanki gibi ön tarafta park edilmemişti, ben de Beau'nun evine kadar sürmeye devam ettim. Ava'nın arabası orada da yoktu. Beau'nun arabası, garaj yolundaki üçüncü garaj kapısının önünde duruyordu. Sokağın karşısına, bir ev öteye park ettim ve bunu nasıl yapacağıma karar vermeye çalıştım. Kapıyı çalmalı mıydım? Ailesi beni severdi. Beni görünce şaşırırlar mıydı? Az önce çıkan haberleri düşündüm. Okuldaki bazı insanlar gibi bu konuda benimle yüzleşecekler miydi?

Hiç tanımadığım bir kız bana babamın hapse girip girmeyeceğini sormuştu. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sadece başımı eğip yürümeye devam ettim.

Matematik öğretmenim Bayan Dulaney, sanki bana aynı soruyu sormak istermiş gibi bana bakmıştı, sanki sınavda neden kopya çektiğimi şimdi anlıyormuş gibi, çünkü ben bir kopya çekenin kızıydım. Ama hiçbir şey söylememişti. Belki haberleri görmemişti ve hepsi benim kafamdaydı.

Pastayı verandaya bırakacaktım.

Evet, bu seçenek daha çok hoşuma gitmişti. Ama bunu yapacaksam, bir not bırakmak istedim.

Ne yazacağımı bilmiyordum. Bununla neyi amaçlıyordum? Torpido gözünden bir not defteri ve kalem çıkardım ve boş kağıda çok uzun süre baktım.

Beau,

Doğum günün kutlu olsun.

Umutmadım. Seni özliyorum...

Araba kapılarının çarpıldığını duyduğumda kalemim durdu. Kafamı kaldırıp baktığımda Ava'nın arabasının Beau'nun evinin önünde durduğunu gördüm. Caroline, Ava ve Beau arabadan inmişler ve ön kapıya doğru yürüyorlardı. Beau'nun

ve Ava'nın bileklerinde birer balon vardı. Hepsi bir şeye gülüyorlardı, ama ben çok uzaktaydım, duyamıyordum.

Camımı araladım ama sadece kahkaha seslerini duyabiliyordum, kelimeleri değil. Ön verandada durdular. İçeri gireceklerini sandım ama bunun yerine hep birlikte kucaklaştılar; sonra Caroline ve Ava el sallayarak veda ettiler ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle arabaya geri döndüler. Onlar U dönüşü yapıp yanımdan geçip giderken ben ön koltukta çöktüm.

Not defteri hala kucağımdaydı ve onlar gittikten sonra ona baktım. Bensiz kutlama yapmışlardı. Kayıp arkadaşlarının yasını tutmak için verandada bir saniye bile durmamışlardı. Not defterini yolcu koltuğunun paspasına attım ve arabayı çalıştırdım. İkinci kattaki Beau'nun odasının penceresi aydınlandı. Bir an için pastayı alıp penceresine atmayı düşündüm. Ya da arabasının ön camına çarpmayı.

Yapmadım. Bu beni birazcık iyi bir insan yaptı, değil mi?

Doğruca sahile gittim, park yerinin kenarında bir bank buldum ve kekimle birlikte oturdum. Güneş çoktan batmıştı, ama karanlıkta oturup uzaktan beyaz köpüklü dalgaların kıyıya vurmasını izledim. Kekten birkaç ısırık aldım, sonra meraklı bir sincaba da birkaç ısırık verdim. Birkaç martı da bize katılıp kekten yedi. Bir ısırık daha aldıktan sonra, kalanını yere attım ve çılgınlığı izledim. Rüzgârlıydı ve saçlarım yüzüme ve gözlerime giriyordu. Rüzgârın olması hoşuma gitti; beynim, gözlerimin bu yüzden sulandığını düşünmemi sağladı.

Eve geldiğimde verandanın ışığı kapalıydı, ama içeri girdiğimde, karanlık odada televizyonun ışığı parlıyordu. Babam kanepede oturuyordu, yüzü ekranın ışığından maviye dönmüştü. Kapıyı arkamdan kapattığımda bana baktı.

"Selam," dedi.

"Selam," diye cevap verdim ve kapıyı kilitledim. İçgüdülerim merdivenlere koşmamı, nötr selamlaşmamızdan öteye geçmememi söylüyordu. Annem yatmış olmalıydı.

"Gel, bir dakika otur," dedi ve programını duraklattı.

Oturmak istemiyordum. Onun sorunları hakkında konuşmaktan bıkmıştım.

"Senin haberlerini duymak istiyorum," dedi. Hareket etmediğimde, "Ya da sessizce televizyon izleyebiliriz," diye ekledi.

Çantamı kapının yanındaki yere koydum ve kanepeye oturdum, gözlerim ekranın duraklatılmış görüntüsüne odaklandı. Bir tür belgesel gibi görünüyordu.

"Bu yıl In Between nasıldı?"

Kafamı ona çevirdim.

Daha önce mutfakta kekleri yapmıştım, ama ne o ne de annem evdeydi. Ardından temizlik yaptığım için, onun bunu bildiğini sanmıyordum. Sadece hatırlamıştı.

"Bugün değil mi?" diye sordu. "Ne yaptınız?"

Burnumdan hıçkırarak nefes aldım ve gözyaşlarım kendiliğinden akmaya başladı.

"Indy?" dedi, gözlerinde endişeyle. "Konuş benimle."

Kucağına yığıldım, başımı dirseğimin kıvrımına gömdüm.

Elini omzuma koydu.

"Onlar artık benim arkadaşlarım değil," diye hıçkırarak ağladım, sözlerimin anlaşılır olup olmadığından emin değildim.

"Ah, bebeğim," dedi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Daha da ağladım, onun üzülecek bir şeyi olup olmadığını ya da tüm bunların onun partnerinin suçu olup olmadığını merak ederek. Ona tekrar sormak istemedim. Onun, benim düşündüğüm kişi olduğuna inanmak istedim. Her zaman olduğu gibi. Komik, düşünceli, sevgi dolu babam.

Bölüm 35

ŞİMDİ

ARABAM, okulun otoparkında bıraktığım yerde duruyordu, sanki son yirmi dört saat tuvalette hiç yaşanmamış gibi. Anahtarlığımdaki kilit açma düğmesine bastım, sırt çantamı arka koltuğa attım ve arabaya bindim. Hemen motoru çalıştırdım ve dikiz aynasından arkamı kontrol ettim. Arkamda kimse yoktu. Otoparktan çıkarken ilginç bir şey fark ettim: hem Ava'nın hem de Beau'nun arabaları oradaydı. Dün okula ayrı ayrı mı gelmişlerdi? Artık birlikte gelmiyorlar mıydı? Neden daha önce bunu düşünmemiştim, emin değildim. Ayrı arabalarla gelmiş olmalılar, aksi takdirde okuldan sonra onun kaybolduğunu hemen fark ederdi. Belki de dün sadece öğretmenler odasına malzeme stoklamak için arabayla gelmişti.

Yürümeye devam ettim. Annem toplantının bugün saat kaçta olduğunu söylemişti? İki mi? Üç mü? Hatırlamıyordum. Gitmeyi hiç planlamamıştım. Kendime dürüst olursam, rol yapmada iyi olsam da, aslında bunun için bir mektup yazmayı da hiç planlamamıştım. Bu yüzden yazmamıştım. Toplantı saat ikide değilse, mektubu yazmak için hala vaktim vardı. Çünkü ne olursa olsun, babam şüpheye yer bırakmayacak kadar güvenilirirdi. Ona inanmamı hak ediyordu.

Evimin garaj yoluna girip, garajın sağındaki yere park ettim. Dün buraya gelmiş olmama rağmen, sanki yıllardır eve gelmemişim gibi hissettim.

ön kapıya kadar koştum. Kapı kilitliydi. Sırt çantamdan anahtarlarımı çıkardım, kapıyı açtım ve eve koştum.

"Anne! Baba! Ben geldim!"

Cevap yoktu. Evi aradım — mutfağı, yatak odalarını, kendi yatak odamı. Hiçbir şey yoktu. Yatağıma oturdum ve telefonumu çıkardım, banyodan çıkarken düzgünce okumaya vaktim olmayan mesajları açtım.

Neredesin?

Konumun kapalı

Endişelenmeli miyim

Mektubu yazdın mı

Toplantıya gelecek misin? Bu çok önemli

Indy, en azından bana cevap ver

Eve geldiğinde sonuçları konuşacağız.

Son zamanlarda hayatım büyük bir sonuç gibi geliyordu, ama neyse, muhtemelen daha fazlasını hak ettim.

Ailemin yerini kontrol ettim. Onlar çoktan hukuk bürosuna varmışlardı. Saat on ikiyi yirmi geçiyordu. Ne kadar süredir oradaydılar? Toplantılarının başında mıydılar, yoksa sonunda mı?

Anneme mesaj attım: *Özür dilerim! Okulda tuvalette kilitli kaldım. Çok mu geç kaldım? Hemen geliyorum!*

Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp etek ve düğmeli bluz giydim. Saçımı ve dişlerimi fırçaladım, hatta biraz makyaj bile yaptım. Siyah saç telini kulağımın arkasına sokmaya çalıştım ama yine de göze çarpıyordu. Vazgeçip odama gidip dizüstü bilgisayarımı açtım.

Telefonumu aldım ve son birkaç haftadır tuttuğum notlara erişebileceğimi fark ettim. Bu notlar işi kolaylaştıracaktı. Notları açtım ve okudum. Notlar... berbattı. Duygusuz anekdotlardan ibaretti. Babamın kim olduğu, bana öğrettikleri veya yaptığı fedakarlıklar hakkında hiçbir şey söylemeyen hikayelerdi. Ve acı bir tadı vardı.

Son yirmi dört saat içinde bir şekilde neredeyse tamamen kaybolan bir acı. Ya da belki de kayboluyordu ve ben fark etmemiştim. Her halükarda, Beau ile konuşmanın yardımcı olduğunu biliyordum. Birkaç ay, babamın benim için yaptığı bir ömür boyu olan şeyleri silemedi.

Annemden gelecek mesajı beklerken, hızlıca mektubu yazdım. Babamın benim için ne ifade ettiğini anlatan hikayeler, duygular ve kişisel düşüncelerimi mektuba ekledim.

Bitirdiğimde, mektubu yazıcıya gönderdim, ancak mürekkebi değiştirmediyimi hatırladım. Dizüstü bilgisayarımı aşağıya, babamın ofisine götürdüm. Tüm evrakları ve dosyaları gitmişken ofis çok boş görünüyordu. Son birkaç ay içinde ofisi düzenlemişti, ama yine de ürkütücü bir şekilde dağınıktı. Dizüstü bilgisayarımı masasına koydum ve mektubu yazıcıya gönderdim. Makineye bir sayfa girerken, ön kapının kapandığını duydum. Korkup sıçradım. Ofisten dışarı koştum.

"Merhaba! Baba! Anne!" diye seslendim.

İlk önce annemin yüzünü gördüm. Gözlerinde, benim için endişelenmiş gibi bir rahatlama vardı, ama bu rahatlama hızla öfkeye dönüştü. Arkasında duran babam ise sadece yorgun görünüyordu.

Annem telefonunu kaldırdı. "Tuvalete kilitlendim mi? Çok yaratıcı." Mesajımı kastetmişti. Uydurduğumu düşünüyordu. Yalan söylediğimi.

"Hayır." Kafamı salladım. "Bu doğru. Beau'ya sorabilirsiniz."

"Beau mu?" diye sordu annem. "Seninle Beau'nun artık arkadaş olmadığınızı sanıyordum."

"Değiliz. Değildik..." Artık arkadaş mıyız? Belki. Ava ve Caroline'ın beni gördüklerinde yüzlerindeki ifadeler aklımdan geçti. Evet, muhtemelen değiliz. Şu anda bunu düşünemezdim. Babam kanepeye çöktü. Annem, düzeltilmesine gerek olmayan kitaplıkta dekorları düzeltti.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordum. "Bir mektup yazdım. Yazdırıyorum. Ya da daha iyi olursa bir yere e-posta ile gönderebilirim."

"Artık ona ihtiyacımız yok," dedi babam.

"Oh." Bu iyi bir haber miydi?

"Toplantı iyi geçti," dedi annem, babama dönerek.

Babam ensesini ovuşturdu. "Sadece bir arkadaşım aleyhine tanıklık etmem gerekiyor. Hiç de hoşuma giden bir şey değil."

"Ama seninle ilgili bir şey bulamadılar, değil mi?" diye sordum. "O kadar basit değil," dedi.

"Eğer ifade verirse, buldukları önemsiz şeyler düşecek," diye açıkladı annem.

Kafam karıştı. "Seni tehdit mi ediyorlar?"

Tek bir kahkaha attı. "Hayır. Buna anlaşıma denir."

"Oh," dedim. "O zaman anlaşmayı kabul edecek misin?"

"Evet," dedi annem, onun cevap vermesine izin vermeden. "Kabul edecek." Annem de herkes gibi bu işin bitmesini istiyordu. Haber çıktıktan sonra, iş yerinde de dedikodularla mücadele etmek zorunda kalmıştı. İş arkadaşları, annemin etrafta olmadığını düşündüklerinde fısıldaşıyor, uzun uzun bakıyor, çalışma saatlerini kısaltıyorlardı.

Boğazını temizledi. "Kabul ediyorum."

"Bu iyi haber, değil mi?" diye sordum.

"Bu, umabileceğimiz en iyi şey," dedi annem.

"Her şey her zaman iyi ya da kötü değildir," dedi babam. "Bazen şeyler sadece olduğu gibidir."

"Kafam karıştı. Arkadaşın kötü şeyler yapıyorsa, neden bunun bedelini ödemesi gerekmesin ki?"

"Öyle değil," dedi babam, başını sallayarak. "Hükümete karşı sahte iddialarda bulunuyordu. Avukatlık ruhsatı elinden alınmalı ve yargılanmalı."

"Ama?"

"Ama o benim arkadaşımdı. Ve onu mahveden kişi olmak istemiyorum. Keşke kendi eylemleri bunu yapmak için yeterli olsaydı. Ama o akıllıydı. Bir şeyleri saklamakta ustaydı."

"Sana ihtiyaçları

mı var?" Başını

salladı.

"Üzgünüm."

"Bazen zor şeyler yapmak zorunda kalırız," dedi.

"Ve sonra her şey yoluna girecek," dedim. "Bunu atlattığınızda." Annemle babam cevap vermedi.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Anlaşmayı kabul etmenin işinize yardımcı olmayacağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordum. "İnsanlar yine de size güvenmeyecek mi?" Her şey *yine de* normale dönmeyecekti.

O, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak başını salladı ve tahminlerimi doğruladı. Kanepenin yanındaki koltuğun koluna oturdum.

Annem kollarını kavuşturdu ve dikkatini bana çevirdi. "Yaptıklarının sonuçları hakkında konuşmamız gerek." Konuyu değiştirmek istediği belliydi. "Son zamanlardaki davranışların hakkında."

"Evet," dedim. "Ne dersiniz."

"Bir hafta telefon yok, dışarı çıkmak yok?" Annem babama bakarak onun da aynı fikirde olup olmadığını gördü. Babam başını salladı ve annem elini bana uzattı.

Nefes nefese güldüm. Telefonumu yeni geri almıştım, ama neyse. Bu günlerde ona pek ihtiyacım yoktu. Cebimden çıkardım ve annemin avucuna koydum. "Ah, okulun kilitli çantalarından birini kesmişim. Muhtemelen bunun için seni arayacaklar. Bunun için başka bir ceza vermek istersen, anlarım."

Annem yorgun bir nefes verdi. "Bir iş."

"Evet," dedi babam.

"Ne?" diye sordum.

"Cezan," dedi annem. "Bir iş bulman gerekiyor. Eminim okul, tahrip ettiğin eşyaların parasını senden talep edecektir. Bunun bedelini ödemen gerekiyor."

Muhtemelen haklıydı. O gün ders bitene kadar mesajlarımı kontrol etmek için beklesem, bunların hiçbirisi olmazdı. Artık umursamıyordum. Ama şimdi umursuyordum. Daha iyisini yapmak istiyordum. "Tamam."

Gözlerini kısarak baktı. "Bana karşı çıkmayacak mısın?"

"Çıkmamı mı istiyorsun?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve başını eğdi. "Bir şey farklı."

"Evet," diye itiraf ettim. "Beau ile tuvalette mahsur kaldım."

"Yaptığı her neyse, onu affetmeye hazır mısın?"

Onun mükemmel olmadığını biliyordum. Babamın dediği gibi, kimse mükemmel değildi. Hatalar yapmıştı. Ben de öyle. Ben çok hata yaptım. Ama onunla o tuvaletteyken,

uzun zamandır ilk kez kendimi kendim gibi hissettim. O benim bir parçamdı. Umarım o da benim onun bir parçası olduğumu kabul ederdi. Eskisi gibi arkadaş olabileceğimizden emin değildim, ama onunla konuşmak, bunu anlamak istiyordum. "Denemeye hazırım."

Bölüm 36

SONRA

MRS. DULANEY masama yepyeni bir matematik kitabı koydu. Kitabın sırtında hiç kırışıklık yoktu, bu da kitabın hiç açılmamış ya da çok az açılmış olduğu anlamına geliyordu. Şaşkınlıkla gözlerine baktım. Benimkini kaybettiğimi duymuş muydu? Kütüphaneci, yeni bir tane almak için ücret ödememiş olmama rağmen, sonunda bana bir tane ödünç vermeye karar mı vermişti? Son iki aydır ders notları ve internet aramalarıyla idare ediyordum. Masamdaki kitabı inceledim. Diğer ders kitaplarımda olduğu gibi, yan tarafında tipik kütüphane barkodu yoktu.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Bu ders için," dedi, sanki bu çok açıkmiş gibi. Aslında sormam gereken şey, *neden iki ay sonra şimdi?* idi.

"Tamam, harika," dedim ve o beyaz tahtaya geri dönerek günün tekrarına başladı.

Beau'nun bana baktığını hissettim. Bu derste birbirimizden olabildiğince uzak oturuyorduk. O şimdi sağ ön köşede, ben ise sol arka köşede oturuyordum. Göz teması kurmaktan kaçınıyorduk. Genelde.

Ona baktım. Gözleri benimle kitap arasında gidip geliyordu. Ne anlatmaya çalıştığını anlamadım. Bu kitabın kopya çekmemin nedenlerinden biri olduğunu mu hatırlatıyordu? Onu kafasına fırlatmak istemem yanlış mıydı? Bu rahatsız edici düşüncelere kapılmamak için bakışlarımı başka yöne çevirdim ve önceki gece boyadığım siyah saç teliyle oynadım.

Son zamanlarda ne kadar farklı hissettiğimi görsel olarak ifade etmem gerekiyordu. Bunun yardımcı olup olmayacağından emin değildim, ama kontrol edebileceğim bir şeydi.

Dersten sonra Beau koltuğunda kaldı ve benimle aynı anda çıkmak için zamanlamasını ayarladı.

Ya da belki de bu sadece benim hayal gücümdü. "Yeni kitap mı?" diye sordu.

Onun bunu fark etmesi beni şaşırttı. Öğle yemeğinde ona bağırdıktan sonra birbirimizle konuşmamıştık.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Artık seni tekrar yenmeye başlayabilirim." Onun başka bir şey söylemesini beklemeden hızımı iki katına çıkardım ve binadan dışarı koştum. Dışarı çıktığımda kalbim deli gibi atıyor, ellerim titriyordu. Onları ve ne anlama geldiklerini umursamadan Cody'yi aramaya gittim.

Her zamanki öğle yemeği yerindekiydi, ki orası benim de her zamanki öğle yemeği yerim olmuştu: futbol sahasının dışındaki asfalt.

İronik bir şekilde, o ve arkadaşları kaykaylarının üzerindeydiler ve içlerinden birinin yere koyduğu bir ders kitabının üzerinden sırayla atlıyorlardı.

Beni görünce "Jones!" dedi ve kaykayla yanıma geldi. "Selam," dedim.

"Şuna bakabilir miyim?" diye sordu, hala elimde tuttuğum matematik kitabını işaret ederek. Cevap beklemeksizin, kitabı elimden aldı. Sonra kaymaya başladı. Diğer kitaba ulaştığında, benim kitabımı üstüne koydu. Ben ne olduğunu anlayamadan, arkadaşı çoktan kitap yığınının doğru yönelmişti.

Ben kendimi ileri itmeden önce, arkadaşı kitapların üzerinden atladı. Cody hemen arkasındaydı ve kaykayının tekerlekleri kitabın kapağını sürükleyerek kitabı yere düşürdü. Cody güldü.

Kitabı aldım ve kapağındaki yeni izleri parmağımla okşadım. Gözlerimi ona doğru çevirdim.

"Geri koy," dedi. "Doğru düzgün temizlemedim." "Hayır," dedim.

Gülerek kaykayından atladı ve kolunu omzuma dolayarak bana yandan sarıldı.

"Konuşmamız lazım," dedim.

"Ne hakkında?" diye sordu.

Etrafıma baktım. Burası gerçekten doğru yer miydi? Cody'nin nerede yapıldığı umurunda olmayacağını hissediyordum, ama benim umurumdaydı. Kitabımı sırt çantama tıktırdıktan sonra, elini tutup arkadaşlarından uzaklaştırarak yakındaki daha تنها bir geçide götürdüm. Omuzlarımı duvara yasladım, o da aynısını yaptı ve bana döndü.

"Ayrılmamız gerek," dedim, bu konuyu uzatmak istemiyordum. Uzun süren bir vedaya duygusal olarak hazır değildim.

"Ayrılmak mı?" diye sordu, bir kez daha ilişkimizi öpüşerek takılmaktan öteye götürmediğimizi hatırlatarak.

"Birbirimizi görmeyi bırakalım," diye açıkladım.

"Neden? Senin kitabına atladığım için mi?" Bunu söyledikten sonra, kitabım hakkında uygunsuz bir şey söylemek istememiş gibi, ama söylemiş gibi, aptalca bir kahkaha attı.

"Hayır, o yüzden değil... Aslında, evet, biraz öyle. Uyumlu değiliz." "Ama senden hoşlanıyorum," dedi. Herhangi bir direnç göstermesine şaşırdım. direnç göstermesine şaşırdım. Bana, birlikte olduğumuzu bilmediğini ve üç kızla daha konuştuğunu, bu yüzden önemli olmadığını söyleyeceğini düşünmüştüm. Sevmek hoş bir duyguydu. Uzun zamandır sevdiğimi hissetmemiştim.

Kafamı salladım. Hayır. Bu yeterli değildi. Ve bunun doğru olduğundan bile emin değildim. Beni gerçekten tanımıyordu. Beni öpmeyi seviyordu, ama başka bir şey değil. "Üzgünüm," dedim.

"Bu, parmak gösterdiğim adamla mı ilgili?" diye sordu.

"Ne?"

"Partideki adam." "Beau mu?" diye sordum.

"Seninle öpüşürken, ders merkezinin penceresinden bana bıçak gibi bakışlar atan adam," dedi. "Kıskanç olan."

"O kıskanç değildi," dedim. "O sadece bir arkadaştı. Ama artık değiliz. Ve hayır, bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Yine güldü. O gülüşün beni neden kızdırdığını bilmiyordum. Sadece bu günlerde her şeyin beni kızdırdığına inanıyordum. İç geçirdim.

"Tamam, görüşürüz." Dönüp uzaklaştım. Artık her zamankinden daha yalnız olduğumu bilsem de, uzun zamandır ilk kez biraz rahatlamış hissettim.

Bölüm 37

ŞİMDİ

GÖZLERİM, matematik kitabımın kapağındaki tekerlek izlerine odaklandı. Parmaklarımla izleri takip ettim. Bayan Dulaney'in bana verdiği ödevi yapıyordum. Bu hafta yaptığım tek ödev bu değildi. Her ders için bir ödevim vardı. Çünkü ailem beni cezalandırdığı için, okulun kilitli çantasını kırdığım için aldığım ceza, tahmin ettiğimiz gibi para cezası değildi. Bir haftalık uzaklaştırma cezası aldım ve yatak odamda ödevlerimi yapıp çevrimiçi dersleri izlemek zorunda kaldım. Aşırı bir ceza gibi görünüyordu, ama bu yıl işlediğim diğer suçları da göz önüne alırsak, muhtemelen bir öncekinden daha sert bir ceza vermek istemişlerdi. Ya da belki de babamın hikayesi ortaya çıktığından beri bana ve aileme farklı bir gözle bakıyorlardı.

Bir haftadır ailem dışında kimseyi görmemiştim. Geçen cumartesiden beri evden hiç çıkmamıştım. Telefonumu geri almak için can atıyordum. Beau'nun tuvaletin dışında ve Ava ve Caroline ile konuştuktan sonra nasıl hissettiğini hiç bilmiyordum. Muhtemelen onu terk ettiğimi düşünmüştü. Bu, aramızdaki ilişkiye hiç yardımcı olmayacaktı.

Anneme onunla arkadaşlığımı düzeltmek istediğimi söyledikten sonra, bu pek de iyi bir başlangıç değildi.

Matematik kitabım tarih kitabımın üstündeydi ve bir kez daha birinin kütüphane barkodu olduğunu, diğerinin ise olmadığını fark ettim. Bayan Dulaney bu kitabı kendi parasıyla mı satın almıştı? Yoksa

kütüphaneci Bayan Garcia mı? Ona sormam gerekecekti. Eğer öyleyse, ona parasını geri ödemem gerekecekti. O kitabı masama koyduğu günü hatırlamaya çalıştım. Kitabı satın alacağını ima etmiş miydi? Ben pek minnettar davranmamıştım.

Nefesimi tuttum ve aklıma bir fikir geldiğinde sandalyemde dik oturdum. Kitabı kendime doğru çektim ve kapağını açtım. Sonra sayfaları karıştırarak aradım... Ne aradığımı tam bilmiyordum... Bir ipucu mu? Bir not mu?

Bu kitabı aldığımda çalıştığımız ünitenin başında buldum. Muhtemelen benim onu özlemeyeceğimi düşünmüştü. O gün veya o hafta çalışmak için kitabı bu üniteden açacağımı. Bu birkaç hafta önceydi. Bu haftaya, bu üniteye kadar kitabı açmamıştım. Notu görmemiştim.

Şimdi çıkardım. Bir karton kartın üzerindeydi ve sadece dört kelime yazıyordu: *Konuşabilir miyiz? Lütfen?*

Kelimeler Beau'nun el yazısıydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Harper.

Bu kötü bir fikirdi. Aklıma geldiğinde ve arabayla giderken bunu biliyordum. Onun evine giden yolu yürürken daha da iyi biliyordum. Ama tüm bu bilgiler beni kapıyı çalmak için durdurmadı.

"Beau'nun sana ödünç verdiği bazı kitaplar var. Onları geri alabilir miyim?"

Eli hala kapının üzerindeydi, sanki kapıyı benim için tamamen açmayacağını gösteren bir jest gibi. "Beau mu gönderdi seni?"

"Tam olarak değil."

"Neden sana güveneyim ki? Onları yakmak mı istiyorsun?" Yüzündeki ifade sertti.

"Hayır, yakmayacağım. Onlara geri vereceğim."

Keskin bir kahkaha attı. "Kapıdan içeri girmek için bir yol mu arıyorsun? O senden nefret ediyor, Indy. Bu işe yaramaz. Hiçbir şey yaramaz."

"Hayır, tekrar konuşuyoruz..." Bu tam olarak doğru değildi. O notu bulduktan sonra, annemin yanına koşmuş ve cezanın bitmesini yalvarmıştım. Telefonumu geri vermesi için yalvarmıştım. Sonuçta bir hafta olmuştu, dedim ona. O

zaten iki saat sonra bana verecekti. Benim aşırı çaresizliğimi hissetmiş olmalı ya da çok iyi davranışımı ödüllendiriyordu, çünkü onu bana vermişti.

Beau'dan birkaç mesaj gelmişti. Çoğu şunun gibi bir şeydi:

Konuşacak mıyız? ya da Beni öylece terk mi edeceksin?

Haklıydı, konuşmamız gerekiyordu. Ama mesajlaşarak değil. Ve onun kapısına eli boş gitmek istemedim. Barış teklifi yapmam gerekiyordu. O zaman kitapları hatırladım.

"Ona gelip kendisi alsın de," dedi Harper, kapıyı kapatarak.

Kapı tamamen kapanmadan elimi uzattım ve kapı tekrar açıldı. "Harper, lütfen. İkinizle olan her şeyi mahvettiğimi biliyorum, ama..."

"Ama mı var?" diye sözümü kesti. "Lütfen, cümleleri nasıl bitireceğini söyle. Ama sana acımam mı gerekiyor? Ama sen istememiştin? Ama o her zaman sana aşıktı, bu yüzden gözlerimi açtığın için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

Son cümlesi beni durdurdu, bir an için şok olup sessiz kaldım. "Öyle değildi," dedim.

"Oh, yani sen de mi kördün? Tabii." Bana alaycı olduğunu göstermek için başını salladı.

"Biz arkadaştık," dedim.

"Öyleyse neden benden bu kadar nefret ediyordun?"

"Nefret etmedim. Seni severdim."

Bana inanmazcasına gözlerini kısarak baktı.

İç geçirdim. Dürüst olmam gerekiyordu. "Tamam, peki, seni bir insan olarak seviyordum, ama onun için seni sevmiyordum."

"Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğin için mi?"

"Hayır... Bilmiyorum. Belki de bildiğimi sanıyordum. Önemli değil, onu kaybettim. Hepsini kaybettim." Ve bu, durumu düzeltmek için attığım ilk adımdı.

"Ama onu geri istiyorsun, değil mi? Peki ne yapacaksın? Bu kitapları alıp kahraman gibi kapısına mı gideceksin?" Planımı ayrıntılı bir şekilde anlattıktan sonra yüzüme gülerek baktı.

"Benim yapmam gerekmez. *Sen* yapabilirsin," dedim. "Kitaplarını geri al. Kahraman ol. Umurumda değil." Umurumdaydı, hem de çok, ama umursamazlığımın

yardımcı olacağını umuyordum. "Sadece kitaplarını geri almasını istiyorum. Onlar onun en sevdiği kitaplar." Ve bu sözler doğruydu.

"Biliyorum," dedi. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Bu yüzden mi onları sakladın?" diye sordum. "Onları almak için buraya gelmesini mi istedin?"

"Ne istediğimi bilmiyorum, Indy. Belki bir özür." "Özür dilerim," dedim.

"Senden değil," diye tersledi, ses tonu benim aptal olduğumu düşündüğünü açıkça belli ediyordu. "Ondan. Seni sevdiği halde benimle birlikte olduğu için."

"Onun beni sevdiğini sanmıyorum," dedim.

Bana inanmaz gözlerle baktı. "Belki artık sevmiyor, ama sevmiştı. Ve bu çok kötüydü."

"Seviyorsa bile, bunun farkında değildi. İkimiz de değildik. Seni incitmek istemedik."

O içini çekti. "Bunu düşüneceğim."

"Tamam," dedim. "Anlıyorum." Çıglık atıp onun yanından geçip evin arkasındaki odasına koşmak ve kitapları almak istedim. Çünkü Beau ile *bugün* konuşmak istiyordum, yarın ya da bir hafta sonra değil. Ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Zar zor.

Döndüm ve uzaklaştım. Bu ezici yenilginin ağırlığını daha kaç kez hissedebilirdim?

Alabama neredeyse varmışım ki arkamdan seslendiğini duydum. "Bekle!"

Sokağın ortasında durup döndüm. Elinde kitap yığınıyla bana doğru geliyordu. Altı tane vardı, yani kolay bir iş değildi. Fikrini değıştirmeden önce ona doğru koştum. Kaldırımında buluştuk ve kitapları kollarıma itti.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Senin için yapmadım," dedi. "Belki de ihtiyacım olan kapanış budur." Başımı salladım.

"Ona '*canın cehenneme*' dediğimi söyle."

Gülmek için dudaklarımı ısırdım. Onun hissettiği öfkeyi anladığım için ona gülmek istemedim. Ben de çok uzun zaman önce aynı durumu yaşamışım.

ama onun söylediği Şey çok tatlı gelmişti.

Ben gülmemiŐ olsam da, o güldü. Gülmeyi bitirdiğinde, "Onun için ona bunu söyler misin?" dedi.

"Söz veriyorum."

Gülümsedi. "Beau olmasaydı arkadaş olabilirdik bence." "Ben de öyle düşünüyorum," dedim. "Seni her zaman sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum." "Ben de."

Kitapları birkaç santim kaldırdım. "Teşekkürler."

"Bu arada, bunlar berbat kitaplar. Birinin yarısını bile bitiremedim."

Bu sefer ben de güldüm. "Bunu da ona söyleyeyim mi?" "Hayır, bu sadece benim fikrim."

"AnlaŐıldı."

Arabadan ıkmadım. Artık kendimden Şüphe ediyordum. Benimle konuşmak istediğinden Şüphe ediyordum. Tuvalette bana geri dönmemi istediğini, beni özlediğini söylemişti. Ben giderken bana yalvarmıŐtı. Ama belki de mesajlarına cevap vermediğim, Şimdiye kadar gelmediğim için son damlayı da dökmüŐtüm. Sonuçta, o *benim* kapıma gelmemişti. Belki fikrini değiştirmişti. Bu düşünce beni arabanın koltuğuna sıkıca yapıŐtırıyordu.

Buna ek olarak, annesi de korkutucuydu. Büyükbaba kadar korkutucu değildi ama yine de Şu anda ailemi sevmediğini biliyordum. Beau üzerinde kötü bir etki yarattığımızı düşünüyordu. Ya da aile için kötü bir görüntü oluŐturduđumuzu. En son okuldan uzaklaŐtırılmamın da bu duruma yardımcı olmadığını biliyordum, eğer ona söylemiŐse. Babamın anlaŐması ve ifadesi de onun ya da benim imajımı düzeltmeye pek yardımcı olmayacaktı.

"Sen bir korkaksın, Indy," diye mırıldandım.

Yolcu koltuğundaki kitaplardan birini aldım ve kapağını açıp baŐlık sayfasına baktım. Yazarın imzası, alt kısımda kalın yeşil Sharpie kalemle yazılmıştı.

En azından kitaplarını görünce mutlu olacaktı. Belki bu enerjinin bir kısmı bana da yansardı. Bu düşünce beni arabadan çıkmaya itti.

Bir çanta falan getirmeliydim, çünkü kapıyı açtığına bir kol dolusu kitabı beceriksizce tutmak, tam olarak vermek istediğim imaj değildi.

Artık çok geçti, buradaydım ve şimdi geri dönersem bir daha cesaretimi toplayamayabilirdim. Dirsekimle kapı zilini çaldım, sonra omuzlarımı geriye attım ve dik durdum.

Kapı, yağlanmış menteşelerle açıldı, tek bir çatırtı veya gıcırtı duyulmadı. Kapıda annesinin durduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. O da beni görünce aynı şekilde hayal kırıklığına uğradı. Yüzünde bir gülümseme olabilir, ama gözleri gerçeği söylüyordu.

"Indy," dedi. "Uzun zaman oldu." Keskin bakışları elimdeki kitaplara, sonra da yıpranmış Vans ayakkabılarımdan saçlarıma doğru kaydı. Kulağımın arkasına sakladığım siyah çizgiyi göremiyordum ama onun görebildiğini biliyordum.

"Merhaba, Bayan Eubanks. Sizi görmek ne güzel. Beau burada mı?"

"Bilmiyorum. Onu bugün sabah gördüm, ama akşamüstü görmedim."

Arabası garaj yolundaydı, ama başka birinin arabasında, başka biriyle birlikte olabilir.

Sessizce durup, gidip bakacak mı diye merak ettim. Ona mesaj atmalıydım, ama sürpriz olsun istedim. Ya da belki de bana hayır deme fırsatı vermek istemedim.

"Banyodaki kazayı bana anlattı," dedi, kapıdan ayrılmadan.

"Evet, kötü şans," dedim.

"Kötü şans bu yıl senin ailenin arkadaşı gibi görünüyor."

Yutkundum. Bunu gerçekten yüksek sesle söylemişti. Normalde yargılarında daha incelikli davranırdı. "Evet, sanırım." Kötü şansın tuvalet dışında başka neyle ilgisi olduğunu bilmiyordum. Belki de tuvalet hiç de kötü şans değildi. Belki de uzun zamandır başıma gelen en şanslı şeydi.

"Onlar Beau'nun kitapları mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Onları geri getirmek için buradayım."

"Bunca aydır sende miydiler?"

"Hayır, ben değil," dedim, ama Harper'ın onları nasıl aldığını ve benim gidip ondan aldığımı tam olarak açıklayamadım. Bu beni... çaresiz mi gösterirdi? Öyle değil miydim?

"Onun eline geçmesini sağlayabilirim," dedi, bir adım öne çıkarak, ellerini uzattı.

Hemen geri çekildim. "Hayır," dedim. "Yani, ona kendim vermek istiyorum."

Sempatik bir ifade takındı. "Üzgünüm Indy, o seni görmek istemiyor."

Muhtemelen doğruydu. Verandanın çıkıntısının altında dururken yatak odasının penceresini göremesem de gözlerim yukarıya kaydı. Burada olduğumu biliyor muydum acaba? Şu anda kapının arkasında mı duruyordu? Annesi bana kibarca gitmemi söylemiş miydi? Kitaplar kollarımda ağırlaşmaya başlamıştı.

Altı ay önce, ona kitapları verip, arkayı dönüp, sessizce uzaklaştım. Ama son birkaç ay bana birkaç şey öğretmişti. Bunlardan biri, benim de bir sesim olduğuydu ve bu ses birçok kez başımı belaya sokmuş olsa da, onu kullanabilirdim.

"Beau!" diye yüksek sesle seslendim.

"Burada mısın?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beau! Kitaplarını aldım! Konuşabilir miyiz?"

Birkaç dakika sonra, merdivenlerde görüldü. Onu annesinin sağ omzunun üzerinden görebiliyordum. Sanki annesinin arkasında gözleri varmış gibi, arkasına dönmeden bile avucunu arkaya doğru uzatarak ona durmasını işaret etti. Ve o da durdu. Annesi onun duracağını biliyor olmalıydı, çünkü kontrol etmedi, sadece bana kendini beğenmiş, ağzı kapalı bir gülümseme attı.

"Tamam," dedim. "Sanırım cevabım bu." Kitapları ayaklarının dibine yere koydum ve birkaç adım geri çekildim. "Cezalandırılmışım," dedim Beau'ya. "Telefonum yoktu, evden çıkamıyordum. Bu yüzden cevap veremedim."

O kıpırdamadı.

"Hoşça kal, Indy," dedi Bayan Eubanks.

Hepsi bu kadardı. Beau'nun annesine ne kadar saygı duyduğunu biliyordum. Annesi korkutuyordu onu. Ona karşı gelmezdi. Onu kızdırmak istemezdi.

"Hoşça kal," dedim.

Bölüm 38

ŞİMDİ

"HAYIR." BEAU'NUN SESİ YÜKSEK DEĞİLDİ, ama kararlıydı.

Annesi şaşkınlıkla ona döndü.

Geri çekilme hareketimi durdurdum. O merdivenlerden aşağı inmeyi bitirdi. Annesi hala kapıyı kapatıyordu ama o annesinin yanından geçip kitapların üzerinden atladı ve kollarıyla beni sarmalayana kadar durmadı. Ben onun kollarında eridim.

"Beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum," dedi kulağıma.

"İstiyordum. Ama yapamadım."

"Eğer cezalandırılırsan, gizlice kaçarsın falan diye düşündüm."

Ben de boşuk bir kahkaha attım. "İstemiştim, ama aileme çok şey borçluyum. Beni gizlice dışarı çıkarken yakalamalarını istemedim."

"Beau." Annesinin sesi konuşmamızı böldü.

O annesine döndü. "Anne, seni seviyorum, ama Indy hayatımın bir parçası olacak."

Onun bu sözleri omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yaydı. Ancak annesi aynı duyguları paylaşmıyordu, çünkü yüzü bir derece daha sertleşti.

"Seninle yalnız konuşmam lazım," dedi ve koridordan mutfığa doğru yürüdü.

Bana özür dilercesine gülümsedi. "Gidip onunla konuşsam iyi olur, direncini azaltmaya çalışayım."

Başımı salladım.

"Beni bekler misin?" Verandadaki bankı işaret etti. "Evet," dedim.

O uzaklaşmaya başladı, ben de elini tuttum. Geri döndü, mavi gözleri bana bakarken yumuşadı.

"Geri döneceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Elini bıraktım ve o hala açık olan ön kapıya doğru yürüdü. Eğilip kitap yığınını aldı. "Sen benim kahramanımsın," dedi omzunun üzerinden.

Gülerek, "Bunu söylemeni umuyordum," dedim.

Kitapları eve taşıdı ve arkasından kapıyı kapattı.

Kapalı kapıya bakarken endişe anında duyularımı kapladı. Annesi ona orada ne diyecekti? King Grandpa'yı telefona çağırarak mıydı? Beau'ya, sahip olduğu tek şeyin adı olduğunu ve kötü bir itibarın hayatını mahvedebileceğini söyleyecekler miydi? Onun hayatını mahvedebilir miydim? Üniversiteler onu Google'da aradığında, bir şekilde benimle ve dolayısıyla babamla bağlantılı olarak gösterilecek miydi? Babam suçlamalardan aklandıysa bile, internet sonsuza kadar kalıcıydı. O hikaye sonsuza kadar ortada kalacaktı. Belki de annesi onu bana karşı uyarmakla haklıydı. Belki de ben onun için iyi değildim.

Eğer ben burada, onun verandasında, kendi kendime konuşarak bu sonuçlara varabiliyorsam, içeride annesi ve Büyükbaba ne kadar daha etkili olurlardı?

Verandada volta atıyordum, oturamıyordum. Belki de gitmem gerekiyordu. Belki de bu herkes için daha iyi olurdu.

Hayır.

Gitmeyecektim. İnsanlar hatalarıyla tanımlanmazdı ve ben iyi bir insandım. Babam da öyleydi. Annesi bize aksini söyleyemedi.

Ne kadar süre onun verandasında dolaştığımı bilmiyorum, ama bir süre sonra kapı açıldı ve Beau dışarı çıktı. Onun öncülük etmesini bekledim. Hiçbir şey varsaymak istemedim. Elini uzattı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Buraya gel," dedi.

"Tamam." İleri yürüdüm ve elini tuttum.

Beni içeriye götürdü. Şimdi annesinden azar işitecek miyim diye merak ettim, ama beni mutfağa doğru koridordan götürmedi; beni yukarı kata çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ne dedi?"

Bana gülümsedi. "Konuşabileceğimiz bir yer var."

"Tamam." Koridorun sonundaki anne babasının odasına doğru gidiyorduk. Yani onunla konuşmak zorunda mıydım? Sinirlerim bozulmuştu. Kapıda ona karşı çıkmıştım, ama tüm cesaretimi tükettiğimden endişeleniyordum.

Ama yatak odasının kapısını açtığında, oda karanlıktı. Işığı açtı ve beni pencereye götürdü. Niyetini anladığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Çatıya çıkabilir miyim?" diye heyecanla sordum.

"Hayatın sorunlarının cevaplarının bu çatılardan birinde daha kolay çözüleceğine inandığını söylemiştin."

"Öyle demiştim," dedim.

"Umarım haklısındır."

"Haklıyım," dedim.

Gülümsedi, pencereyi açtı ve sineklikleri çıkardı. Önce kendisi dışarı çıktı, sonra bana elini uzattı. Tereddüt ettim. İçeriden görüldüğünden daha yüksekti ve hayal ettiğim kadar düz değildi.

"Düşündüğünden daha mı korkutucu?" diye gülerek sordu. Başımı salladım.

"Ben tutarım." Bir adım yaklaştı. "Sadece aşağıya bakma."

Başımı salladım ve pencereden geçip çatıya çıkarken koluna ve omzuna sıkıca tutundum. Dışarısı rüzgârlıydı ve rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyordu. Bir elimle saçlarımı yüzümden çekip, o da beni yavaşça daha düz bir bölüme götürdü ve orada oturduk.

Güneş gökyüzünde alçalmıştı; yaklaşık otuz dakika sonra batışını izleyebilecektik.

Uzaktaki okyanus sinirlerimi yatıştırdı. "Bu büyülü bir şey," dedim. "Tam da tahmin ettiğim gibi."

"Oldukça güzel," diye onayladı.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Biliyor."

"Benimle birlikte olduğumu mu?" diye netleştirdim.

"Evet," dedi.

"Ne oldu? Ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi. Konuşmayı çoğunlukla ben yaptım. Eğer sonsuza kadar ona kızgın kalmamı istemiyorsa, senin benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması ve kabul etmesi gerektiğini söyledim." Cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Tuvaletteki falcıydı. Onu orada bıraktığımı fark etmemiştim. Diğer eşyalarımınla birlikte paketlediğimi sanıyordum.

Gülerek, "Onu saklamışsın," dedim.

"Ona bir soru sor," dedi, ona doğru başını sallayarak. Sırıttım. "O sadece tuvalette işe yarıyordu." "Hayır, şimdi iki kat daha etkili."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü evren ona daha kolay erişebilir." Gökyüzünü işaret etti.

"Geçmek için kirli banyo tavanları yok mu?"

"Aynen öyle. Deneyin."

"Denemek mi?" diye sordum, onu ellerimde birkaç kez çevirerek. Ona karşı çapraz bacaklı oturuyordum. O arka bahçeye bakıyordu, bacakları önünde uzanmış, elleri arkasında çatıya dayanmış, kendini destekliyordu.

"Deneyin," dedi yumuşak bir sesle.

"Tamam." Gözlerimi kapattım, sormak istediğim soruyu düşünmeye çalıştım. Şu anda benim için en önemli şey neydi? *Hayatımdaki her şey normale dönebilir mi?* Kafamda bu sözleri söyledim ve boğazımda yükselen yumruya şaşırdım. Bu sorunun cevabı benim için ne kadar önemliydi.

Gözlerimi açtım ve elimdeki kağıda bir an baktım. O uzanıp omzumu salladı. "Yap şunu."

Nefes nefese güldüm, sonra hareketleri yaptım — yüksek sesle bir renk seçtim, sonra bir sayı ve bir tane daha, ve sonunda

Üçgenin altında, "evet" kelimesi çizilmiş ve üzerine Beau'nun el yazısıyla "özür dilerim" yazılmıştı. Gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Üç numarayı seçeceğimi nereden bildin?" diye sordum. "Falcı her şeyi bilir."

Üçünün yanındaki kapağı açtım — üzerinde çizili bir "belki" kelimesinin üzerinde "özür dilerim" yazıyordu. Sırttım ve tüm numaraları açtım. Hepsi "özür dilerim" diyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim. Her şeyi yanlış yaptım. Seni Bayan Dulaney'e ihbar etmemeliydim. Senin yanında olmalıyım. Senin yanında olmak istiyorum."

Elimin tersiyle yanağımı sildim. "Bilmiyordun."

"Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıyım. Kendin gibi davranmıyordun. Ben ise duygularımın incinmesiyle meşgul olduğum için bunun ne anlama geldiğini anlayamadım."

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" diye sordum. "Yine arkadaş olabiliriz. Eskisi gibi?"

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum," dedi. Gözlerimi kırdım. "Ne?"

"En azından eskisi gibi değil." "Ne demek istiyorsun?"

Bana tamamen dönerek bacaklarını çaprazladı. Dizlerimiz birbirine değdi. "Sana aşığım, Indy. Ve sen de beni sevmiyorsan sorun değil, sadece arkadaş olabiliriz. Ortamı garip hale getirmemeye çalışacağım. Ama tuvalette öpüştüğümüzde benim hissettiğim gibi hissettiysen, umarım arkadaşlıktan daha fazlası olabiliriz."

Dizlerimi göğsüme çekip yüzümü onlara gömdüm. İçimde çelişkili duygular savaşıyordu. Öpüştüğümüzde ben de aynı şeyi hissetmişim, sanki dünyam canlı renklere bürünmüştü. Sanki vücudum havaya fırlamış ve serbest düşüşle yere geri dönüyormuşum gibi. Ve şimdi, onun sözleriyle, beni sevdiğini itiraf etmesiyle, bunu tekrar hissettim. Ben de onu seviyordum. Ama göğsümde hayat mücadelesi veren diğer duygu korkuydu. Eğer ilişkimiz yürümezse en iyi arkadaşımı tekrar kaybedeceğim korkusu.

bunu yaparsak diğer arkadaşlarımla beni asla affetmeyeceği korkusu. Onun kalbine güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Şu anda en iyi halimde değildim. Bunun üzerinde çalışmak istiyordum, ama henüz o noktada değildim.

"Nasıl hissettiğini söyle bana," dedi. "Geri almam mı gerekiyor?" "Ava ve Caroline biliyor mu?"

"Senin hakkında ne hissettiğimi mi?" diye sordu. Dizlerimin üzerine başımı eğdim.

"Eminim tahmin etmişlerdir."

Çenemi dizlerime dayadım ve ona baktım. O da öne eğilmiş, dirseklerini çapraz bacaklarının üzerine koymuştu. Birbirimize çok yakındık. Kalbim göğsümde atıyordu.

"Sence davranışlarım için beni affederler mi?" dedim. "Onlara kendimi affettirmek için bir yol bulmaya çalışıyorum."

"Onlarla konuşman yeterli. Seni özleyiyorlar."

Umarım haklıdır.

"Geçen ay In Between'e gittik ve geçmiş yıllar ve sen hakkında uzun bir sohbet ettik."

"Hepiniz benim hakkımda mı konuştunuz?" "Evet, hepimiz konuştuk."

"O gece evine geldim. Sana ve Ava'ya pasta yapmıştım. Ama sonra hepinizin bensiz kutlama yaptığınızı gördüm ve pastayı kendim yedim. Aslında, ben, martılar ve tombul bir sincap yedik. Çok acıktıydı."

"Geçen ay bana pasta mı yaptın?" diye sordu.

"Yazısı berbatı ama tadı güzeldi."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sonunda benim yediğim bir pasta yaptığın için mi?"

"Evet." Kahkahası kesildi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hayır, gerçekten, beni düşündüğün için çok anlamlı. Ben de sürekli seni düşünüyordum."

Kalbim hızla çarparak alnındaki bukleyi elime aldım. "Oh! Notunu aldım. Matematik kitabının içinde. Bugün."

"Bugün mü?" Dokunuşuma doğru eğildi.

"Bugüne kadar görmedim. O kitabı benim için mi *aldın*?"

"Evet."

"Bilmiyordum."

"Bildiğini sanıyordum. Cevap vermediğinde, konuşmak istemediğini söylediğini sandım."

"Konuşmak istedim," diye onu temin ettim. "Her zaman."

"Beni bu ıstıraptan kurtaracak mısın?" diye sordu, gözleri parıldayarak benimkileri inceledi.

"Korkuyorum,"

dedim. "Neden?"

"Seni kaybetmekten," dedim.

Omuzları derin bir nefesle yükselip alçaldı. "Anlıyorum. Ben de korkuyorum."

"Ama ben sana aşığım," dedim.

Yüzündeki ifadeyi okuyamadım — inanamama, heyecan, hayranlık? "Öyle mi?" diye sordu.

"Çok."

Kendini öne doğru fırlattı ve kollarını bana doladı. Dengem bozulup geriye doğru devrildiğimde bir çığlık attım. Topumdan kurtuldum, bacaklarım havaya uçtu ve sırtım kiremitlere çarptı. Beni sıkıca tuttuğu için yumuşak bir iniş oldu. İkimiz de yanlara yuvarlandık, birbirimize bakıyorduk. Saçımı kulağımın arkasına koydu. Birbirimize bakarken burun uçlarımız birbirine değiyordu.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum," dedi. "Ne oluyor?" diye sııttım.

Yavaşça dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Başlangıç olarak bu." "İyi bir başlangıç," dedim ve dudaklarımı tekrar onun dudaklarına değdirdim.

O da öpücüğü derinleştirerek cevap verdi, dili dudaklarımı okşadı, eli belimin altına uzandı.

"Gün batımını kaçırıyoruz," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu ve beni birkaç kez daha öptü.

"Çatı düşünmek için iyi bir yer demiştim." "Sonsuza kadar burada kalalım," dedi.

"Tamam," dedim, kolumu beline dolayarak kendimi ona daha sıkı çekerek.

Bölüm 39

ŞİMDİ

"İYİ HİSSEDİYORSUN," DEDİ BEAU. Güneş çoktan batmıştı. Çatıda uzanmış, öpüşmeler arasında konuşuyor, birbirimize sıkıca sarılıyorduk. Üşümeye başlamıştım ama bu anı bırakmak istemiyordum.

Ona bakabilmek için biraz geri çekildim. "Beni ne zamandır seviyorsun?"

"Seninle tanıştığım andan beri."

Gözlerimi devirdim. "Şimdi gerçek cevabı ver."

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım yavaş yavaş oldu. Harper beni seni sevmekle suçladı."

"Senin kitaplarını aldığımda, beni de seni sevmekle suçladı. Oh, ayrıca, sana ondan bir mesajım var." Boğazımı temizledim. "Siktir git." Onun yaptığı gibi, nazik ve tatlı bir şekilde söyledim.

O irkildi. "Bana bunu söylemeni mi istedi?"

"Evet."

"Kendimi kötü hissediyorum."

"Bence o iyi olacak."

"Ben kolay unutulur muyum?" diye sordu. "Öyle bir şey," diye cevap verdim.

"Ona ne dedin?" diye sordu. "Seni sevdiğimi söylediğinde mi?"

"Bilmediğimi söyledim."

"Ben de bilmiyordum. Tabii ki, seni sevdiğimi bilseydim, ona çıkma teklif etmezdim, onunla kalmazdım. Ama o bana bunu söylediğinde, onun haklı olduğunu anladım."

"Yani bunun için ona mı teşekkür etmeliyim?"

"Hayır," dedi ve beni tekrar öptü. "Kendine teşekkür etmelisin."

Kısa bir kahkaha attım ve dirseklerimin üzerine yaslanarak bahçeye baktım. Uzaktaki komşunun çitinin ötesini görebiliyordum; ahşap oyun parklarından vardı. "Bu arada, seni unutmak kolay değil."

"Sen de öyle."

"Ava ve Caroline'ın benimle konuşmasını sağlamak için bir yol bulmama yardım eder misin?"

"Evet," dedi. "Muhtemelen onlarla birlikte konuşmalı ve onlara bunu anlatmalıyız."

"Neyi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Artık öpüştüğümüzü," diye cevapladı. "Her zaman öpüşebilir miyiz?"

"Evet. Lütfen."

Yanağımı göğsüne yasladım. "Çok mutluyum." "Ben de."

"Babamla ilgili her şey çözülmedi. Bu bir şeyi değiştirecek mi? Eğer haberlerde daha fazla yer alırsa?"

"Hayır, Indy. Hiçbir şeyi değiştirmez. Tabii ki bu senin için zor olacak, umarım bu süreçte iyi bir erkek arkadaş olabilirim."

Tişörtünün kenarını tutup onu ileri geri çektim. "Benim erkek arkadaşım olmak mı istiyorsun?"

"Bunun zaten belli olduğunu sanıyordum."

"Öyle değil," dedim. "Sormak zorundasın." Cody'nin hiç yapmadığı bir şeydi bu. Ve ben de çok fazla varsayımda bulunmuştum.

Beau geri çekildi, sonra ayağa fırladı ve kollarını genişçe açtı.

"Dikkatli ol," dedim, sanki kayarsa onu yakalayacakmışım gibi elimi kaldırarak.

"Üzgünüm," dedi. "Seni korkutmak istemedim. Ama bunun için ayağa kalkmam gerekiyordu."

"Tamam, sahne senin." "Indy!"

Benim kız arkadaşım olur musun?"

Sırt üstü yattım ve ona baktım. Bir gözümü kısarak "Bunu düşünmem gerek" dedim.

Yüksek sesle güldü, yanıma diz çöktü ve beni tekrar öptü. "Ne kadar süreye ihtiyacın varsa o kadar düşün."

Onu gömleğinin önünden çekerek tamamen yere indirdim. "Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Her zaman."

"Şu anda çok param yok," dedim, bir dudak parlaticısı alıp fiyatına baktım.

"Ben sana alırım."

"Senin satın aldığın benim özür hediyem nasıl benim gerçek özürüm olabilir ki?"

"Artık biz bir çiftiz." Beau arkamdan belime sarılınca çenesini omzuma dayadı.

"Yani benim tüm eşyalarımı sen mi alacaksın?" diye sordum. "Sanmıyorum."

Bir süre sessiz kaldı, ben de kollarında döndüm. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

"Hayır, sadece işinden ayrılmana neden olan kişi olduğum için kendimi kötü hissediyorum."

Parasız kalmanın sebebi benim."

"Hayır, senin suçun değil. Bırakmayı ben seçtim. Ve istediğim zaman başka bir iş bulabilirdim. Yaralarımı sarmakla çok meşguldüm."

"Anlıyorum. Ben de öyle olurdum. O gün Lana'nın ofisine girdiğimde, senin istifa ettiğini söylediğinde çok şaşırmıştım."

"Neden şaşırdın? Beni kovdurmak için oraya gitmiyor muydun?"

Şaşkın bir nefes aldı, sonra omuzlarımdan iterek bana bakmak için beni dışarı çıkardı. "Hayır. Öyle değildi. Günleri dönüşümlü olarak çalışabilir miyiz diye soracaktım."

"Ben de ilk başta bunu istemiştim."

"Biliyorum, bana söyledi. Sonra senin istifa ettiğini söyledi. Ben de ona istifa edeceğimi söyledim, ama o senin kararlı olduğunu söyledi."

"Öyleydim."

"Üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak."

"Kendimi kötü hissetmeyi bıraktığımda bırakacağım."

Gülümsedim. "Belki ben başka bir iş bulduğumda durursun. Ailem zorluyor. Okuldan atılmamın cezası olarak. Cezam sırasında bir sürü başvuru formu doldurdum."

"Neden özel ders merkezine geri dönmüyorsun? Lana izin verir." "Şu anda orada çalışmak için gerekli not ortalamasına sahip olduğumdan emin değilim. Ayrıca, tüm kişiliğimi zeki olduğum gerçeğine dayandırmamaya çalışıyorum. Farklı bir şey denemek istiyorum." Beau'dan kopya çekmemin bir nedeni de, daha önce hiç sınavdan kalmamış olmam ve bu düşüncenin beni çaresizliğe sürüklemesiydi. Kendime bakış açımı genişletmem gerekiyordu. Tek bir şeyden ibaret olmadığımı anlamam gerekiyordu. Ama diğer şeylerin ne olduğunu hala anlamam gerekiyordu. şeylerin ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

"Ailen *nasıl*?" diye sordu. "Babanla aranın biraz düzeldiğini biliyorum, ama annenin son birkaç aydır çok gergin olduğunu söylemiştin."

"Sanırım iyiyiz. Stresliydi. Stresini ev halkından çıkarıyordu. Aslında dün her şey için özür diledi." Odama gelip, ne kadar endişeli ve kaygılı olursa olsun, davranışlarının kabul edilemez olduğunu söyledi.

"Bu iyi."

"Evet." Ava'nın sevdiği kapatıcının fiyatına baktım ve iç çekerek geri koydum. Makyaj fikrini bir kenara bırakıp dolar mağazasına gitmem gerekiyordu.

Beau, daha önce aldığım dudak parlaticısını ve kapatıcıyı geri aldı. "Bana geri ödeyebilirsin."

Hayır demek istedim, ama büyümek için öğrenmem gereken bir başka şey de yardım kabul etmektir. "Tamam."

Yine arkamdan bana sarıldı. "Teşekkür ederim." Yanağıma öptü.

"Caroline'ın eşyalarını buradan almıyorsun, değil mi?"

"Hayır, koşu mağazasından."

Bölüm 40

ŞİMDİ

"GERGİNİM." Pazartesi sabahı okuldan önce mutfakta durmuş, protein bar yiyip bir bardak portakal suyu içiyordum. Oturmak için çok fazla endişeliydim.

"Neden?" diye sordu annem. Dün akşamki yemekten kalan bulaşıkları bulaşık makinesine koyuyordu.

"Ya beni almazlarsa? Ya Beau onları ikna edemezse?" Beau, bu özür konuşmasını bizim araba paylaşımında yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Aylardır katılmadığım araba paylaşımı. Ava gaz pedalına basıp evimin önünden geçip gidebileceği için Beau'nun hiçbir kontrolü olmayan araba paylaşımı. Ama o bunun nostaljik olacağını düşündü. Hepimizi doğru ruh haline sokacağını düşündü. Dün gece kabul etmişim, ama bugün bunun dünyadaki en kötü fikir olduğunu düşündüm.

"Onları ikna edemezse, okula kendin git ve okuldan sonra ya da onlara gönderdiğin çaresiz sesli mesajlarla konuşmayı dene."

"Teşekkürler anne, çok güven verici ve yardımcı oldun."

O güldü ve ellerini havluyla kuruladı, sonra kolunu omzuma doladı. "Son birkaç ay sana bir şey öğrettiyse, o da senin güçlü olduğun. Ne olursa olsun, hayatta kalacaksın."

"Güçlü olmak istemiyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi sempatik bir ses tonuyla.

Cebimde telefonum titredi. Nefes aldım, portakal suyumı bıraktım ve telefonu çıkardım. Beau'dan gelen bir mesajdı:

On beş dakika sonra dışarıda bizi bekle.

Hiç dışarıda araba paylaşımı için beklemedim. *Neden?*

"Ne dedi?" diye sordu annem.

"Dışarıda beklememi istiyor. Muhtemelen üzgün bir yüz takınmamı ve bu işe yaramazsa kendimi arabanın önüne atmamı istiyor. Ya da belki arka camı açar ve onlar geçerken ben de atlayabilirim."

"Ne kadar dramatik," dedi annem ve lavabodaki işine geri döndü. Telefonum tekrar titredi. *Her ihtimale karşı,* diye cevapladı.

"Bu yüz nasıl görünüyor?" Ona abartılı bir kaş çatma ve yapabildiğim en üzgün bakışları yaptım. "Dışarı çıktığımda."

Gülümsedi. "Kim buna karşı koyabilir ki?"

Onun yanağına öptüm. "İşinde iyi günler. İş arkadaşlarına, sana zorluk çıkarırlarsa erkek arkadaşımın onları döveceğini söyle."

O güldü. "Gerçekten mi?"

"Hâlâ sana zorluk çıkarıyorlar mı?" diye sordum. Babamla olanlar benim için zordu, ama onun için de zordu.

"Daha iyiye gidiyor," dedi.

"İyi." Mutfak sandalyesinden sırt çantamı aldım ve omzuma astım. Hala on beş dakikam vardı, ama sabırsızlanıyordum. Kaldırımda volta atmak yardımcı olabilir. Ön kapıya doğru yürürken, babam merdivenlerden iniyordu.

"Günaydın," dedi.

"Merhaba, baba."

"Birini dövdüğün hakkında bir şey mi duydum?"

Omuz silktim. "Görünüşe göre gerek yokmuş."

"Bu iyi." Bana eğlenceli gülümsemelerinden birini attı. Karakter mektubunda yazdığım bir şeyi hatırlamamı sağlayan gülümseme.

"Baba," dedim.

"Evet?"

"Senin hakkında bir mektup yazdım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Sırt çantamı yere bıraktım ve geçen hafta okuldan uzaklaştırıldığım sırada tamamladığım ödevleri karıştırdım. Onlara zaman ayırmıştım. Elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Notlarımı yükseltmem gerekiyordu. Öğretmenlerimin bu günlerde bana karşı pek de cömert davranmadıklarını biliyordum. Onların odasını nane şekerleri ve ikramlarla doldurmanın da bir faydası olacağını sanmıyordum. Bu paketlerin arkasında babam için yazdığım mektup vardı. Ona gerek kalmadığında, mektubu çantama koymuştum. Biraz buruşmuştu ama yine de onu çıkardım ve babama uzattım.

"Bu mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

Mektubu okuma pozisyonuna getirdi.

"Şimdi okumak zorunda değilsin," dedim.

"Okumak istiyorum." Gözleri sayfayı taradı, her kelimeyi içine çekti.

Parmaklarımla oynadım, sonra eğilip sırt çantamın fermuarını kapattım ve omzuma astım.

"Paten kaymayı unutmuştum," dedi babam gülerek, hala kitabı okuyarak.

"Ve kitap fuarını da."

"Sen her zaman harika bir baba oldun," dedim.

Gözlerini sıkıca kırptı, gözleri hala sayfada. Sonra beni kucakladı.

"Teşekkürler, evlat. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bu... bu... buna ihtiyacım vardı."

Boğazıma düğümlenen duyguları hissettiğim için başımı salladım. "Ben de bir tane istiyorum!" dedi annem mutfaktan.

Gülerek, "Doğum günün için sana bir tane yazarım!" dedim. "Anlaştık."

"Gitmem gerek." Omzumun üzerinden kapıyı işaret ettim.

"Evet, git," dedi babam. "İyi günler."

Parmaklarımla çapraz olduğunu gösterip evden çıktım. Verandanın iki basamağını indim ve çimlerin üzerinden kaldırımın kenarına kadar yürüdüm. Diğer kolumu sırt çantasının askısına geçirdim ve tutundum.

O kayışlar benim çapam gibiydi. Birkaç dakika önce hissettiğim iyi duygular yerini paniğe bıraktı. Önümüzdeki on beş dakika felaketle sonuçlanabilirdi.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Bir araba köşeyi döndü, ama Ava'nınki değildi. Bir bacağımdan diğerine geçtim, sonra tekrar geri döndüm. Gözlerim karardı. Bayılırsam, Ava durur mu? Daha fazla hava soludum. Bayılmayacaktım. Telefonumu kontrol ettim. Yeni mesaj yoktu.

Arabasını duydum. Bakmadan onun arabası olduğunu anladım. Caroline ve Beau pencereden bana bakıyorlardı. Ava ise önüne odaklanmıştı. Bu iyiye işaret değildi. Arabası yaklaşırken bir adım öne çıktım.

Araba yavaşladı ve içimi rahatlık kapladı. Tam durmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, arabası sürmeye devam etti ve beni geride bıraktı.

Bölüm 41

ŞİMDİ

ŞOK İÇİNDE, arabasının yirmi metre daha ilerlemesini izledim. Ama sonra fren lambaları yandı ve araba durdu. Kaldırıma çekmemişti. Yolun ortasında durmuştu. Bunun bir tür güç gösterisi olup olmadığından emin değildim, ama bu konuda yorum yapmayacaktım. Yirmi metre yürüyerek caddeye çıktım ve arabaya bindim.

Sırt çantamı çıkardım ve emniyet kemerimi taktım. Beau hemen uzanıp elimi tuttu. Son on dakika içinde bu arabada neler konuşulduğunu merak ettim. Beau beş saniye önce Ava'ya durması için bağırış mıydı acaba? Caroline de ona katılmış mıydı? İlk kim konuşacaktı? Muhtemelen ben olmalıydım. Özür dilemesi gereken kişi bendim.

"Durduğun için teşekkürler," dedim.

"Pusu kurduğun için teşekkürler," dedi Ava alaycı bir şekilde. "Özür dilerim," dedim.

"Bu benim fikrimdi," diye araya girdi Beau. "Bu sabah onu arabaya almayı."

"O zaman ikinizi de arabadan indirmeliyim," dedi, ama sürmeye devam etti.

"Ava," dedi Beau. "Bizi dinleyecek misin?"

"Bizi mi?" diye sordu. "Neden *bizi*? Bu arabada benim sorunum olan tek bir kişi var."

Caroline sessiz kaldı ve bunun Ava'nın tepkisine katılmadığı için mi, yoksa tamamen katıldığı için mi olduğunu merak ettim. Bu arabanın konuşmak için yanlış bir yer olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tek görebildiğim, onların başlarının arkası ve Ava'nın öfkeli gözleri idi.

Ama artık çok geçti. Buraya gelmiştim. "Hatalar yaptım," dedim. "Hiçbirinize dürüst davranmadım."

"Annen bize söylememeni istedi," dedi Beau.

"Biliyorum, ama size güvenmeliydim."

"Ve bizi görmezden gelmemeliydin," dedi Ava. "Bizi ekmemeliydin, Cody için bizi terk etmemeliydin ve sana verdiğimiz hediyeleri başkasına vermemeliydin."

Oof. Sonuncuyu unutmuştum. Çoğunlukla, o hediyeleri bana kimin verdiğini hatırlamadığım için, ama bu da daha iyi değildi. Muhtemelen bunu hatırlamalıydim. "Beş parasızdım," dedim. "Üzgünüm."

O iç geçirdi.

"Peki ya sen, Caroline?" dedim. "Eklemek istediğin bir şikayet var mı?"

"Hayır," dedi. "Sanırım hepsi söylendi. Artık kavga etmek istemiyorum."

Bu sözler, arabaya bindiğimden beri ilk kez umut ışığı yaktı. "Ben de. Hata yaptığımı biliyorum. Ama ikinizi de çok özledim. Beni affedebilir misiniz? Size hediyeler getirdim," diye ekledim küçük bir gülümsemeye.

"Ne tür hediyeler?" diye sordu Ava. Dikiz aynasından gözlerini okumak zordu. Ama sanki benimle dalga geçiyor gibiydi. Bu iyiye işaretti.

"Onu affettin *mi*?" diye sordu Caroline, koltuğunda dönerek Beau'ya baktı.

"Affetmekten de öte."

"O tuvalette ne oldu?" diye sordu Ava. "Mucizeler mi?"

"Başka birinin önünde işemekle ilgili bir şey var..." diye mırıldandım.

Caroline şaşkın bir kahkaha attı.

Ava okulun otoparkına girdi ve her zamanki yerine park etti. Sonra o da koltuğunda döndü. Beau hala elimi tutuyordu ve gözleri önce oraya gitti.

O ikimizin arasını işaret etti. "*Affetmekten daha fazlasını* kastettiğin bu mu?"

"Evet," dedi.

"Ne?" diye sordu inanamadan. "Şaka yapıyordum. *Hayır* demen gerekiyordu."

"Ne?" dedi Caroline. "Neyi kaçırıyorum?"

"O tuvalette birbirlerinin önünde işemekten daha fazlasını yapıyorlardı," dedi Ava.

"Bu, bizim yaptığımızdan çok daha kötü bir şey gibi geliyor," dedi Beau.

"Ne yapıyordunuz?" diye sordu Caroline.

"Konuşuyorduk," dedi Beau, ben de aynı anda "Öpüşüyorduk" dedim.

Caroline'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonunda ellerimizi fark etti. Sanki hayatım pahasına ona tutunuyormuşum gibi hissettim. Onun kan dolaşımını kesip kesmediğimi merak ettim.

"Bir dakika," dedi. "Siz ikiniz artık birlikte misiniz?" "Dördüncü tekerlek olacağız," dedi Ava.

"Dördüncü tekerlek diye bir şey yok," diye cevapladı Beau. "Tabii ki var."

"Hayır, bu deyim tek sayı gerektirir," dedi. "Üçüncü tekerlek ya da beşinci tekerlek olabilirsin. Ama dördüncü tekerlek, doğası gereği, dışlanmayacağın anlamına gelir. Bir arkadaşın olur."

"Biz hep dördüncü tekerlek olduk," dedi Caroline.

Ava inledi. "Her ne olursa olsun, grubumuzu mahvedeceksiniz."

"Mahvetmeyeceğiz," dedi Beau.

"Onun kalbini kıracak mısın?"

"*Onun* kalbini mi kıracağım? Belki de o benim kalbimi kıracak."

"Her halükarda ikiniz de onu seçeceksiniz, o yüzden önemi yok." Sözler

dışarı çok çok düşünmeden ve ve baskı
dudaklarımı dudaklarım bir

Görünüşe göre, onların affını kazanmaya çalışırken, benim de kızacak bazı şeylerim olduğunu unutmuştum. İlişkiler karmaşıktı.

Araba sessizleşti.

"Özür dilerim," dedim. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır," dedi Ava, gözlerime bakarak. "Haklısın. Taraf seçtik. Kırıldık. Bunun Cody ile ilgili olduğunu düşündük, babanla değil."

"Anlıyorum," diye cevap verdim.

"Hediyem nerede?" diye sordu, gözlerinde bir ışıltı vardı. Güldüm.

Caroline emniyet kemerini çözdü ve orta konsolun üzerinden Beau ve bana doğru tırmandı.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordum. Bu, Caroline'ın yapacağı bir şey değildi.

Aramızdaki orta koltuğa kendini bıraktı ve kollarını ikimizin boynuna doladı. "İkiniz için de çok mutluyum." Caroline'ın kucaklamasıyla alnım Beau'nun alnına yapıştı. Gülümsedim.

"Geri döneceğim," dedi Ava.

"Yapma!" diye bağırdı Beau, ama bu onu durdurmadı. Caroline bizi bıraktı ve Ava da arka koltuğa sürünerek bizim kucağımıza uzandı.

"Sanırım bu enstest ilişkiyi destekliyoruz," dedi Ava. "Enstest değil," dedi Beau.

"Aynı grup içinde flört etmek neredeyse daha kötü," dedi.

"Değil!" Caroline ve ben aynı anda söyledik. Sonra güldük. "Tamam, burası çok sıcak," dedi Ava. "Ve geç kalacağız."

Arka kapıyı açıp arabadan dışarı çıkmayı başardı. O dışarı çıktıktan sonra hepimiz onu takip ettik.

Ava arabayı kilitledi ve her zamanki gibi grup olarak otoparktan C binasına doğru yola çıktık. Biz bizdik.

Binanın kapısında Ava beni kucakladı. "Özür dilerim," dedi kulağıma. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Omzunun üzerinden Beau'yu görebiliyordum. Gülümsüyordu.

"Sınavında kopya çekebilir miyim?" diye sordu. "Bir dahaki sefere sıkışırsam."

Nefesim kesildi.

"Çok mu erken?" dedi gülerek ve beni kucaklamaktan vazgeçti.

"Sen çok kötüsün."

"Öyleyim ve sen hala benim arkadaşım olmak istiyorsun. Bu senin hakkında ne diyor?" Kolunu koluma taktı ve Beau diğer tarafımda durarak kolunu boynuma doladı ve şakağıma öptü.

Her şey yolunda gidecekti. Yolunda gitmekten de öte.

Mutluydum. "Hediyeyle ilgili olarak," dedi Ava.

Bölüm 42

ALTIZ AY SONRA

Eve girerken anahtarlarımı kapının hemen içindeki kancaya astım. Main Street'teki Purple Starfish adlı lokantada vardiyamı yeni bitirmiştım. Çoğunlukla masaları temizliyor ve insanlara yemeklerini getiriyordum. Neredeyse beş aydır orada çalışıyordum, ama yaz geldiği için işler çok yoğundu.

Ailem mutfakta duruyordu. Arkamdan kapıyı kapattım ve ikisinin arasına baktım. Elinde pickleball raketleri vardı.

"Geliyor musun, gidiyor musun?" diye sordum.

Annem büyük bir bardak su içiyordu.

"Az önce döndük," dedi babam. Cildi bronzlaşmıştı, bu günlerde ne kadar çok zamanı dışarıda geçirdiklerini belli ediyordu. Babam, duruşma ve duruşmadaki ifadesinin işini nasıl etkileyeceği konusunda haklı çıkmıştı. Duruşmada yargılanan o olmasa da, bu durum tüm ortakları etkilemişti. İnsanlar onlara eskisi kadar güvenmiyordu. Eskisi kadar çok müşteri alamıyorlardı.

Babanız da ayrıldı. Mahkemeye gitmesi gerekmeyen bir araştırma pozisyonuna başladı. Artık içtihat hukuku ve emsal kararları araştırıyordu. Maaşı eskisi kadar yüksek değildi, ama bazen işin sağladığı tek fayda para değildir. İlk gittiğinde, bunun bir tür başarısızlık olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama şimdi hepimiz bunun başımıza gelen en iyi şey olduğunu biliyorduk. Birlikte daha fazla zaman geçiriyorduk, o da daha az stresliydi.

"Hâlâ yaşlıları yeniyor musun?" Oynadıkları ligde çoğunlukla emekliler vardı.

"Yani, yenmesek utanç verici olurdu," dedi annem.

"O kadar da yaşlı değiller," dedi babam. "Ve gerçekten çok iyiler. Bir numaralı pozisyonumuzu ter ve kanla kazandık."

"Ve gözyaşlarıyla mı?" diye sordum.

"Sadece birkaç tane," dedi.

"Sen nasıl istersen," dedim ve merdivenlere doğru yürüdüm. "Beau'nun havuz partisi bugün, ben de sadece bir dakikalığına buradayım."

"Hâlâ annesinin ona havuz partisi düzenlemesine izin verdiğine inanamıyorum," dedi annem. "Biliyorum." Annesi evde birçok toplantı düzenlerdi — Şükran Günü

akşam yemekleri, yardım etkinlikleri ve brunchlar gibi. Ama daha önce Beau'nun parti vermesine hiç izin vermemişti. Onun fikrini mi değiştirdiğini yoksa Beau'nun istediğini daha fazla dile getirmeye mi başladığını bilmiyordum. Belki de ikisi de biraz vardı.

Merdivenlerin altına indiğimde annem, "Bekle, bana bu haftaki programını söyle. Okula dönüş alışverişine çıkmamız lazım," dedi.

Son sınıfım iki hafta sonra başlayacaktı. "Önümüzdeki birkaç gün boşum. Ne zaman vaktin olursa."

"Çalıştığın yerin neden Purple Starfish (Mor Denizyıldızı) olarak adlandırıldığını buldun mu?" diye sordu babam.

"Sanırım Bayan Patel, kayalıkların yanındaki gelgit havuzlarına ilk gittiğinde mor bir denizyıldızı bulmuş." En azından çalışanlar böyle anlatıyordu. Bayan Patel bunu hiç doğrulamamıştı.

Annem kaşlarını çattı. "O zaman neden üniformalarınız mor değil? Ya da tabeladaki denizyıldızı?" Lokantada ve çevresinde mor renkli hiçbir şey yoktu.

"Hayatın gizemlerinden biri, anne."

Beau'nun evinin arka bahçesine girdiğimde, hoparlörlerden Taylor Swift'in "Cruel Summer" şarkısı çalıyordu.

"Indy!" Ava, havuzda yüzen şamandırada otururken seslendi.

Caroline ve Luca şezlonglarda oturuyorlardı. Beau ızgaranın başında hamburgerleri çeviriyordu. Beau'yu hiç ızgaranın başında görmemiştim. Babası her zaman ızgarayı korumuştı. Board şortu ve uzamış saçlarıyla orada çok yakışıklı görünüyordu.

Partide başka insanlar da vardı; çimlerde battaniyelerin üzerinde oturmuş yemek yiyorlardı ya da arka verandadaki masada oturuyorlardı. Havuzda da daha fazla insan vardı ve birkaçı frizbi oynuyordu.

Izgaraya doğru yürüdüm ve Beau'yu kucaklayarak selamladım. "Bize bak, ne kadar sosyal ve popüleriz." Yine toplu anlamda "*biz*" kelimesini kullanıyordum.

"Selam," dedi. "Seni özledim." Önce yanağıma, sonra dudaklarıma öptü. "Daha dün buradaydım."

"Ve?" diye sordu.

Kollarımı beline doladım ve dikkatimi ızgaraya çevirdim. "Bunlar güzel görünüyor."

"Peyniri evde unutmuşum." "Gidip alırım," dedim.

"Hayır, bende var." Spatulayı bırakmaya başladı.

"İkinci kural," dedim.

"İkinci kural neydi?" diye sordu.

"*Senin* kuralındı. İhtiyacın olduğunda yardım kabul etmekle ilgili bir şeydi." Eve doğru yürüdüm.

Omzumun üzerinden onun sesini duydum, "Caroline! Izgaraya biraz göz kulak olur musun lütfen?" Sonra yanıma geldi ve elini elime koydu.

"Yanlışlıkla tuvalete kilitlenmeyin, siz ikiniz!" diye seslendi Ava. "Peki ya kasten?" diye fısıldadı Beau. Gülümsedim.

Öğretmenler odasındaki tuvalete kilitlendikten kısa bir süre sonra kilit tamir edildi. Bizim kazamız yüzünden değil, Bayan Thiessen oraya kilitlendiği ve birkaç saat boyunca telefonuyla dışarıyı arayamadığı için. Bunu duyduğumda arkadaşlarıma bunun karma olduğunu söylemedim. Bu kabalık olurdu. Tamam, peki, onlara söyledim. Ama o iyiydi. Yerde yatmak zorunda bile kalmadı.

"Üçüncü kuralı hiç öğrenemedim," dedim düşünceli bir şekilde, o buzdolabını açıp iki paket dilimlenmiş peynir çıkardığında.

"Kurallar sadece banyoda geçerli," dedi.

"Ne? Altı aydır alaycı sözleri tekrar silahıma ekleyebiliyorum?"

"Eminim hiç bırakmadın." Güldüm.

Buzdolabını kapattı ve beni tezgaha sıkıştırdı, kolları iki yanımda.

"Üçüncü kuralın ne olurdu?" diye sordu, gözleri gözlerimde.

Yumuşak gözleri, dalgalı saçları ve çarpık gülümsemesiyle hala nefesimi kesiyordu.

"İstediğim zaman seni öpebileceğim mi?" diye sordum.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bunun için bir kurala ihtiyacın yok." "Seni sonsuza kadar yanımda tutabileceğime dair mi?"

"Anlaştık."

Teşekkür

Bu, okuduğın en hüzünlü kitabım mıydı? Muhtemelen? Başladığımda niyetim bu değildi. Ama ebeveynlerinden şüphe duymayı yazmak zor. Ve arkadaşlarını kaybetme hikayesini anlatmak zor. Eğer bu iki şeyden biri, herhangi bir nedenle, senin hayatında da yaşandıysa, çok üzgünüm. Ve eğer Indy'nin ebeveynleri ve arkadaşlarıyla yaptığı gibi barışamadıysa, çok üzgünüm. Bu çok üzücü. Umarım sizin de sizin gibi olan insanları bulmuşsunuzdur, ya da henüz bulamadıysanız, bulursunuz. Sizi olduğunuz gibi seven ve takdir eden insanları. Bunu hak ediyorsunuz.

On yıldan fazla bir süredir kitaplarımı okuyan okuyucularıma teşekkür ederim! Kitaplarımı yeni keşfeden okuyuculara teşekkür ederim! Ve aradaki herkese, sizler harikasınız! Kitaplarımı okumak için zaman ayıran herkese minnettarım. Hayatımı hikayeler yazarak kazanabildiğim için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Bu bir hayalin gerçekleşmesi ve bu sizin sayenizde mümkün oldu.

Menajerim Michelle Wolfson'a. Sen en iyisisin. Yazarlık kariyerimin başlangıcında iyi bir seçim yaptığımı defalarca kanıtladın. Senin gibi birinin benim tarafımda olması büyük şans. Her şey için teşekkürler!

Kitaplarımın neye ihtiyacı olduğunu her zaman bilen Wendy Loggia'ya. Sen bir hikaye sihirbazısın. Kitaplarımı olabilecek en iyi hale getirdiğin için teşekkürler. Makena Cioni'ye de teşekkürler, sen harikasın. Ve Delacorte Romance'ın tüm ekibine: Rebecca Gudelis, Kristin Guy, Alison Romig, Erica Stone, Casey Moses, Michelle Canoni, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz ve Liz Sutton. Yardımlarınız ve benim adıma yaptığınız çalışmalar için minnettarım.

Ailem yıllar boyunca bana çok destek oldu. Kocam Jared, kitaplarımı her zaman ilk okuyan kişidir ve benim en büyük hayranımdır. Kendi kariyerinde çok çalışkan ve başarılı olduğu için, benim için fazladan zaman ayırması benim için çok değerli bir hizmet. Harika genç yetişkinlere dönüşen çocuklarım Skyler, Autumn, Abby ve Donovan, sizler benim en sevdiğim insanlarsınız. Hayatımın bir parçası olduğunuz için teşekkürler.

Harika arkadaşlarım var. Kitaplarımı okurlar ve bana tavsiyelerde bulunurlar. Beni cesaretlendirir ve yazma odamdan çıkarırlar. Odaklanmamı ve motivasyonumu korumamı sağlarlar. Ve hayatlarını ve hikayelerini benimle paylaşırlar. Hayatımdaki bu insanlar: Candi Kennington, Bree Despain, Jenn Johansson, Renee Collins, Natalie Whipple, Elizabeth Minnick, Brittney Swift, Mandy Hillman, Jamie Lawrence, Emily Freeman ve Misti Hamel.

Son olarak, hayatımda büyük rol oynamaya devam eden geniş aileme de teşekkürlerimi sunarım. Chris DeWoody, Mark Thompson, Heather Garza, Jared DeWoody, Spencer DeWoody, Stephanie Ryan, Dave Garza, Rachel DeWoody, Zita Konik, Kevin Ryan, Vance West, Karen West, Eric West, Michelle West, Sharlynn West, Rachel Braithwaite, Brian Braithwaite, Angie Stettler, Jim Stettler, Emily Hill, Rick Hill ve tüm bu insanların arasında bulunan yirmi beş çocuk ve sayısız torun. Hepinizi çok seviyorum.

□ Hakkında Yazar

KASIE WEST, *Better Than Revenge*, *Borrow My Heart*, *Places We've Never Been*, *Sunkissed*, *The Fill-In Boyfriend*, *P.S. I Like You*, *Lucky in Love* ve *Listen to Your Heart* gibi birçok romanın yazarıdır. Kitapları, ALA Quick Picks for Reluctant Readers, Junior Library Guild seçimleri ve ALA-YALSA Best Books for Young Adults listelerine seçilmiştir. Yazmadığı zamanlarda televizyon izliyor, kitapları yutarcasına okuyor veya yeni yerlere seyahat ediyor. Kasie, ailesiyle birlikte Kaliforniya'nın Fresno şehrinde yaşıyor.

www.KasieWest.com

Penguin
Random
House

Okuma
listenizde sıradaki
kitap hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler
alın.

Şimdi **kaydolun.**

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM